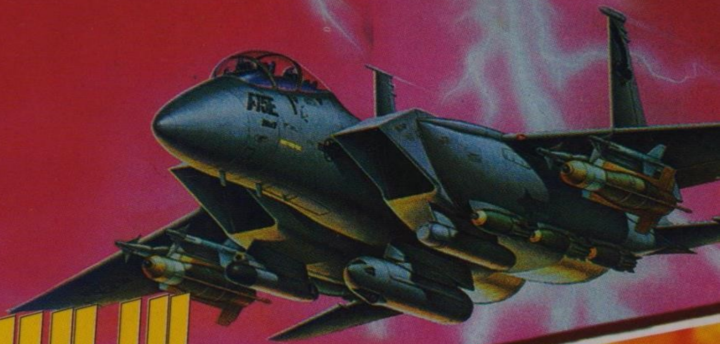
53

CÂINII RĂZBOIULUI

Harvey Dixon

LA ATAC

Colecţia „Câinii războiului”
53

HARVEY DIXON

LA ATAC!

V.1.0

V.1.0

Traducere de Nicolae Constantinescu

EDITURA BOGDANA

PARTEA I

Capitolul I

Cerul era întunecat şi vidul, care se căsca sub ei, sinistru. Vântul rece sufla şfichiuitor prin trapa de ieşire.

— Ne apropiem! Treziţi-vă!

Ulrich Friedenbach deschise ochii şi ridică încet capul, uimit, recunoscându-l în cele din urmă pe aviatorul a cărui fizionomie era schimbată de cagula îmblănită, fără vizieră. Scoase un braţ tremurând de sub grămada de pături care, teoretic, ar fi trebuit să-l apere de iarna rusească, şi se frecă la faţă. Nu mai simţea nimic şi Friedenbach se întrebă dacă nu cumva, trezindu-l, aviatorul îi salvase fără să ştie viaţa. Sau, mai bine spus, dacă nu era pe cale să moară degerat.

— Rectific: pregătiţi-vă.

Friedenbach rămase o clipă nemişcat. Să fi fost din cauza frigului intens, a somnului sau a fricii? Gândurile parcă îngheţaseră şi ele.

— Ăăăă... am înţeles foarte bine. *Danke!*

Aviatorul se îndepărtă şi, în aceeaşi clipă, din cauza unui curent de aer puternic, fu obligat să se agaţe de cablul de tracţiune care era întins de-a lungul carlingii.

Friedenbach aruncă de pe el păturile urât mirositoare care-i fuseseră date ca „să-i ţină de cald” până când aveau să se arunce în gol în baza principiului că un comando mort înainte de vreme nu este util la nimic...

Aruncă o privire amorţită spre Klaus Zieger care era deja gata şi se pregătea să-şi pună paraşuta. Din cauza luminii sumbre care cădea oblic prin hublouri, mai mult ghicea decât zărea rictusul îngheţat al acestuia, care-i scotea şi mai mult în evidenţă cicatricea de pe obraz.

În penumbră, insignele cu cap de mort sclipeau lugubru pe uniforma neagră. Lui Friedenbach nu-i plăcea Zieger, şi ştia că este un om crud şi lipsit de scrupule.

În plus, motivele, pentru care erau prinşi în această capcană a aerului, nu-l priveau decât pe el, şi nu avea rost să-şi facă

scrupule.

„Ne-au transformat în animale, îşi spuse Friedenbach. Animale trimise la abator.”

Avionul se înclină într-o parte şi se auzi o exclamaţie din cabina pilotului. Cu inima strânsă, Friedenbach scrută întunericul care se vedea prin trapa pe unde trebuia să se arunce. În întuneric, zări sclipirea zăpezii din Bielorusia, care defila parcă cu încetinitorul, dând impresia că atingea burta aparatului, deşi avionul zbura la o altitudine de trei mii de metri.

— Ei, amice, te echipezi singur sau vrei să-ţi trag un şut?

— *Maul zu!* mormăi Friedenbach, roşu la faţă. Uniforma şi noile tale galoane nu-ţi dau dreptul să-mi vorbeşti aşa.

Se ridică cu ajutorul mâinilor şi constată că genunchii îi amorţiseră de-a binelea. Parcă îngheţaseră bocnă.

Făcu câteva mişcări ca să-şi încălzească articulaţiile. Era vital pentru un paraşutist. Câţi nu-şi rupseseră picioarele sau nu-şi luxaseră braţele din cauza unei articulaţii anchilozate?

Numai că, aici, nu mai era în tabăra de antrenament, ci deasupra Moghilevului.

Sau, mai bine zis, deasupra ruinelor oraşului.

Friedenbach aruncă o privire aspră spre Franz Korb în timp ce se lupta cu o curea a echipamentului care refuza să se deschidă.

Korb reprezenta pentru el creatura cea mai grotescă a naturii. Omul era masiv, aproape diform, având cu mult peste o sută douăzeci de kilograme. Nu putea nega că uriaşul avea muşchi, dar nu ducea lipsă nici de grăsime. Omul luase în greutate în tabără... Cu toate acestea, Friedenbach nu-i dispreţuia pe Korb pentru asta, nici pentru manierele sale de urangutan turbat, brutalitatea lui proverbială sau creierul lui cât o nucă, pentru care devenise un simplu robot aflat sub conducerea inteligentului Klaus Zieger. Nu era decât o păpuşă manipulată de Zieger.

Nu din cauza asta îl detesta, ci pentru faptul că era o maşinărie de ucis, ale cărei componente în perfectă stare de funcţionare răspundeau fără ezitare la poruncile machiavelicului Klaus Zieger. Era un fel de Frankenstein.

Friedenbach se gândea la toate acestea, încercând să alunge teama care, încetul cu încetul, îi cuprindea în mreje mintea pe măsură ce se apropia clipa fatidică a misiunii incredibile pe care o aveau de îndeplinit.

Cu atât mai mult cu cât fuseseră avertizaţi că saltul nu înseamnă nimic, că este la fel ca mersul pe bicicletă, că nu trebuie decât să dai din pedale şi totul decurge de la sine. Abia

jos începeau problemele. Pentru că nu aveau să cadă pe gazon...

Gazon!...

Da, în provincia sa natală, Brandenburg, era gazon. Un gazon frumos, pe care îi făcea plăcere întotdeauna să păşească. Nici urmă din zăpada imaculată care acoperea întreaga Rusie asemenea unui linţoliu.

Linţoliul Wehrmachtului.

— Friedenbach, după ce termini să ţopăi ca un cangur, vino aici.

Celălalt parcă scuipase cuvintele. Nu era nevoie să se întoarcă, recunoscuse vocea lui Zieger, care venea din cabina pilotului.

Friedenbach mai ţopăi de câteva ori pe loc ca să-şi pună sângele în mişcare, după care se îndreptă spre carlinga unde Korb, servil ca întotdeauna, se pregătea să-l asculte pe Zieger ca pe un guru. Care era, după Dumnezeu, stăpânul destinelor lor.

Dar, dintre cei trei, Friedenbach era singurul care credea în Dumnezeu.

— Vă mai spun o dată, strigă Zieger ca să acopere zgomotul elicelor. Sărim toţi trei cât mai aproape unul de altul ca să nu ne pierdem din vedere. Altitudinea prevăzută: trei sute de metri. Abia dacă vom avea timp să ne reperăm unul pe celălalt. Va trebui să privim prin trapă şi să calculăm abaterea de la cursul stabilit. Pentru asta, vom lua ca reper incendiile din oraş. Încercaţi să aterizaţi pe zăpadă. Ţineţi minte, sârma ghimpată nu este nimic pe lângă ruine. Abandonaţi pe loc paraşuta şi veniţi după mine. Înţeles?

— Înţeles, *Hauptsturmführer,* strigă Franz Korb cu voce răsunătoare.

Friedenbach se rezumă să încline din cap.

Da, totul părea atât de logic, de simplu. Numai că Zieger uitase să spună că, la antrenament, nici măcar o singură dată săriturile nu decurseseră conform previziunilor. O dată, Korb rămăsese agăţat într-o pădure de mesteceni, altă dată, Zieger însuşi plutise în derivă spre un iaz îngheţat şi, la contactul cu acesta, făcuse o gaură care ar fi fost demnă de un pescuitor de foci eschimos. Iar Friedenbach, la ultima săritură, adică a patra, într-atât se grăbeau autorităţile să-i trimită în luptă, căderea i se păruse al naibii de lungă şi, când se deschisese paraşuta, văzuse că doi dintre însoţitorii lui se legănau la trei sute de metri deasupra lui. N-avusese timp să-şi pună întrebări, abia dacă reuşise să-şi strângă picioarele sub el şi se şi prăvălise la

pământ, mai mult mort decât viu.

Acum, Friedenbach se gândea tocmai la acea săritură.

Unul dintre cei doi piloţi îl chemă pe Zieger care se năpusti în cockpit, urmărit de privirile neliniştite ale celor doi oameni. Fuseseră oare reperaţi de un avion de vânătoare? Urmau să sară orbeşte şi să se transforme într-o pradă uşoară pentru partizanii sovietici care bântuiau prin stepă asemenea unor lupi înfometaţi?

— Priviţi, anunţă pilotul, arătând cu mâna înmănuşată spre est. Moghilev. Ajungem în cinci minute.

Zieger miji ochii. În întuneric, se vedea o aureolă boreală roşiatică, ce emana din când în când un fel de flori purpurii stranii.

Probabil că artileria sovietică aprinsese incendii printre mine – se întrebau ce mai găseau de ars sub stratul de zăpadă – care reprezentau un indicator excelent al direcţiei spre obiectivul lor şi al sensului în care bătea vântul.

Zieger, ale cărui trăsături se crispaseră la vederea locului unde trebuia să se arunce într-o misiune mai grea decât toate pe care le avusese de îndeplinit în viaţa lui, se strâmbă, fapt care dădu impresia că zâmbea. Nu observă că pilotul privea pe furiş spre imaginea lui care se oglindea în geam. De asemenea, nu-l auzi când se aplecă spre şeful lui:

— Un ţicnit! N-a încetat o clipă să se hlizească!

— Da, aşa sunt toţi cei din *Totenkapfverband.* Le place să trăiască la limită... Problema e că îi fac şi pe ceilalţi să trăiască la limită...

Dezgustat, pilotul îşi întoarse privirea spre flăcările din depărtare. Îl îngrijora haloul roz care înconjura zonele incendiate.

— Ninge, ce plăcere!

— Spune-le acrobaţilor să se aşeze, o să fim scuturaţi de D.C.A.

— D.C.A. sau Flack?

Pilotul râse fără veselie şi dădu din umeri.

— Ambele. Cei de jos, când aud un avion, trag... Abia când l-au doborât, se uită să vadă ce este...

În aceeaşi clipă, aparatul de zbor fu zgâlţâit cu violenţă şi, ca şi cum ar fi vrut să-i dea dreptate pilotului, un fulger roşiatic brăzdă cerul întunecat. Alte patru explozii sfâşiară întunericul. Printre luminile care pulsau, Zieger îl văzu pe Friedenbach aşezându-se pe jos, iar pe Korb, mergând clătinându-se spre locul lui.

Reacţionă o clipă prea târziu şi, când o aripă se ridică din cauza unui proiectil de 88 tras de jos, aparatul se răsuci şi-l proiectă peste Friedenbach pe care-l strivi sub el. Cei doi rămaseră un moment agăţaţi unul de celălalt, zbătându-se să se elibereze, luptându-se cu forţa centrifugă care-i ţinea lipiţi unul de celălalt.

Şi, dintr-odată, se declanşă iadul. Proiectoarele brăzdară cerul cu fasciculul lor de lumină rece, în timp ce cei care aveau cât de cât cunoştinţe balistice parcă se deciseseră să doboare uriaşa insectă care zumzăia deasupra lor.

— Parcă nu-ţi plăcea zăpada, nu-i aşa? exclamă pilotul care, încordat deasupra manşei, încerca pe cât posibil să facă aparatul să ia altitudine.

— Nu... să ningă cât mai mult...

Exploziile în lanţ deveneau tot mai violente. Din carlingă, Zieger putu vedea o serie de proiectile care ciuruiau lonjeroanele carlingii. Se chirci pe vine, dorindu-şi să-l audă o dată pe pilot strigând să sară.

Friedenbach, de asemenea, nu se mai gândea decât la săritura pe care avea s-o facă, la clipa în care va scăpa odată de carlinga glacială asupra căreia trăgeau cu înverşunare şi ruşii, şi nemţii. O rafală mai bine ţintită i-ar fi putut ucide pe cei doi piloţi, şi ei n-ar mai fi avut timp să părăsească avionul. Este interzis să sari dintr-un avion în picaj sau în vrilă...

Cu atât mai puţin dintr-un avion scăpat de sub control...

— *Sakrament,* n-o să ajungem deasupra obiectivului, gemu el fără să-şi dea seama.

Văzut de la sol, aparatul care rămânea încă ascuns privirilor, în ciuda proiectilelor care sfâşiau cerul, părea un fel de cometă necunoscută din cauza seriei de explozii a proiectilelor D.C.A. şi Flack la un loc. Un adevărat foc de artificii.

Brusc, aparatul se angajă în picaj. Care era mai degrabă o cădere în gol.

Nici Friedenbach, nici uriaşul şi nici Zieger nu înţeleseră ce se întâmplă, cu excepţia faptului că, după ce o salvă le ieşise în întâmpinare mugind, aparatul se zdruncinase. Acum, carlinga se afla sub cockpit.

Dar mai înnebunitor decât orice era sunetul ascuţit al vântului pe aripile aparatului. Se auzea mai întâi un freamăt, apoi un şuierat, şi acum, un oribil zgomot de sirenă care aducea cu trâmbiţa îngerilor ce anunţau Judecata de Apoi.

— Ne-am ars! mugi Franz Korb, ridicându-se cu ajutorul

braţelor sale musculoase pe cadrul carlingii, ne-au nimerit...

Încercă să facă câţiva paşi, alunecă pe podeaua în pantă, căzu, se ridică, continuând să meargă cu încăpăţânare spre trapa deschisă.

Trecu pe lângă Friedenbach şi se agăţă de cadrul trapei unde dădu nas în nas cu Lüger-ul *Hauptsturmführer-ului* Zieger.

Trăsăturile acestuia erau deformate de panică.

— Nici un pas în plus... Stai pe loc, ticălosule...

— Dar... Dar, *Hauptsturmführer,* ne prăbuşim... O să ne zdrobim de sol, asta e sigur...

Urletul vântului pe aripi împreună cu zumzetul asurzitor al motoarelor solicitate la maxim, l-ar fi înnebunit de frică până şi pe cel mai viteaz soldat.

— Avionul în picaj... în picaj... urlă Zieger cu arma îndreptată spre Korb... conform planului... trei mii de metri... trei sute... Moghilev...

Friedenbach, care lupta şi el cu spaima delirantă şi cu dorinţa de nestăvilit să se arunce asupra lui Zieger, care nu-i acorda atenţie, şi să-l doboare, după care să se arunce prin trapă ca să scape din acest iad, îşi aminti vag că i se menţionase o altitudine de zbor mult prea mare pentru un salt reuşit.

Pilotul şi copilotul îşi uniră eforturile ca să redreseze aparatul. Eleroanele se frecară de aerul îngheţat şi, treptat, parcă regretând, podeaua îşi reluă poziţia normală.

— Eu...

— *Maul zu,* eşti un laş, Korb. Sper că-ţi vei răscumpăra greşeala când vom ajunge jos...

Ursul se dădu înapoi, în patru labe. Paraşuta din spinare îi dădea o înfăţişare ridicolă ce amintea de cea a unei broaşte ţestoase. Mişcările lui era tot atât de încete ca ale acestui animal, din cauza fricii, a frigului sau a lui Zieger.

— Atenţie, trei minute, nu mai mult.

Vocea venea din cabină şi Friedenbach îşi strânse pentru ultima dată legăturile. Spectrul morţii îi dădea târcoale. Acum era convins că va muri când vor trece cele trei minute. Da, venise aici, în centrul Rusiei, doar ca să moară agăţat de curelele unei paraşute.

Exact în acea clipă, un proiector ilumină carlinga ca pe un copac de Crăciun. Imediat, primul fascicul fu urmat de un al doilea, apoi de un al treilea.

Aplecat deasupra trapei, Zieger se dădu repede înapoi, cu mâinile pe ochi, ca şi cum lumina îl orbise. Într-adevăr, suferinţa

lui trebuia să fie atroce, pentru că, din nou, trăsăturile sale erau oribil de schimonosite.

Tunurile încetară să mai tragă. Toate echipele de la sol îşi dăduseră seama că trăgeau cu două mii de metri mai sus şi acum îşi reglau tirul.

— Două minute; toată lumea lângă trapă! Fixaţi cablurile!

Friedenbach, ale cărui degete tremurau spasmodic, se întrebă cum mai găsea *Hauptsturmführer* Zieger puterea să dea ordine atunci când lui dinţii i se încleştaseră de frică. Chiar şi în cele mai înverşunate bătălii cu tancuri, chiar atunci când ruşii aruncau grenade pe câmpiile Ucrainei, nu mai simţise acelaşi gol în stomac şi sloi de gheaţă în locul creierului.

Aruncă o privire plină de ură către Zieger. Omul ăsta era o maşinărie. Dar exista vreun SS-ist care să nu fi fost o maşinărie? După ce petreceai doi ani în teribila *Junkerschul* din Bald-Tolz, nu mai erai om.

— *Achtung,* un minut!

Împietrit de groază, ursul se lovi de Friedenbach, când se îndreptă spre trapă. Se vedea că n-are curaj să privească spre incendiile care defilau rapid sub el.

— Dar... nu sunt decât ruine, exclamă Friedenbach privind sub el străzile desfundate, casele distruse şi pieţele fortificate cu baricade.

Zieger dădu din umeri.

— Au mai sărit şi alţii înaintea noastră, nu?

Vântul îi abătu în altă parte sunetul vocii, astfel că Friedenbach zări doar buzele vineţii ale SS-istului mişcându-se.

Abia atunci observă că proiectoarele le pierduseră din nou urma şi înţelese motivul doar după o fracţiune de secundă: avionul zbura învăluit într-o furtună de zăpadă, iar fulgii păreau mici licurici sub burta aparatului.

— Săriţi! urlă brusc Zieger. Korb!

Uriaşul ezită, îşi trecu cizmele prin trapă, după ce-i aruncase o privire jalnică şefului lui ca şi cum stătea în puterea acestuia să-i schimbe destinul, se împinse în braţe şi fu aspirat spre sol ca o torpilă.

— Friedenbach!

Din întâmplare sau în mod voit, Zieger ţinea încă în mână pistolul cu care-l ameninţase pe Korb cu câteva clipe mai devreme. Friedenbach închise ochii un timp, dar fu nevoit să-i deschidă din cauza vântului. Se simţi cuprins de un vârtej care-l răsuci, biciuindu-l cu un curent de aer îngheţat. Când vru să urle

de spaimă deasupra Moghilevului, îşi simţi pieptul strâns de o mână invizibilă şi strigătul lui fu înăbuşit cu brutalitate.

După o secundă, îşi dădu seama că paraşuta se deschisese şi că era în viaţă. Aruncă o privire spre cupola de mătase albă sub care se legăna încet.

În privirea sa, se citea o recunoştinţa imensă.

Apoi, întoarse... capul şi văzu sub el, plutind într-o tăcere desăvârşită, o altă paraşută care nu putea să fie decât cea a lui Korb. Uriaşul plutea sub el, fapt absolut firesc având în vedere diferenţa de greutate dintre ei doi. Încrucişă pârghiile de ridicare şi pivotă pe loc în căutarea lui Zieger. SS-istul plana la circa treizeci de metri deasupra lui, pradă unor zgâlţâituri puternice pe care nu învăţase încă să le controleze.

— *Teuffel, teuffel, teuffel!* bombăni Friedenbach, am căzut din lac în puţ... Acum urmează partea cea mai grea a misiunii...

În acei moment, realiză că fulgii de zăpadă se roteau tot mai încet în văzduh, părând că vor să-l însoţească într-un fel de balet imaginar până la sol. Apoi se lăsă o linişte apăsătoare. Se mai auzeau bombardamentele dimprejurul oraşului şi, îndeosebi, la cotul fluviului Nipru, dar tot acest zgomot nu era nimic pe lângă zumzăitul motoarelor avionului şi urletul monstruos al proiectilelor Flack.

Deodată, Friedenbach văzu paraşuta uriaşului deformându-se şi lăsându-se ca un balon spart pe pământ. Simultan, se auziră strigăte şi apeluri.

Înţelese că avea să aterizeze, îşi strânse picioarele şi încercă să estimeze abaterea aşa cum fusese învăţat. Printre fulgii care dansau nebuneşte împrejurul lui, nu se vedeau decât pe alocuri fâşii de zăpadă printre ruine de case, străzi desfundate şi baricade.

Incendiile după care ar fi trebuit să poată estima abaterea şi să se orienteze, fuseseră înghiţite în avalanşa de zăpadă.

— *Himmelgott!*... mormăi Friedenbach, întorcând privirea în stânga şi-n dreapta ca să-şi dea seama cel puţin unde avea să aterizeze.

Ochii i se căscară de groază; vântul îl împingea spre un imobil uriaş în ruină, a cărui faţadă fusese distrusă de bombardamente. Cu toate eforturile sale, se îndrepta spre camerele goale cu podeaua înclinată, tavanul fisurat, pereţii crăpaţi, şi Friedenbach, fost conducător de tanc, ştia prea bine ce pericol reprezentau asemenea clădiri şubrezite de deflagraţii.

— Nu... nu... murmură el, ţinând pârghiile paraşutei şi

încercând să facă faţă vântului... nu, nu vreau...

Atunci, ninsoarea încetă şi Friedenbach zări îngrozit o bârnă de oţel ieşindu-i în întâmpinare. Zvârcolindu-se ca un vierme, reuşi să evite bârna, dar se lovi din plin de al doilea etaj al clădirii, unde un obuz făcuse un adevărat dezastru.

Simţi o durere violentă în umărul drept, având senzaţia că ceva se rupsese în el. În acea clipă, paraşuta se dezumflă, lovind faţada, şi căzu vertical ca un bolovan.

Cu zece metri mai jos, se lovi de solul negru, presărat cu fragmente de asfalt şi planşeuri carbonizate, de grinzi contorsionate şi cărămizi sparte.

Nici urmă de zăpadă groasă şi afânată aşa cum avusese îndrăzneala să spere că va fi înainte să sară din avion.

Friedenbach se prăbuşi cu viteza sunetului, urlând de durere, se lovi de primul etaj, îşi pierdu casca, se ciocni de o grămadă de dărâmături şi, deşi nu-şi rupse gâtul, ajunse într-o lume mai bună în clipa în care se lovi cu ceafa de o ţiglă spartă.

Peste câteva momente, paraşuta lui se aşternu peste el uşoară şi diafană, acoperindu-l parţial.

CAPITOLUL II

Klaus Zieger strânse din dinţi. Şi nu numai din dinţi. În penumbra sinistră produsă de proiectoarele antiaeriene, zărise o enormă formă cubică trecând pe lângă el într-o tăcere nefirească.

Klaus Zieger nu ştia că de această clădire se lovise Friedenbach. Văzuse imensa construcţie din beton atingându-i paraşuta. Acum, se îndrepta vertiginos spre sol. Inima i se opri când recunoscu un gard de sârmă ghimpată. Nu exista o capcană mai teribilă şi mai nemiloasă pentru un paraşutist.

Ca şi Friedenbach, se agăţă şi el cu disperare de comenzile paraşutei în încercarea de a evita ultima fază a căderii. Să fi fost din cauza nervozităţii? Tracţiunea fu prea puternică şi începu să se balanseze. Dintr-odată, se transformase într-un pendul. Pământul începu să se clatine, iar sârma ghimpată, zăpada şi ruinele se îndreptară vertiginos spre el.

Oricine altcineva în locul lui s-ar fi rugat lui Dumnezeu. Dar SS-istul nu credea în Dumnezeu.

De altfel nici în diavol; Klaus Zieger nu crezuse niciodată decât în sine însuşi.

Îşi strânse disperat picioarele sub el, lovindu-se de sârma ghimpată. Zieger nu-ţi putu reţine un geamăt şi, pentru o clipă, crezu că se înfipsese în sârmă, după ce un vârf de oţel îi sfâşiase de mai multe ori *Feldbluse*, haina îmblănită, iar curelele îi tăiară pielea de pe spate.

Exact în acea clipă, uriaşul Franz Korb ateriza pe un troian de nea, după care se ridică dintr-o mişcare şi începu să-şi strângă paraşuta.

Aruncă o privire de jur-împrejur şi nu văzu decât o masă de beton demolat, de pereţi crăpaţi şi de gropi pe jumătate pline cu gheaţă şi zăpadă.

— *Himmel,* sunt desfigurat...

Klaus Zieger, care-şi pierduse o mănuşă, îşi trecu mâna peste faţă şi se murdări de sânge. Îşi dădu seama că nu atinsese solul, ci sârma ghimpată şi că, sfâşiată de aceasta, paraşuta lui se desprinsese şi căzuse chiar peste el.

Un ghimpe de oţel foarte ascuţit sclipea sinistru la nici un metru de el. Scăpase la limită.

Se strâmbă, oripilat, şi se sprijini în braţe. Sârma ghimpată îi

intră în palme, dar tot nu reuşi să-şi schimbe poziţia, fiind prins ca într-o capcană.

— *Ach* Fritz, au aruncat în aer aparatul...

Zieger încercă să se răsucească pe spate. Degeaba, căci, cu cât se zbătea mai mult, cu atât mai adânc intrau ghimpii de oţel în hainele de molton.

— Priveşte; a căzut acolo, în faţa noastră.

— Ai dreptate, i se vede paraşuta. *Ach, Taugenicht!* Să vezi ce-i fac!

Zieger auzi zgomotul unei chiulase, încercă din nou să se ridice, dar se lăsă înapoi învins, dându-şi seama că era imposibil să scape din capcană fără ajutorul cuiva.

— Nu l-am văzut căzând; n-ai decât să tragi rafale de jur-împrejur.

— Şi dacă este de-ai noştri?

— Demult nu le mai pasă alor noştri de noi.

În acel moment, Zieger realiză că despre el se vorbea şi că, probabil, un compatriot de-al lui avea să ducă la sfârşit treaba pe care-o începuseră proiectilele Flack şi sârma ghimpată. Zvârcolindu-se în capcana de oţel, începu să strige:

— *Nicht schiessen!* Sunt german! Nu trageţi, *Himmelgott,* scoateţi-mă de aici!

La o distanţă de treizeci de metri, mitraliorul luă degetul de pe trăgaci şi căscă larg ochii.

— De unde s-a auzit, din stânga? Dacă e o cursă?

— Cine, un tip singur? Ciudată capcană, îl chem pe Obergefreiter.

— La naiba, veniţi să mă scoateţi de aici, nu mă vedeţi?...

Cei doi soldaţi nu se clintiră. Fuseseră de multe ori în prima linie şi ştiau că Ivan era maestru în punerea la cale a celor mai diabolice capcane. Şi ruşii aveau propriii candidaţi la moarte...

În cele din urmă, mitraliorul se decise şi trase semnalul de alarmă. Caporalul avea să-şi facă apariţia dintr-o clipă în alta.

— Cum te numeşti? Din ce unitate faci parte?

— ... *Hauptsturmführer* Zieger şi vă ordon să mă scoateţi de aici.

— *Scheise,* un SS-ist! Asta ne mai lipsea, înjură soldatul. Ce ne facem?

— Eu nu mă clintesc de aici, îl aştept pe *Obergefreiter.*

— Este un SS-ist, şopti proprietarul armei MG-42 căruia i se părea că auzise în întuneric vocea unui ofiţer din ierarhia lui Schutz Staffeln.

— Mă c...! Am văzut prea multe capcane mortale de genul ăsta.

— Dar este un SS-ist, insistă omul, şoptit.

— Tocmai! N-am putut niciodată să-i sufăr!

Astfel, Zieger fu nevoit să aştepte cinci minute, în timp ce ghimpii ascuţiţi de oţel îi intrau în carne şi sfâşiau ceea ce mai rămăsese din uniforma lui, până când un *Obergefreiter* se apropie prudent de el.

Zieger ardea de nerăbdare să scape de sârma ghimpată, dar nu îndrăznea să protestez, e ştiind cât de „iubiţi” erau SS-iştii de trupele de şoc şi gândindu-se cât de bine erau întrunite toate condiţiile pentru un „accident”, când, în sfârşit, prin întuneric se profilară mai multe siluete.

Abia după un sfert de oră, un om cu un cleşte reuşi să-şi croiască drum prin sârma ghimpată şi să-l scoată din pânza de păianjen de oţel.

Zieger trebui să-şi înghită mânia pentru că fusese lăsat să aştepte atâta timp, când văzu un om înalt înaintând spre el. Figura lui era luminată de un zâmbet larg.

— *Hauptsturmführer*, sunt *Oberfeldwebel* Kalb, comandantul grupului de asalt care v-a întâmpinat. Aţi avut un noroc al naibii, numai acest câmp prevăzut cu sârmă ghimpată a mai rămas neminat. Dacă aţi fi căzut în spatele ruinelor, de exemplu, n-ar mai fi rămas nimic din dumneavoastră. Mai ales că, după cât se pare, aţi făcut un zgomot asurzitor când aţi aterizat, fapt semnalat de toate gărzile.

Zieger se întrebă dacă să-l pălmuiască pe omul din faţa lui pentru neobrăzare sau să se prefacă indiferent. Privi feţele bărboase din jurul lui şi socoti că era mai prudent să nu spună nimic; pe feţele celorlalţi nu se citea tocmai o mare admiraţie pentru uniforma neagră.

— Îţi mulţumesc, *Oberfeldwebel,* oamenii tăi şi-au făcut treaba cu promptitudine...

— Aţi fost doborât?

— Nu. Ne-am paraşutat singuri. Misiune specială. Suntem trei la număr.

Ceilalţi strânseră cercul împrejurul lui, numai ochi şi urechi la ce avea de spus.

Din nou, Feldwebelul, întrebă cu glasul vibrând de speranţă:

— Ne retragem? Aţi venit ca să ne retragem? Abandonăm Moghilevul?

Zieger îşi ţuguie buzele şi răspunse cu dispreţ:

— Nu vă pot spune nimic în privinţa asta. *Geheime... Gut,* unde sunt tovarăşii mei?

— Aici, *Hauptsturmführer.*

Dându-i la o parte pe infanterişti, îşi făcu apariţia Korb.

— Ai păţit ceva?

— *Nein.* Am căzut pe o saltea de puf.

— Eu, dimpotrivă. Şi Friedenbach?

— Nu l-am văzut.

— A căzut lângă clădirea asta, aici i-am văzut ultima oară paraşuta, explică Zieger, întorcându-se spre comandantul infanteriştilor.

— *Oberfeldwebel*, acolo sunt mine? Condu-ne lângă acest imobil. Acolo a căzut transmisionistul nostru.

Merseră în şir indian, prudenţi, după ce-i avertizaseră pe toţi din sector că o patrulă se îndrepta spre clădirile distruse.

Din când în când, se auzea o serie de împuşcături pe malurile fluviului Nipru sau în cartierul colhozurilor. Alteori, aerul era brăzdat de dâra luminoasă a unui obuz.

Korb mergea cu dificultate din cauza sârmei ghimpate pe care n-o putea zări decât când era prea târziu.

— Iată-l!

Strigătul îl făcu pe Zieger să tresară şi să-şi îndrepte privirea spre un grup de oameni adunaţi în jurul lui Friedenbach care fusese reperat datorită paraşutei.

Zăcea cu faţa la pământ, ţinând strâns comenzile paraşutei cu care încercase până în ultima clipă să-şi schimbe destinul.

— Rănit sau mort? întrebă Zieger pe un ton rece şi tăios.

— Nu se vede nimic... ne trebuie o lanternă.

Cineva trimise din mână în mână o lanternă. În cele din urmă, un fascicul de lumină slabă dădu la iveală corpul nemişcat.

Un om care purta insigna geniştilor tăie cu pumnalul curelele paraşutei. Un altul întoarse cu grijă corpul cu faţa în sus şi văzură chipul scăldat în sânge al lui Friedenbach. Un soldat din întuneric scoase un fluierat.

— Băiatul a căzut tocmai de sus, nu arată prea bine.

— Fractură de craniu? întrebă Korb.

— Da... printre altele. S-a zis cu el, deduse *Oberfeldwebel-ul*. Mă întreb cum de şi-a pierdut casca... (Ridică privirea spre Zieger şi fu surprins de asprimea întipărită pe trăsăturile acestuia.) Era unul dintre specialiştii voştri?

— Da... dar nu contează, aveţi şi voi specialişti în transmisii radio... *Oberfeldwebel,* trebuie să vorbesc cu *Generalleutnant*

Rotensperr aflat la comanda Moghilevului.
Vocea lui sunase uşor emfatic ca să-l impresioneze pe subofiţer. Acesta, care stătea în genunchi lângă corpul inert al lui Friedenbach, se ridică imediat. Se gândi pe dată la retragere. SS-istul aducea mai mult ca sigur ultimele ordine locotenent-colonelului Rotensperr. Ordine care, dată fiind natura lor secretă, nu puteau fi transmise prin undele radio.
— *Zum Befehl, Hauptsturmführer,* urmaţi-mă, vă rog.
Subofiţerul parcurse în sens invers drumul pe care-l făcuseră în căutarea corpului lui Friedenbach, dădu de un baraj şi dispăru într-un adăpost unde aprinse o lampă cu seu, după ce, în prealabil, acoperise cu grijă toate deschizăturile.
— Trebuie să avem mare grijă, Ivan îşi trimite noaptea trăgătorii de elită printre ruine, care-şi cunosc foarte bine meseria.
În timp ce vorbea, răsuci maneta unui telefon cu baterii.
— Greta 4, aici Sygma Zwei, nu sunt piloţi. Este vorba despre un *Hauptsturmführer* care vrea să vorbească cu *Generalleutnant* Rotensperr, spuse subofiţerul pe un ton din care răzbătea speranţa.
Acesta fu nevoit să îndepărteze rapid receptorul de ureche din cauza înjurăturilor vehemente care izbucniră cu promptitudine. Era evident că cei de la celălalt capăt al firului apreciau cu totul altfel indiscreţia subofiţerului.
Peste zece minute, Zieger ieşi dintr-un canal şi se opri lângă un Kübelwagen la volanul căruia se afla un *Oberleutnant.*
— *Oberleutnant* Fruchberg, comandantul sectorului VI. Vă voi conduce la cartierul general.
Maşina, învăluită în întregime într-o plasă de camuflaj, începu un periculos slalom printre ruinele imobilelor demolate, capacele ridicate ale canalelor şi tavanele prăbuşite ale pivniţelor. Şoferul conducea cu viteză mare în ciuda întunericului, iar Korb şi Zieger erau nevoiţi să se prindă de scaunele lor ca să nu fie aruncaţi din maşină.
Tirurile succesive de artilerie nu lăsaseră practic nimic în picioare din acest oraş ale cărei clădiri demolate semănau, în întunericul sinistru, cu o imensă necropolă.
Înainte să ajungă lângă un siloz de grâne distrus, locotenentul încetini şi îndrăzni să-i pună întrebări lui Zieger.
— *Hauptsturmführer,* aş vrea să vă pun o întrebare, spuse el cu un glas din care răzbătea neliniştea.
— Inutil, nu-ţi voi răspunde la ea. Ştiu ce vrei să mă întrebi.

— Bine, *Hauptsturmführer...*

Ofiţerul se cufundă într-o muţenie absolută, în timp ce maşina urcă zgâlţâindu-se o pantă. Trebuiră să arate de câteva ori permisele de liberă trecere, pe care ofiţerul le scotea din buzunar ca un prestidigitator şi pe care *Feldengendarmes* le frunzăreau la lumina roşiatică a lanternei; în cele din urmă, Zieger îşi dădu seama că mergeau printr-un tunel subteran care, pe alocuri, cotea în unghi drept.

— Este un canal colector al apelor reziduale, *Hauptsturmführer,* statul-major se află în fundul parcării unei clădiri ce a aparţinut N.K.V.D.-ului.

Zieger nu spuse nimic care i-ar fi putut trăda sentimentele ce-l copleşiseră. Subofiţerul presimţea că paraşutistul care aterizase în miezul nopţii, în centrul oraşului asediat, aducea cu sine o veste importantă.

Veste care nu putea fi decât ordinul de a ataca cu orice preţ, de a se avânta în stepă, ca să scape din strânsoarea inamicului care sufoca Moghilevul şi Regimentul V de tanchişti în urma retragerii dezastruoase de la Cermipetsk.

Să atace! Era singura speranţă care le mai rămăsese de zile întregi celor zece mii de oameni slăbiţi de atâtea frustrări.

Oamenii mai rezistau doar datorită disperării. Pentru că numai disperarea le mai rămăsese: toţi cei de aici ştiau ce era un comisariat politic al N.K.V.D., toţi bănuiau ce însemna un lagăr în Siberia şi fiecare dintre ei ştia că Ivan nu va arăta deloc îndurare faţă de apărătorii Moghilevului, care le opuseseră rezistenţă atâta timp pe malurile Nipru-ului şi permiseseră Wehrmachtului să-şi reconstruiască frontul slăbit de cea mai dezastruoasă bătălie din tot războiul – cea care avea să rămână în istorie sub denumirea de bătălia de la Kursk.

Era evident că, pentru toţi, nu mai existau decât două soluţii, pentru că nici nu se mai puteau gândi la victorie: să atace sau să moară.

Avanposturile Wehrmachtului se aflau la o distanţă de patruzeci de kilometri de ei.

Şi iată că, acum, acest ofiţer SS care nu avea asupra lui nici un document aducea mai mult ca sigur ordinul atacului, îşi spunea *Oberleutnant* Fruchberg care nu îndrăznea să schimbe o vorbă cu Zieger şi Korb.

De ce ar fi trimis Totenkapfverband un ofiţer în capcana din Moghilev dacă nu ca să le aducă ordinul să atace?

Maşina încetini la ultimul post de control ascuns într-un canal

de scurgere a excrementelor şi apelor reziduale, apoi porni zgâlţâindu-se pe pietrele care serviseră la astuparea canalelor. După douăzeci de metri, ajunseră într-o sală vastă, unde erau parcate maşini de legătură, motociclete şi câteva automitraliere despre care cu greu îţi închipuiai cum reuşiseră să ajungă până aici.

— Am ajuns, *Hauptsturmführer.* Aici este sediul comandantului a ceea ce a mai rămas din *Gebirgdivision* Gayer şi a oamenilor care ni s-au alăturat. Sunteţi aşteptat.

Şoferul deschise portiera şi Zieger coborî fără să arunce măcar o privire spre subofiţerul împietrit. Uriaşul Korb ieşi cu oarecare dificultate din automobil şi sări lângă şeful lui.

La apariţia celor doi intruşi, se aşternu liniştea în „garaj" şi Zieger îşi dădu seama că faţa lui inundată de sânge şi uniforma lui neagră, ruptă, făceau senzaţie.

Un ofiţer de stat-major cu insignă roşie pe guler, îl conduse într-o încăpere lungă în formă de semicilindru, care probabil iniţial fusese ramificaţia unui sistem subteran de irigaţie din oraş. Aici era cartierul general.

Un om în vârstă aşezat călare pe un scaun, privea atent o hartă ce reprezenta cotul Niprului care trecea prin spatele oraşului. Un căpitan de transmisii cu căşti la urechi, care părea legat printr-un fir lung, pe care îl târa înapoia lui, de o sală de transmisiuni alăturată, aranja fără încetare pătrăţele colorate pe hartă.

— El este? şopti Zieger.

Ofiţerul dădu afirmativ din cap şi tuşi ca să-i atragă atenţia lui Rotensperr. Acesta se întoarse după un moment, şi se ridică zărindu-l pe Zieger care îşi pocnise călcâiele.

Era un om mic de statură, cu fruntea acoperită în întregime de păr alb, des. Pe trăsăturile sale slabe şi voluntare, se putea citi autoritatea. Mâneca stângă a hainei descheiate la câţiva nasturi, era prinsă cu un ac. *Generalleutnant* Rotensperr era ciung.

— *Hauptsturmführer* Klaus Zieger! tună SS-istul ca şi cum generalul s-ar fi aflat la câţiva kilometri de el.

Vocea sa se auzi atât de puternic, încât ofiţerul de transmisiuni îşi întoarse o clipă privirea de la hartă, uimit.

— Ştiu, spuse Rotensperr ale cărui buze păreau să nu se fi mişcat, sunt la curent cu paraşutarea voastră în sectorul nostru... în urma căreia sper să nu fi avut de suferit...

— Nu, *Herr Generalleutnant,* oamenii dumneavoastră m-au eliberat cât au putut de repede.

— Din nefericire, unul dintre oamenii tăi n-a avut acelaşi noroc.

Zieger ridică din umeri cu condescendenţă.

— Da, ştiu, spuse Rotensperr cu o undă de sarcasm în glas. El nu făcea parte din SS.

— Nu asta am vrut să spun.

— Dar ai gândit-o.

Zieger consideră că se avântase pe un teren nesigur. Era evident că infirmul nu-i avea la inimă pe oamenii din Schultz Staffeln.

— Era transmisionistul grupului şi pierderea lui...

Rotensperr făcu un gest, întrerupându-l.

— Slavă cerului, mai avem câteva staţii radio în stare de funcţionare şi transmisionişti experimentaţi.

Văzând privirea inexpresivă a lui Zieger, Rotensperr înţelese că acesta nu voia să vorbească în faţa ofiţerului de transmisiuni. Îi făcu semn să plece şi-l conduse pe Zieger în fundul camerei imediat ce prelata de la intrare se lăsă în urma ofiţerului.

— Te ascult, spuse el cu o voce din care răzbătea emoţia. Ne-ai adus ordinul? Ordinul să ne retragem?

În adâncul ochilor spălăciţi, sclipea o luminiţă de bucurie. Toată fiinţa lui, toate fibrele sale păreau să cerşească un „da” de la SS-ist, răspuns care avea să-i dezlege de jurământul pe care i-l făcuseră lui Hitler să reziste până la capăt ca să salveze Divizia Gayer.

Dar, când îl văzu pe Zieger mai rece decât până atunci, clătinând din cap, pe faţa sa se aşternu o expresie de incertitudine dureroasă. Zieger înlătură cu unghia o dâră de sânge care se închegase pe obrazul lui.

— Nu? Atunci, ordinul să ne sacrificăm?

Vocea bătrânului ofiţer se schimbase radical. Omul părea că îmbătrânise cu zece ani. Acum arăta ca un moşneag. Dacă garnizoana l-ar fi văzut în acele clipe, şi-ar fi pierdut orice speranţă.

— Dar vorbeşte odată!

— Îmi pare sincer rău, *Herr Generalleutnant...*

Zieger nu putu continua, Rotensperr îl prinsese cu mâna validă de umăr şi-l zgâlţâia violent.

— Puţin îmi pasă de părerile tale de rău, atunci de ce ai venit la Moghilev? Ca să crapi odată cu noi? Sau să ne pui să cântăm *Deutschland liber alles* şi să strigăm *Hell* Hitler?

— *Herr Generalleutnant,* am primit misiunea să ajut să scape

de aici un foarte valoros ofiţer pe care O.K.H. vrea... cum să mă exprim... să-l recupereze cu orice preţ.

— Să recupereze cu orice preţ... un ofiţer... O.K.H.? repetă Rotensperr cu voce albă.

— Da... mă rog... nu trebuie să cadă viu în mâinile roşiilor.

Cei doi oameni se priviră în tăcere. Zieger părea o statuie.

Rotensperr făcea eforturi supraomeneşti ca să-şi recapete controlul şi pe faţa lui se citea încordarea abia stăpânită, buzele tremurându-i din când în când.

— Un singur ofiţer! Un singur ofiţer din mijlocul a două mii de oameni ajunşi la capătul nervilor şi puterilor. Şi care nu mai au ce pune în gură de când laşii de la Luftwaffe nu ne mai paraşutează nimic?

Zieger ridică mâinile cu palmele în sus. Faţa brăzdată de riduri a bătrânului general se înroşea treptat.

— Îmi pare rău, *Herr Generalleutnant.*

— Ştiu, ai mai spus-o. Şi mai încetează cu *„Herr Generalleutnant”* al tău, doar nu suntem la şcoala din Posen-Preskau! Şi cine este acest om binecuvântat de Dumnezeu?

— Maiorul Erick Ahnenfeld.

— Da, aşa e, cum de nu m-am gândit la el mai devreme, ironiză Rotensperr cu o amărăciune disperată. Ahnenfeld! Nu putea fi decât el. Corb la corb nu-şi scoate ochii, *nicht war?*

— Am misiunea să-l scot pe acest ofiţer cu orice preţ de aici, repetă Zieger pe un ton oficial.

— *Ja,* şi să-l ucizi dacă nu reuşeşti. Am înţeles.

— ...

Rotensperr clipi de câteva ori. Avea ochii înroşiţi de insomnie şi de fumul ţigărilor care stagna zi şi noapte pe culoarul în care aerul nu circula deloc. În cele din urmă, merse spre harta de pe perete, unde rămase o clipă privind-o lung, după care ridică receptorul unui telefon negru de pe o ladă, ale cărui fire zăceau în praf.

— Zimhald? Trimite-l pe maiorul Ahnenfeld la mine... Poftim? Nu-mi pasă... găsiţi-l! *Ja*, şi să-mi aduci aminte cu aceeaşi ocazie că i-am interzis să meargă în recunoaştere nocturnă fără permisiunea mea.

Rotensperr puse receptorul în furcă cu o asemenea violenţă, că ar fi putut să-l spargă şi se întoarse cu faţa la SS-istul care nu se clintise.

— Şi cum vrei să-l evacuezi de aici? Asta, dacă vrea să plece.

— Este un ordin, *Herr Generalleutnant!* protestă vehement

Zieger. De la însuşi *Oberkommando des Heeres*[1]!

— Vreau să văd ordinul.

Zieger duse mâna în interiorul hainei de unde scoase un plic pe care sârma ghimpată îl rupsese, şi i-l dădu cu un gest teatral lui Rotensperr. Acesta îl desfăcu nervos, scoase un al doilea plic, examină ştampila cu menţiunea „Geheime” din cele patru colţuri şi de pe spate, rupse şi acest plic, de unde scoase o hârtie cu antetul O.K.H. pe care o citi de câteva ori cu mare atenţie ca şi cum ar fi dorit să-şi imprime în memorie ordinul injust.

Era adevărat că Ahnenfeld era un om preţios. Era adevărat că el, punându-i faţă în faţă pe simpatizanţii ucraineni ai nemţilor cu partizanii din mlaştinile din Pripet pe care *Feldgrenadieren* nu reuşeau să-i alunge, asanase întreaga regiune, şi tot el comandase echipele speciale care aruncaseră în aer statul-major al Corpului 25 al gărzii inamice înaintea atacului de pe Volga, decapitând frontul ruşilor graţie isprăvilor unui soldat kamikaze anonim care lupta în armata lui Vlasov.

Tot Ahnenfeld pusese la cale şi alte planuri, unele mai machiavelice decât altele, care-i făcuseră pe ruşi să spună că el singur valora cât toţi ofiţerii lor la un loc.

Dar soarta a vrut să fie prins şi el în Moghilev, pe care trebuia să-l apere cu orice preţ după cum le ordonase Hitler.

Ahnenfeld, medaliat cu „Crucea pentru merit”, crucea cavalerilor cu frunză de stejar şi diamante, *Ehrenkreutz* şi *Gefrierleischorden*[2]. Un ofiţer de informaţii înnăscut.

Dar asta nu justifica norocul chior care îi permitea să fie singurul om care avea să scape din Moghilev, în timp ce alţi zece mii de oameni se agăţau de fiecare ruină aşa cum ordonase Führer-ul.

— E josnic... mormăi Rotensperr cu voce stinsă. Josnic! Este o infamie. Îl cunosc pe Ahnenfeld, este un ofiţer curajos care va refuza să ne părăsească. Este un om de onoare.

Zieger îşi pocni călcâiele şi duse mâna la ţeava Lüger-ului care atârna la centură.

— În cazul ăsta...

— În cazul ăsta, te va doborî înainte să-ţi dai seama. Infamia are nişte limite.

— Nu şi dacă îi spun că Reich-ul are nevoie de el. Locul lui nu

---

[1] Comandamentul Superior al Wehrmachtului. (n. tr.).

[2] Mot-à-mot: „Ordinul cărnii congelate”. Este denumirea pe care o dădea Wehrmachtul în derâdere bătăliei din Rusia. (n. tr.).

mai este aici, pentru că nu este şi nici nu are cum să fie un luptător din prima linie, *Herr Generalleutnant.* Să i se încredinţeze un grup de asalt e ca şi cum ai da un camion pe mâna unui pilot de vânătoare! O să-l conving eu că Reich-ul îl aşteaptă. Dacă este un om de onoare, va şti care este datoria lui.

Pentru prima oară, Zieger se însufleţise. Ştia că-şi putea permite. Rotensperr n-avea curajul să ia măsuri împotriva unui ofiţer al „Ordinului Negru”. În ciuda diferenţei de grad.

— Şi cum vrei să-l scoţi de aici?

Telefonul cu baterii sună. Rotensperr sări ca ars şi smulse din furcă receptorul.

— ... Cum aşa, de negăsit? Este în sectorul Sirsevo, mi-a spus că se duce să-i interogheze pe prizonierii prinşi de patrula de noaptea trecută. Telefonează la toate posturile. Trimite după el cercetaşi, suiţi-l pe motocicletă, vreau să vorbesc cu el în maximum o oră.

Rotensperr nu aşteptă răspunsul şi închise.

— Un Fieseler Storch va ateriza în Njarskoie înainte de zori. Mai avem... cinci ore, *Herr Generalleutnant.*

Rotensperr ridică singurul braţ spre cer, apoi ridică din umeri.

— Dar ruşii au nimicit locul respectiv cu proiectile de 155. E doar un morman de dărâmături, abia dacă a mai rămas o porţiune intactă de două sute de metri.

— Din fotografii reiese că a mai rămas o suprafaţă intactă de trei sute de metri. Un Fieseler Storch are nevoie de maximum patru sute de metri şi, prin urmare, cinci ore vă vor fi de ajuns ca să-l degajaţi. Cu materialul explozibil care v-a mai rămas şi cu câteva *Abteilungen* de pontonieri, sunt sigur că veţi putea face o pistă de aterizare. În ce priveşte luminile, vom avea nevoie de nişte torţe... Care vor fi aprinse la ordinul meu de îndată ce avionul va ateriza ghidat de noi prin radio... Eu, maiorul Ahnenfeld şi *Unterschauführer* Korb vom sări în aparatul care va decola imediat şi va ieşi din oraş fără să ia altitudine. Torţele vor fi stinse imediat după aceea.

— Ca să vezi, mai primesc şi ordine, spuse cu glas înăbuşit Rotensperr, stupefiat de îndrăzneala SS-istului.

— Ruşii nu vor avea când să-şi regleze tirul şi să tragă asupra noastră. Ah, mai am nevoie de o staţie radio, evident, pentru că a mea a fost avariată.

Rotensperr devenise stacojiu la faţă şi-l privea pe Zieger părând că vrea să-i sară la gât şi să-l sugrume cu mâna validă.

— Îţi doresc să vă prăbuşiţi când avionul va decola,

Hauptsturmführer Zieger.

Acesta miji ochii deschişi la culoare şi rosti cu voce glacială:

— Uitaţi că la bord se va afla şi maiorul Ahnenfeld.

— Sub ameninţarea pistolului, nu?

— Timpul se scurge, *Herr Generalleutnant.*

— Eşti diavolul în persoană.

— Timpul se scurge, *Herr Generalleutnant.*

Telefonul sună din nou, împiedicându-l pe Rotensperr care fierbea de furie să profereze insulte la adresa SS-istului care rămânea neclintit în mijlocul canalului de scurgere.

— ... Poftim? A, tu eşti, Ahnenfeld? Vino la cartierul meu general... Da, acum, desigur, nu, îţi explic aici. Te aştept.

Puse încet receptorul în furcă şi-l privi impasibil pe Zieger, drept în ochi. Furia părea să se fi evaporat.

Dar poate că nu se mai exterioriza la fel ca înainte.

CAPITOLUL III

Uşa se trânti cu un pocnet sec pentru că Ahnenfeld o ţinuse din reflex. Un Oberleutnant duse mâna la cască.

— *Herr Generalleutnant* vă aşteaptă, *Herr Major*.

Ahnenfeld dădu mâna cu omul. Deşi era foarte tânăr, acesta îi era tovarăş de multă vreme. „Făcuse” cu el bătălia din Polonia, fuseseră chiar şi la Poznan înainte de război, se bălăciseră împreună în mocirlele oribile din Pripet. Altenmeier făcea parte din *Stosstmppe.*

Pentru Ahnenfeld, era mai mult decât un adjutant, era un vechi tovarăş de arme, cu care împărţise până şi pâinea.

— Altenmeier, ştii bine că asta este şi dorinţa mea. Dar SS-istul ăsta, lua-l-ar naiba, nici n-a vrut să audă de una ca asta.

— Ştiu, Herr Major. Dar tot o să străpungem noi liniile inamice, sunt sigur.

— Dumnezeu să te audă, şopti Ahnenfeld, căutând privirea omului pe sub cască. Să se grăbească să ne dea ordinul ăsta cât mai rezistă oamenii.

Omul zâmbi trist. Vorbise despre străpungerea frontului inamic doar ca să-l facă pe ofiţer să creadă că încă mai spera aşa ceva, dar acesta nu se lăsă înşelat. De prea multe ori discutaseră despre asta în ultimele două săptămâni.

— Ai grijă de tine, Altenmeier.

Ahnenfeld dispăru în întuneric. Merse împiedicându-se din când în când de bucăţi de pavaj. Pe stradă, trei tancuri ale geniştilor care scrâşneau din toate încheieturile, împingeau înainte bucăţi de tencuială pe care le smulgeau din pereţii crăpaţi ai imobilelor. Uneori, şenilele aruncau jerbe de scântei care se stingeau imediat la contactul cu asfaltul.

Din când în când, se auzea şuieratul câte unui obuz în aerul rece al nopţii. Dar Ivan părea că doreşte să se odihnească în acea noapte. Era adevărat că, după tentativa sa eşuată de a trece Nipru-ul, îşi revizuise cu mult atitudinea faţă de capacitatea de rezistenţă a rămăşiţelor Diviziei Gayer.

Îşi schimbă direcţia ca să nu se ciocnească de vreun Panzer care, bineînţeles, lucra cu luminile stinse, şi merse pe lângă pereţi, în pragul uşilor, în picioare sau aşezaţi, sprijiniţi de tocurile uşilor, soldaţii aşteptau în tăcere. Din timp în timp, lumina unei ţigări dădea la iveală o figură scheletică sau

bărboasă.

Ahnenfeld grăbi pasul, stânjenit. Oamenii îl priveau cu prea multă insistenţă, iar ochii lor care ardeau ca cei ai unor bolnavi strigau fără cuvinte: de ce tu şi nu noi? Din cauza gradului? Dacă suntem simpli soldaţi, este vina noastră? Sau este din cauza isprăvilor tale? Dar şi noi am înfăptuit atâtea fapte de vitejie. Să fie mai greu să stai la un birou şi să gândeşti decât să-te arunci cu pieptul descoperit înainte, prin troienele de zăpadă? De ce tu? Da, de ce numai tu, tu şi nu noi?

Cele două tancuri Panzer speciale degajaseră un teren de peste patru sute de metri şi pista din Njarskoie avea un aspect neobişnuit, fiind prea curată, prea plană pentru cei care cunoşteau adevărata înfăţişare a unui Moghilev în ruine.

— Iată-l pe maior! Pe aici, *Herr Major,* suntem aici!

Ahnenfeld îşi schimbă direcţia şi se îndreptă spre un grup de oameni îmbrăcaţi cu mantouri cu glugă, pe care nu-i văzuse pentru că stăteau lângă un morman de dărâmături care fusese împins într-o parte ca să poată trece maşinile.

Îl recunoscu pe generalul Rotensperr înconjurat de câţiva ofiţeri şi de un transmisionist din statul-major.

SS-istul se plimba încoace şi-n colo ceva mai departe, şi uriaşul care-l însoţea ca o umbră fuma ascunzând vârful aprins al ţigării în căuşul palmelor.

— Se apropie timpul, spuse generalul, trăgându-l pe Ahnenfeld la o parte. Ai un noroc al naibii.

— Da, un noroc pe care nu-l meritam, *Herr Generalleutnant,* spuse cu regret omul din Abwehr, aranjându-şi monoclul care părea sudat pe ochiul său stâng.

— Să lăsăm asta, Reich-ul are acum nevoie mai mult de creiere decât de braţe. Dar este un noroc şi pentru noi, Ahnenfeld, vreau să-ţi încredinţez o misiune. Ştii în ce situaţie disperată ne aflăm. Ştii prea bine că ne cramponăm de ruinele astea ca un naufragiat de un pai, ştii că la nici cinci kilometri de aici ruşii ne aşteaptă să ne facă bucăţi în afurisita aia de stepă.

— Da, *Herr Generalleutnant.*

— Ahnenfeld, îţi cer să convingi O.K.H. Că nu suntem nici pe departe ca armata lui von Paulus. Mai avem benzină, muniţie, oameni care ard de nerăbdare să intre în luptă...

Generalul se însufleţi tot mai mult. Vocea îi deveni răguşită. Îl apucă pe Ahnenfeld de braţ şi-l strânse cu putere:

— Ahnenfeld, trebuie să-i convingi că nu suntem terminaţi şi că trebuie să facă tot posibilul să vină după noi, altfel spus, că

MERITĂ SĂ ÎNCERCĂM. Nu putem înainta de unii singuri, avem nevoie de ajutor, să trimită Luftwaffe să ne sprijine, iar artileria să deschidă un culoar între Plasnoie şi Moghilev. Nu sunt decât patruzeci de kilometri. Imploră-i, ameninţă-i, fă apel la onoarea lor de soldaţi, chiar la mila lor. Spune-le...

Vocea lui Rotensperr deveni brusc aspră.

— Spune-le să nu ne lase baltă, că le mai putem fi de folos!

— Vă promit că aşa voi face.

— Asta e tot ce aveam să-ţi spun, Ahnenfeld. *Auf Wiedersehen*. N-am de gând să asist la plecarea SS-istului ăstuia. Noroc.

Plecă şi, peste câteva clipe, Ahnenfeld auzi zgomotul motorului unui Volkswagen care demara. Ciuli urechile. Dinspre Nipru, se auzea zgomotul artileriei şi se vedeau câteva rachete de recunoaştere atârnând de paraşute. Erau probabil comandourile ruşilor care încercau din nou să stabilească un cap de pod.

Spre est, deasupra cartierului Kurgan, cerul era înroşit de lumina incendiilor. Ahnenfeld se întrebă ce mai ardea acum, apoi se duse spre grupul de ofiţeri şi soldaţi care aşteptau pe marginea pistei.

Abia atunci îşi dădu seama de tăcerea care domnea deasupra tuturor şi că cele două tancuri dispăruseră după ce-şi terminaseră treaba.

— Ai stabilit contactul?

— Nu încă, *Herr Major,* răspunse transmisionistul cu căştile la urechi.

Ahnenfeld privi la ceas. Patru fără cinci. Dacă se încadrau în timp, mai aveau cinci minute. Dar puteau fi siguri cu toată agitaţia asta?

— Se va face auzit înainte să se zărească, fie şi numai după şuieratul proiectilelor Flack, spuse profetic un glas din întuneric.

Ahnenfeld recunoscu vocea lui Altenmeier pe care nu-l lăsase inima să nu-l privească plecând.

— Aici sunt, Herr Major, n-am plecat.

— Vino cu mine.

Se îndepărtară de grup, inspirând aerul rece al nopţii. Spirit intuitiv, Altenmeier înţelese imediat că şeful lui voia să-i vorbească şi spuse:

— Ce noroc că nu ninge, şi aşa pista de aterizare nu este prea bună. Şi oamenii noştri cu torţe nu...

— Altenmeier, voiam să te iau cu mine, dar SS-istul, acest...

Zieger, nici n-a vrut să audă.

— Ştiu, v-am auzit vorbind din spatele prelatei care acoperă intrarea în cartierul general.

— Şi totuşi, era un loc liber, cel al transmisionistului care a murit la aterizare.

— Am primit ordin să iau cu mine un ofiţer. Unul singur. Iar acest ofiţer, eşti tu. Nimeni altcineva! spuse Altenmeier imitând vocea aspră a SS-istului.

— Te-ai apucat să tragi cu urechea? zâmbi Ahnenfeld.

— Eu doar... voiam să aud ordinul de „străpungere a frontului”. N-aveam de unde să ştiu...

— Crede-mă, nici eu... *ach,* şi apoi, *Scheise,* să vină odată avionul ăla, m-am săturat să tot fac pe laşul.

Priviră spre cerul întunecat, dar, în afara şuieratului câtorva obuze de mortier, n-auziră zumzăitul atât de aşteptat al avionului. Dinspre Nipru, zgomotul detunăturilor slăbise în intensitate încetul cu încetul.

Ahnenfeld îşi frecă mâinile, apoi privi din nou la ceas. Patru şi trei minute. Aparatul marca Fieseler Storch întârzia. Se gândi să-l cheme pe radiotelegrafist ca să-l întrebe dacă stabilise legătura, dar nu avu curaj. Nu se cădea să se arate nerăbdător să scape din iad.

Porni pe bulevardul pustiu, mai mult ca să se îndepărteze de Altenmeier a cărui privire era încărcată de reproş. Un reproş pe care nu-l merita.

Grupul de radiotelegrafişti şi de soldaţi cu torţe începeau să se agite nerăbdători şi să tropăie pe loc ca să se încălzească.

— Stingeţi ţigările, ordonă SS-istul, sec.

De la un capăt la celălalt al pistei, se auzi un cor slab de proteste. Însoţite de câteva înjurături. Oamenii înţeleseseră foarte bine despre ce era vorba. Şi mulţi erau scandalizaţi.

— Au trecut zece minute, ce naiba face? mormăi radiotelegrafistul ale cărui mâini se învineţiseră de frigul muşcător din zori.

SS-istul se înfiinţă deodată lângă el.

— Transmite de trei ori: „Puii cheamă Lebăda”. Am spus de trei ori.

— Pe aceeaşi frecvenţă?

— Imbecilule, bineînţeles, scrâşni uriaşul Korb.

Ahnenfeld se îndepărtă. Cei doi îl dezgustau din ce în ce mai mult. Se apropie de un grup de soldaţi strânşi unul în celălalt ca să aibă măcar iluzia că se încălzesc. Un glas exclamă brusc:

— Şobolanii părăsesc corabia!

Ahnenfeld se întoarse, oripilat.

Câteva lovituri surde străbătură straturile de aer spre vest şi două proiectoare D.C.A se aprinseră, brăzdând cerul. Toţi cei de faţă crezură că avionul încerca să străpungă liniile inamice. Dar tunurile se potoliră şi proiectoarele se stinseră pe rând.

Singur în mijlocul pistei pustii, Ahnenfeld privi la ceas din nou.

*

* *

La doi kilometri de ei, în fundul unei peşteri, un om se întreba dacă nu cumva o asemenea noapte ca de smoală era ireală. Şi care era limita între viaţă şi moarte.

Nu era încă destul de conştient ca să-şi dea seama că, dacă gândea înseamnă că exista, dar suficient ca să simtă durerea sfâşietoare care-i străpungea braţul şi urca spre creier unde exploda în mii de junghiuri.

Vru să-şi ducă mâna la faţă, dar nu simţi decât o ciudată formă moale. Oare nu mai avea faţă?

La acest gând, îşi reveni din neantul în care se cufundase până atunci. Deschise ochii şi scoase un strigăt slab. O lumină fulgerătoare pătrunsese printre pleoapele lui, după care se stinsese.

Rănitul îşi opri câteva clipe răsuflarea şi, când durerea se dispersă încetul cu încetul în valuri, deschise uşor o pleoapă.

Rămase stupefiat de ceea ce văzu. Înaintea lui, se afla un om cu barbă. Acesta fuma şi flacăra brichetei lui fusese cea care-l făcuse să conştientizeze durerea.

— Gata, s-a trezit!

Omul stătea aplecat deasupra lui. Părea de-a dreptul uriaş, cu ochii ieşiţi din orbite, cu barba lui murdară şi dezordonată, cu miile de vinişoare sparte care îi acopereau pomeţii bărbatului.

Rănitul privi împrejurul lui, fără să mişte acel obiect enorm care-i ţinea prizonier capul. Zări un tavan boltit şi acoperit de mucegai, pereţi de pe care se scurgeau picături de apă. În dreapta, se afla un alt pat, urmat de un altul mai departe, în care stătea un om cu un picior ridicat pe o ladă. În stânga, era uriaşul care-l privea fix ca şi cum voia să-l hipnotizeze. Insigna de pe gulerul hainei pe care o purta descheiată, lăsând să se vadă pieptul şubred şi slab, era insigna voluntarilor din armata lui Vlasov.

— Da, veniţi, veniţi, s-a trezit.

— Mă numesc Friedenbach. Ulrich Friedenbach, murmură

rănitul.

— Nu te supăra, toţi cei de aici avem un nume, dar nimănui nu-i pasă. Aici, nimic n-are importanţă, ai să vezi.

Uimit, Friedenbach clipi uşor. Memoria îi revenea încetul cu încetul, în valuri, dar nu în ordine cronologică.

Frigul din avion, furtuna de zăpadă, căderea în gol, apoi acel imobil uriaş care-i ieşise în faţă, ursul grizzly aşezat pe marginea trapei şi proiectilele Flack care brăzdau cerut, contactul cu betonul, şi casca lui care parcă fusese absorbită de cer, Zieger dând ordine şi apoi... apoi nimic.

— Ei bine, te-ai trezit, *Obergefreiter.* Ne-ai cam dat emoţii.

Friedenbach deschise ochii pe care-i închisese în încercarea de a-şi pune ordine în gânduri. Şi avu cel mai mare şoc din viaţa sa. Un şoc de altă natură decât cel precedent: deasupra lui stătea aplecată, da, O FEMEIE. Oricât de incredibilă era prezenţa ei, era o femeie. Faţa acesteia era atât de pistruiată, încât era de-a dreptul comică.

— Eu... vreau...

— Ce vrei?

— Să-mi spuneţi unde sunt.

— În anticamera iadului, spuse omul din dreapta sa.

Tânăra femeie îi aruncă o privire furioasă.

— Aici, eşti la adăpost. Eşti în spitalul principal din Moghilev, nu există nici un risc pentru tine... Eşti la Spitalul XIII.

— O să mor... o să mor?

— Nicidecum. Am crezut că ai fractură de craniu atunci când ai fost adus de brancardieri; erai plin de sânge şi nu puteam vedea ce-ai păţit. Te-am spălat, şi asta ne-a luat mult timp. Dar este sigur că n-ai nimic la cap. Ţi-ai scrântit umărul. Nu vei mai putea lupta, Obergefreiter Friedenbach, spuse cu glas liniştitor infirmiera.

Cu toate acestea, contrar aşteptărilor ei, pe faţa lui Friedenbach se aşternea treptat expresia unei terori de nespus. Îi apucă braţul infirmierei şi-o strânse cu putere.

— Dar... unde... sunt însoţitorii mei?

— Sunt bine, spuse tânăra femeie care nu ştia nimic despre ei, nu-ţi face griji pentru ei.

Friedenbach ridică mâna. Ceasul îi fusese furat. Dacă nu cumva îl pierduse în timpul căderii.

— Cât e ceasul?

— Patru şi douăzeci. O să se facă în curând ziuă, preciză infirmiera, zâmbindu-i liniştitor.

Dar Friedenbach, departe de a se linişti, se înspăimântă de-a binelea.

— Atunci, înseamnă că AU ŞI PLECAT.

— Nimeni nu pleacă din Moghilev, spuse pe un ton sentenţios omul cu ochi roşii, aici crăpăm cu toţii!

— Taci, Viatskoie, îl certă infirmiera, rănitul nu este obligat să-ţi asculte prostiile.

Se întoarse apoi spre Friedenbach şi se încruntă văzând spaima de pe chipul lui. Era descompus la faţă, iar pupilele păreau că s-au dilatat, şi devenise livid.

— Ce-ai păţit? Ce s-a întâmplat? exclamă infirmiera care credea că rănitul era încă în şoc.

Friedenbach scutură din cap. Două lacrimi apărură în colţul ochilor, se rostogoliră pe obraji şi dispărură în aşternutul de paie pe care era întins. În acelaşi timp, îşi duse mâna spre buzunarul de la piept.

— S-a terminat, şuieră el... am jucat şi am pierdut.

Tot corpul său se încordă pentru o clipă, ca şi cum încerca să-şi adune puterile, şi ochii lui priviră fix înainte ca şi cum spiritul evadase pentru un moment din acel spital improvizat.

— Ce s-a întâmplat? Ce s-a terminat? întrebă neliniştită tânăra infirmieră.

— Nimic... nimic, nu te priveşte.

Scoase atunci mâna din buzunar şi o duse la gură. Totul se derulă cu iuţeala unui fulger. Mâna lui atinse buzele în clipa în care infirmiera scoase un ţipăt, pumnul vecinului lui îl lovi peste mână, şi o durere infernală îi fulgeră braţul rănit.

Infirmiera văzu fiola căzându-i din mână, pe saltea, şi apoi spărgându-se pe pardoseală.

— *Ach, mein lieber Gott,* ce l-a apucat?

Viatskoie se ridică din pat şi se aruncă peste Friedenbach care dădu să se scoale.

— Stai culcat, stai culcat, strigă el. Ţi se va permite să crapi mai târziu.

— Lasă-mă, lasă-mă! urlă Friedenbach, privind înnebunit în toate părţile. Lasă-mă!

Dar strigătele lui nu treziră curiozitatea nimănui din uriaşa sală. Câţiva răniţi îl înjurară că tulbura liniştea. Un om urlând era un spectacol obişnuit la Spitalul XIII.

După ce opuse o clipă rezistenţă, rezistenţă repede învinsă din cauza rănii, epuizării şi anestezicului care-i fusese administrat, căzu la loc pe pat, scăldat în sudoare. Privirea sa o întâlni pe cea

a infirmierei. Aceasta îl privea cu severitate, ţinând în mână fiola spartă.

— *Obergefreiter,* se poate citi C... N... R. Adică cianură, nu?

— Lasă-mă în pace! Lasă-mă să crăp, te rog, te implor, o rugă el fără să încerce să se mai împotrivească lui Viatskoie care îl ţinea strâns.

— Nenorocitule, o să ai nenumărate ocazii să crapi în oraşul ăsta rusesc fără să fie nevoie să recurgi la nişte procedee mai potrivite pentru femei! scrâşni Viatskoie.

— Linişte, interveni infirmiera. Nu vezi în ce stare este? Lasă-l!

Imediat ce se simţi liber, Friedenbach, adunându-şi toate forţele, se năpusti spre centura cu arme a unui subofiţer, care atârna la capătul patului. Abia băgase mâna în buzunarul de piele neagră, că un pumn în ceafa îl expedie la doi metri.

De data asta, rămase nemişcat.

— E cel mai curios tip pe care l-am întâlnit în locul ăsta uitat de lume, murmură Viatskoie, masându-şi pumnul.

— Tu râzi de orice; chiar crezi că este nostim ca un tip să vrea să se sinucidă de frică? De orice râzi!

— Un individ căruia îi este îndeajuns de frică pentru a încerca să se sinucidă, dar nu şi să se arunce în gol deasupra unui oraş condamnat la moarte, remarcă omuleţul roşu la faţă, pe un ton neutru. Ciudat, nu?

— Ce te face să crezi asta?

— Am stat de vorbă cu brancardierii care l-au adus. Individul a venit împreună cu alţi doi paraşutişti. Şi ştiţi de ce? Ca să ordone străpungerea liniilor inamice.

— Să străpungem liniile inamice? Aşa au spus?

— Exact, *Frau* Wimpfen. Doar noi, cei din spitalul ăsta de c... nu vom fi de faţă; este o selecţie naturală la care nu s-a gândit mult iubitul vostru *Führer!*

— Taci odată, spuse tânăra femeie, aruncând priviri neliniştite împrejur. Locul mişună de „Zgărzi-de-câini”[3].

Făcu câţiva paşi în lături lăsând să treacă doi brancardieri bine făcuţi care-l duceau pe Friedenbach, fără prea mari menajamente, în pat.

— Trebuie să-l legăm, mă duc să aduc ce trebuie. Ai grijă de el, îi ordonă ea lui Viatskoie.

Femeia făcu câţiva paşi, dar Viatskoie o strigă.

---

[3] Poreclă dată celor din *Fefdgendarmes* pentru că insigna lor era o plăcuţă în formă de semilună, pe care o purtau pe guler (n. tr.).

— *Frau* Wimpfen... (Se apropie de ea, cuprins brusc de un acces de tuse.) De ce credeţi că a vrut să se sinucidă?

— Ca să nu fie luat prizonier, se înţelege de la sine. Cunosc mulţi soldaţi şi ofiţeri de aici care ar da orice să pună mâna pe o fiolă ca asta.

— Aşa credeţi?

Ea păru foarte mirată.

— Da, de ce?

— Aşa, *Frau* Wimpfen, aşa...

*

*   *

Igor Alexandrov era un pilot foarte tânăr, care absolvise recent şcoala din Pliutsk, Kazahstan, şcoală care pregătea piloţi de vânătoare profesionişti. Alexandrov, un băiat scund, cu trăsături ferme şi bărbie voluntară, îşi vedea, în sfârşit, visul împlinit; devenise pilot de vânătoare şi zbura cu un Stormovick, aparatul bun la orice al forţelor aeriene sovietice.

Igor Alexandrov suplinea lipsa experienţei cu o vigilenţă sporită şi o mare deschidere la nou.

După înfrângerile răsunătoare şi loviturile sângeroase ale Luftwaffe împotriva avioanelor Yak şi Iliuşin, pe care le înregistraseră de la începutul operaţiunii, Barbarossa, toţi sovieticii admiteau că un pilot care avea la activ doar o sută patruzeci de ore de zbor nu putea face faţă unui Messerschmidt sau Focke-Wolf. De aceea, fusese afectat la sol, misiune care era însă la fel de periculoasă din cauza Flack-urilor, dar îi permitea să facă mici erori de pilotaj şi să ia deciziile cu oarecare întârziere, fapt care, în mijlocul luptei, ar fi fost fatal.

Tot din această cauză, tânărul Igor Alexandrov zbura în prezent la două mii patru sute de picioare deasupra stepei ruseşti. Trecuse de stratul de nori şi, în lumina rece a lunii pline, îi era extrem de uşor să piloteze aparatul de zbor. În timp ce supraveghea cerut cu o privire ascuţită, se lăsă legănat de zumzetul motorului.

Din când în când, auzea câte un pocnet în căşti, dar nici un mesaj nu venea să-i întrerupă somnolenţa. Şi Igor Alexandrov remarcase că, atunci când era în aer, intra într-un fel de apatie plăcută.

Aici se simţea fericit şi spera zilnic că va trebui să înfrunte inamicul. Noaptea, din păcate, n-avea nici cea mai mică şansă să intercepteze vreun avion. Cu toate acestea, Igor nu-şi pierdea speranţa, ştiind că, după două sute de ore de patrulare, va lăsa

în urmă aparatul marca Stormkovic şi va fi repartizat pe unul dintre magnificele Yak-9 cu bot ascuţit precum ciocul unei păsări.

Atunci, o să le arate el tuturor de ce era în stare. Păzea Messerschmidt, Focke-Wolf şi alte Heinschel!

Ceea ce-i lipsea lui Igor era doar simţul orientării. Pentru el, Rusia era ţara lui, şi, de multe ori, i se întâmplase să confunde Nipru-ul cu Volga şi Kursk cu Kiev. Pe timp de noapte, era şi mai rău, şi, de nenumărate ori, rămânând fără carburant, fusese nevoit să apeleze la ajutorul altcuiva ca să-l ghideze spre o pistă de aterizare.

Urmări cu un gest reflex o stea căzătoare care străbătu cerul de-a curmezişul. Aceasta se aprinsese la vest şi se îndrepta spre est cu o viteză ameţitoare.

Alexandrov realiză brusc că se înşela; nu avea cum să fie o stea căzătoare, pentru că aceasta ar fi fost vizibilă doar două-trei secunde. Ceea ce vedea el erau flăcările scoase pe ţeava de eşapament de un alt aparat de zbor.

Din reflex, Igor apăsă la maximum maneta de alimentare, diminuă viteza elicei şi făcu un viraj care făcu cerul să se învârtească împrejurul lui.

La atac! Să-l atace imediat. Aparatul străin venea dinspre vest, era deci nemţesc. Trebuia totuşi să-l identifice, noaptea fiind posibil să greşească.

Îşi spuse că va doborî singur un Messerschmidt cu aparatul lui greoi, că va fi eroul Escadrilei 5 de apărare antiaeriană.

După ce încheie de executat bucla, ajunse în urma necunoscutului. Observă din nou flăcăruile albăstrii care sfâşiau întunericul. Era evident că celălalt nu-l văzuse.

Şi dacă era un Focke-Wolf? Atunci va trebui să execute un lung foc de tun, şi să nu-i dea nici cea mai mică ocazie să scape; avioanele astea erau foarte uşor de manevrat la o altitudine de sub nouă mii de picioare şi puteau accelera cu aceeaşi uşurinţă.

„Ah, iată-l că se apropie... îi văd aripile... semnalizez bazei, ba nu, îmi voi încerca mai întâi norocul... Branşez colimatorul giroscopic, acţionez tunurile şi mitraliera... Mai aproape! Mai aproape! Fir-ar...”

Spre marea lui decepţie, Igor Alexandrov identifică un simplu Fieseler Storch, un aparat de legătură nemţesc, cu tren de aterizare care-i permitea să aterizeze pe zăpadă.

Da, dar era un avion nemţesc.

Pilotul nu-l văzuse încă şi continua să zboare în linie dreaptă la o altitudine de două mii opt sute de picioare. Alexandrov îşi

încleştă dinţii. Era prima dată când deschidea focul la altitudine, şi nu asupra unei ţinte de exerciţiu. Aşteptă cu degetul crispat pe trăgaciul armelor de bord, temându-se că va rata ţinta.

Avionul inamic crescuse căpătând dimensiuni uriaşe. Când înţelese că, dacă mai aştepta, urma coliziunea, apăsă pe trăgaci.

Un nor de jerbe de flăcări cuprinse cerul de cerneală. Avionul sovietic vibră, scuipând proiectilele mortale.

Sub impactul loviturii, aparatul german se rupse în două. Igor Alexandrov abia avu timp să intre în picaj ca să evite coliziunea. Abia peste câteva clipe îşi dădu seama că încă mai trăgea în timp ce urca spre lună.

Se întoarse; o cometă cu coadă lungă ca de aur cădea răsucindu-se spre pământ.

— L-am doborât! L-am doborât! strigă tânărul pilot. Este prima mea victorie!

CAPITOLUL IV

Karl Altenmeier, adjutantul maiorului Ahnenfeld, parcurse cu un pas hotărât uriaşa parcare subterană a N.K.V.D., transformată în sală de transmisiuni, şi se apropie de un telefonist care dădea din cap în faţa pupitrului de control.

— *Stille-stehen*!

Omul deschise ochii larg, îl recunoscu pe Altenmeier şi sări în picioare atât de brusc, încât fu cât pe-aci să răstoarne fotoliul cu spătar tapisat cu mătase pe care moţăia.

— *Zum Befehl, Herr Oberleutnant.*

— Cât timp îţi ia să cifrezi un mesaj?

Agită hârtia pe sub nasul transmisionistului care evaluă lungimea textului, fără să-l poată citi.

— Depinde de metoda pe care vreţi s-o folosesc; cu RDX, un sfert de oră, într-un cod oarecare, mai puţin.

Un sfert de oră. Altenmeier reflectă o clipă şi citi din nou foaia de hârtie pe care o smulsese din carneţelul lui. În această clipă, începu să cadă peste el un strat fin de praf. Ridică privirea spre tavan şi observă că trepida uşor.

— Sunt proiectile de o sută cincizeci şi cinci, *Herr Oberleutnant*. Trag în salve de câte cinci, explică omul care purta insigna roşie în formă de fulger; dar clădirea de deasupra s-a dărâmat, aşa că nu riscăm nimic.

Părea chiar vesel şi Altenmeier se gândi că sărmanul băiat nu avea nici pic de imaginaţie. Aşa era, nu riscau nimic, deasupra capetelor lor, clădirea de zece etaje fusese distrusă. Într-o bună zi, însă, un infanterist rus oarecare va intra în parcare, cu Kalaşnikovul sub braţ.

Şi nu va veni singur...

— Fie cincisprezece minute, trimite-mi asta. Cu menţiunea GEHEIME, se înţelege. Nu-mi raporta în legătură cu transmisiunea, vin eu însumi să aflu care este răspunsul.

Transmisionistul trase spre el un dicţionar ale cărui pagini avea colţurile îndoite, pătate de grăsime şi arse de scrum de ţigară.

— Dar... nu are un număr de ieşire, *Herr Oberleutnant...*

— Nu-ţi face griji. Eu trimit acest mesaj, tu fă ce ţi-am spus.

Omul ridică privirea şi văzu că ofiţerul îl privea încordat. Dădu din cap, se aşeză la loc în fotoliu, şi începu să citească mesajul

cu glas scăzut aşa cum se obişnuia pentru evitarea interpretării greşite a scrisului care, pe alocuri, putea să nu fie clar.

RSS-TTX-12. CV. *SEHR GEHEIME.* MOGHILEV SECTORUL VIE ABWEHR 0567 STOP. AVION PENTRU RECEPŢIE AGENT 0048 N-A AJUNS MOGHILEV. STOP. RUGĂM PRECIZAŢI NOUA MODALITATE EVACUARE AGENT 0048. STOP. RUGĂM INFORMAŢI NUMĂR INSIGNĂ *HAUPTSTURMFUHRER* KLAUS ZIEGER. STOP. ŞI AUTORIZARE MISIUNE RECUPERARE AGENT 0048. STOP. SFÂRŞIT.

— *Perfekt,* se declară de acord Altenmeier, transmite-l.

— Şi numele proprii, *Herr...*

— Foloseşte grila de camuflare de zi. Revin peste o oră... Ah, încă ceva: nu vorbi cu nimeni despre mesaj, bine? Este un mesaj special destinat Abwehr-ului şi nu mă interesează decât pe mine, în interes personal... Sper că nu vrei să ajungi mâine într-o patrulă pe celălalt mal al Nipru-ului.

Omul păli.

— Nicidecum, *Herr Oberleutnant,* puteţi conta pe mine.

Altenmeier se îndepărtă fără un cuvânt, trecându-şi distrat degetele prin părul blond. Acesta crescuse atât de mult încât l-ar fi făcut să urle de mânie şi pe adjutantul cel mai miop din tot *Wehrmachtul.* Dar, în ultimul timp, la Moghilev, oamenii nu mai aveau timp de frizer.

Ofiţerul străbătu sala subterană, nebăgând în seamă păcănitul transmiţătoarelor morse. Nu făcu zece paşi, că se şi lovi de uriaşul Korb. Omul îşi pocni călcâiele şi-i făcu loc să treacă.

— Vă salut, *Herr Oberleutnant.*

— Nu te-ai culcat, *Unterscharfführer?*

Uriaşul arătă spre tavanul care trepida neîncetat sub loviturile artileriei sovietice.

— Nu pot să dorm, explică el cu glas aspru, am urcat printr-o gură de canal ca să văd ce este. Totul este în flăcări.

— Lovesc în centrul oraşului pentru că au aflat unde se află postul de comandament al *Generalleutnant* Rotensperr... Acum nu e nimic, mai rău va fi când vor trage asupra noastră cu toate tunurile pe care le au. Atunci, camarade, vom avea nevoie de tine mai mult ca trăgător, decât ca gardă de corp.

Altenmeier se îndepărtă, nelăsându-i timp celuilalt să răspundă. Cei doi nu se simpatizau prea mult. Deformaţie profesională, fler, intuiţie sau greşeală grosolană? Altenmeier nu-şi putea reţine o senzaţie de disconfort în prezenţa celor doi SS-işti. Era ceva inexplicabil în apariţia lor aproape fantomatică într-

un oraş asediat. Ceva neobişnuit.

Şi totuşi, sinistrul Zieger, omul cu cicatricea, avea dreptate, nu puteau transmite mesajul privind evacuarea maiorului Ahnenfeld prin radio. Transmisioniştii sunt foarte vorbăreţi şi ştirea că ofiţerii începuseră să fie recuperaţi ar fi făcut vâlvă de la un capăt la celălalt al tranşeelor.

Numai frica de ofiţerii lor şi de sovietici îi mai împingea să lupte.

În timp ce mergea, Altenmeier îşi aminti toate astea, pe care SS-istul le susţinuse cu fermitate. Şi era de o logică fără cusur.

Şi atunci? De unde presimţirea?

Dădu la o parte o prelată, auzi sforăiturile cuiva, merse pe pipăite ca să nu dea peste cel care dormea, şi ajunse la salteaua sa întinsă chiar pe sol în casa scărilor de la al doilea etaj subteran.

Se întinse pe saltea, care foşni. Sforăitul acompanie insolitul concert de orgă al paielor.

Altenmeier, încă îngheţat în urma îndelungii aşteptări de pe pista improvizată (nu fusese de acord să se întoarcă la cartierul general decât la ora cinci, odată cu apariţia primelor gene ale zorilor, când era evident că avionul nemţesc nu avea să mai vină), se cuibări într-o pătură, ştiind că aceasta era doar o iluzorie protecţie împotriva frigului.

Se cufundă într-un somn adânc. Deasupra capului lui, proiectilele de o sută cincizeci şi cinci continuau să smulgă bucăţi de cărămizi şi ţigle, lovind fără noimă în stratul gros de dărâmături, care proteja cartierul general.

*

*   *

În Chklov, primele trei avioane marca Stormovick din „patrula zorilor” se desprindeau de pista înzăpezită, ridicându-şi trenul de aterizare. Cele trei aparate de zbor trecură cu vuiet prin faţa turnului de control, la cincisprezece secunde după prima patrulă.

Igor Alexandrov privi cum avioanele dispăreau treptat, învăluite într-un nor care anunţa apropierea ninsorii. Şchiopătând uşor în cizmele sale îmblănite, se îndreptă spre izba care servea drept sală de şedinţe şi deschise uşa, aşteptând să fie întâmpinat cu urale frenetice.

Contrar aşteptărilor lui, fu întâmpinat de o tăcere glacială şi încremeni în prag.

— Intri sau ieşi, tovarăşe, dar închide-o odată, că degerăm.

Tânărul pilot întoarse capul spre cel care vorbise. Un om

corpolent, pe care nu-l cunoştea, îşi încălzea mâinile lângă o sobă mare din fontă care duduia în mijlocul încăperii.

Surprins, Igor Alexandrov recunoscu mantaua cu glugă de culoare oliv cu ornamente roşii şi căciula de astrahan cu steaua cu cinci braţe a comisariatelor politice.

Şi totuşi, îşi aducea clar aminte că-şi anunţase victoria prin staţia radio, ba chiar şi protestele energice pe care le stârnise, dar nu se aştepta să fie felicitat atât de curând.

Închise uşa şi-l salută pe trimisul N.K.V.D.

— Bună ziua! Am doborât un avion inamic într-o bătălie aeriană, tovarăşe comisar, declară el entuziasmat, luând o poziţie de drepţi regulamentară.

Omul îşi întoarse spre el privirea rece.

— Asta ţi se reproşează.

Igor Alexandrov rămase fără glas. Comisarul se îndreptă spre el cu paşi mici. Căldura intensă degajată de sobă împrumutase obrajilor lui căzuţi nuanţe stranii, iar nasul acestuia lucea ciudat.

— Unde ai fost azi noapte? murmură el încet în tăcerea pe care ceilalţi piloţi de asemenea încremeniţi, nu îndrăzneau s-o tulbure.

— Dar... Patrula 614 în triunghi, Chklov, Pliutsk, Moghilev, Chklov, se bâlbâi Igor Alexandrov.

— Asta s-o crezi tu! urlă deodată comisarul cu un glas tunător, ei nu, ţi-ai părăsit sectorul. Ştii unde ai doborât avionul?

Alexandrov se tulbură. Comisarul nu-şi mai lua ochii de la el şi Alexandrov avea senzaţia oribilă că celălalt îi scruta mintea şi-l împiedica să mai gândească.

— Ăăă... da, tovarăşe...

— Nu, imbecilule, erai cu mult spre est, la trei sute de kilometri de zona ta de patrulare, la treizeci de kilometri în nordul Moghilevului. Aşa este sau nu? Răspunde!

— Ăăă... da, tovarăşe comisar.

— N-ai habar de orientarea pe timp de noapte, şeful tău de escadrilă mi-a spus că ai fost mustrat de mai multe ori pentru asta.

Alexandrov se crispă, încercând cu disperare să înţeleagă.

— Şi totuşi, am doborât un neamţ, tovarăşe comisar, un nazist. Am ieşit victorios.

Agentul N.K.V.D. trase adânc aer în piept şi toţi crezură că avea să explodeze. În cele din urmă, spuse cu o voce schimbată:

— Urmează-mă!

O maşină marca Zil neagră aştepta la uşa pe care omul o

deschise larg. Cei doi urcară la bord în tăcere şi şoferul porni motorul.

Şi, de atunci, nimeni n-a mai auzit vreodată de sublocotenentul pilot Igor Alexandrov.

CAPITOLUL V

Feldengendarme Otto Bühling îl salută umil pe chirurg, pe care îl recunoscuse după bluza pătată de sânge, oboseala de pe chip şi barba nerasă de câteva zile. Medicul trecu prin faţa lui fără să-i arunce o privire, pierzându-se în mulţimea de răniţi „pe picioare” care aşteptau, cu foaia de ieşire atârnată de primul nasture al mantalei lor lungi, să le vină rândul la schimbarea pansamentului, rugându-se cu glas scăzut să dureze cât mai mult.

Spitalul de campanie XIII, instalat printre canalele de scurgere, era un adăpost sigur. Ivan încercase de mai multe ori să-l distrugă, dar nici salvele infernale ale Katiuşelor, nici uriaşele proiectile 155 nu reuşeau să zgâlţâie galeriile subterane.

Pe Otto Bühling nu-l supără aparenta lipsă de atenţie a chirurgului. Ştia că *Herr Doktor* Kraft operase toată noaptea. Ca şi în alte nopţi. Acum se ducea spre bârlogul lui unde avea să se prăbuşească frânt pe salteaua de paie.

Nu, nu la asta îi era acum gândul lui Otto Bühling care, după multe rugăminţi, reuşise să fie afectat în postul de triere de la spitalul de campanie. Îi luase patru săptămâni, dar reuşise să fie numit cu titlu permanent în spitalul din canal. Un loc unde se strânsese toată mizeria umană, dar unde, cel puţin, nu avea cine să-i ordone să plece în patrulare în *no man’s land* pe malul celălalt al Nipru-ului sau să atace vreun T-34 care se aventurase pe străzile din cartierele periferice.

Ca să fie admis la spital, trebuia să fie rănit. Şi Otto Bühling nu era rănit. Sau pe aproape. Bineînţeles, urmând sfatul înţelept al unuia dintre camarazii lui, care după aceea murise pentru că fusese prea curios vrând să vadă cum arată un rus de aproape, îşi stropise într-o seară mâna cu benzina sustrasă din rezervorul unui camion. Să-i dea apoi foc n-a fost decât o joacă de copii. După aceea, nu i-a mai rămas decât să se zvârcolească de durere pe sol.

Sonderkommando din care făcea parte şi care îşi îndeplinea josnica misiune să-i descopere pe dezertori şi să-i trimită înapoi în prima linie, ei, care nu cunoşteau adevărata faţă a războiului, se aruncase asupra lui atât ca să stingă flăcările cât şi să-i acopere urletele.

Cu haina arsă, cu faţa înnegrită, cu trăsăturile schimonosite de

durerea neprefăcută, Otto Bühling, al cărui braţ stâng era acum acoperit de plăgi respingătoare, se lăsase evacuat în cele din urmă – şi, evident, împotriva voinţei sale – spre Spitalul de campanie XIII.

I se acordaseră îngrijiri medicale şi tratamentul medicamentos fusese urmărit de o infirmieră care, avea să afle mai târziu, se numea Wimpfen. Katherina Wimpfen. O femeie frumoasă, roşcată, care i-ar fi satisfăcut poftele sadice pe vremea tinereţii sale în timpul campaniei din Polonia. Când Bühling era Bühling, adică un adevărat bărbat.

Odată intrat în spital, îşi propusese serviciile, umilindu-se în faţa brancardierilor şi a chirurgilor.

Norocul îi sărise în ajutor, pentru că denunţase un infirmier care se droga cu morfină.

Ce baftă avusese!

Atunci, cineva îşi dăduse seama că Bühling, oricât de respingător era cu burdihanul uriaş, cu înfăţişarea de buldog şi modul graseiat de a vorbi, devenise de neînlocuit. Dintr-odată, Oberfeldwebel Otto Bühling, cândva poliţist în Berlin, dirija trierea răniţilor şi curma din faşă panica ce izbucnea ori de câte ori vreun individ ce delira anunţa că este tifos, îi trimitea de unde veniseră pe cei care inventau răni şi-i descoperea fără greş pe cei care asemenea lui – se răniseră în mod voit.

La spital, nu era iubit de nimeni. Nici de răniţi, nici de personalul medical, faţă de care nici el nu nutrea decât un imens dispreţ.

Şi totuşi, reuşea să rămână acolo, pentru simplul motiv că nu avea cine să-l înlocuiască.

Avea însă o problemă: timp de două săptămâni nu putuse bea. Aproape că înnebunise şi numai teama că-şi va pierde viaţa îl ţinuse departe de rezerva de alcool din farmacia spitalului.

Desigur, putea să mituiască vreun infirmier cu un cartuş de ţigări R6K, care erau foarte rare, aici spre deosebire de *Feldengendarmerie,* dar n-o făcuse; infirmierul mituit ar fi fost fericit să-l denunţe numai să nu-i mai vadă mutra roşie de beţiv.

— Sus, la gura de aerisire, se bat nişte răniţi!

Infirmierul trecu ducând la subsuoară sticle cu ser cu glucoză pentru perfuzii. Bühling o porni la galop, ducându-se cu zel să-şi facă treaba murdară, fără milă.

De altfel, pentru Bühling, mila era un sentiment atât de abstract, încât nu reuşise niciodată să străbată prin capul lui pătrat. Dar nici ceilalţi nu arătaseră milă pentru el, aşadar de ce

s-ar fi purtat el altfel?

Când Bühling reuşi să ajungă la uşă, cearta încetase, iar răniţii „pe picioare” se grăbeau spre canal ca să se ferească atât de bombardamente, cât şi de frigul muşcător din noaptea cu lună plină. Dar Bühling nu ştia ce însemna luna plină, pentru că nu scotea niciodată nasul afară.

— Toată lumea în şir indian! Vă credeţi la piaţă? Câte unul pe rând, ce mama dracului...!

Glasul lui tunător restabili în sfârşit ordinea. Bühling ascultă o clipă bubuiturile tunurilor şi se gândi că se îndepărtau spre est. De-ar primi o dată ordinul să înainteze. Dacă s-ar decide odată Rotensperr! În asemenea clipe, Bühling simţea un entuziasm tineresc, gata să înfrunte inamicul, să tragă cu arma, să fie în avangardă, să contribuie la deminarea terenului, să facă pe dracul în patru... numai să iasă din cursa asta de şobolani.

Toţi ştiau care fusese sfârşitul Armatei a VI-a a lui von Paulus la Stalingrad şi toţi ştiau că ruşii nu cunoşteau noţiunea de prizonier.

Dar Moghilev nu era Stalingrad, aici, doar patruzeci de kilometri îi despărţeau de ai lor... Patruzeci de borne kilometrice, o nimica toată.

Din fundul culoarului urât mirositor, îl strigă cineva. Bühling se întoarse spre turma de oameni cu priviri rătăcite.

— Următorul... Nu, nu tu! Tu, cel urât. *Schnell!*

Şi aşa, bucurându-se de o autoritate nemeritată, Bühling făcea pe justiţiarul şi cerberul la intrarea unui spital pierdut undeva pe lângă cotul Nipru-ului. Pentru răniţii din acea noapte, care se sprijineau unii pe alţii, care făceau eforturi supraomeneşti ca să rămână în picioare, să reziste până când ajungeau la doctor, el era un zeu.

Lucru pe care-l ştia şi de care profita din plin.

CAPITOLUL VI

— ... prin urmare, este o crimă să mai aşteptăm fie şi un minut în plus.

Rotensperr lăsă din mână harta pe scară mare care căzu cu un foşnet. Îi privi scrutător pe ofiţerii care stăteau împrejurul lui. Chipurile desfigurate de oboseală şi nenumărate privaţiuni rămaseră neclintite.

Fiecare dintre cei prezenţi era conştient că se juca ultima carte. Fie înaintau, fie urma masacrul, dar toţi ştiau că era posibil să înainteze şi să fie masacraţi.

Rotensperr se întoarse brusc spre Zieger care stătea călare pe un scaun furat dintr-unul dintre multele birouri acum distruse al N.K.V.D. Şi se legăna înainte şi înapoi.

— Pentru că Berlinul ne-a abandonat, pentru că Regimentului 9 puţin îi pasă de noi, pentru că Armata B ne consideră deja o cauză pierdută, trebuie să ne bazăm doar pe propriile forţe ca să ieşim de aici. Iar pentru tine, *Hauptsturmführer*, aceasta este ocazia ca să-ţi duci la sfârşit misiunea pentru care ai venit aici.

Nu era nevoie să fii un vrăjitor ca să înţelegi unde bătea generalul infirm. Când îi văzuse pe SS-işti aterizând în Moghilev cu misiunea de a evacua, chiar de a salva un ofiţer de informaţii – trăsese repede concluziile care se impuneau de la sine.

Văzându-i întorcându-se în zori pe cei doi SS-işti însoţiţi de Ahnenfeld şi Altenmeier, înţelesese că ultima lor speranţă să scape consta acum în puterea lor de a ataca. Şi, pentru asta, trebuia să grăbească lucrurile, pentru că oamenii, care ţineau piept celor trei divizii ale Armatei Roşii de patruzeci şi două de zile, nu vor mai rezista mult timp.

Asta fără să mai pună la socoteală faptul că muniţia paraşutată se împuţinase mult şi că mulţi *Panzergrenadieren* ajunseseră să folosească armele capturate de la sovietici în cursul misiunilor de patrulare.

Pe deasupra, numărul răniţilor creştea cu fiecare zi, proviziile se diminuau, oamenii deveneau din ce în ce mai indisciplinaţi, iar spectrul tifosului începea să-i ameninţe. Mai era şi frigul. Temperatura cobora uneori la minus cincisprezece grade spre ora unu dimineaţa, şi pentru oamenii subnutriţi, care trebuia să rămână nemişcaţi ore întregi de teamă să nu primească un glonţ al trăgătorilor de elită inamici, degerăturile erau la ordinea zilei.

Pe lângă toate astea, mai venise şi raportul pe care Rotensperr îl ţinea în faţa ochilor, micul petic de hârtie albă care le fusese trimis de al cincilea batalion de Panzergrenadieren.

— Nu cred că ştii că oamenii au început să se sinucidă.

Ştirea nu provocă stupoare. Era ceva obişnuit în mijlocul ororilor războiului.

— Sunt nişte laşi! declară Zieger.

Rotensperr se mulţumi să ridice din umeri, aruncând o privire către omul a cărui uniformă neagră se distingea clar de uniforma *Feldgrau* plină de praf a celorlalţi ofiţeri.

— Pe vremea retragerii ce a urmat bătăliei de la Kursk, înaltul Comandament ne-a dat ordin să ducem o luptă de ariergardă. Ne-am retras timp de opt zile şi şapte nopţi în condiţii de neimaginat, continuă Rotensperr, susţinând privirea SS-istului. Regimentul 9 care... să spunem că s-a destrămat – şi asta e puţin spus – ne-a dat ordin să ne închidem aici, în Moghilev, şi să transformăm oraşul în *Festung.* Ceea ce am făcut întocmai!

Rotensperr lovi cu pumnul în cutia de lemn care-i servea drept birou.

— Am făcut întocmai şi am recuperat mai bine de opt sute de oameni care proveneau din mai multe unităţi puse pe fugă. În timp ce Ivan se îndârjea să ne bombardeze ca să elibereze cotul Nipru-ului, Regimentul 9 se punea la adăpost de tirurile inamice.

Tăcu. Ştia că ce urma să spună avea să fie repetat mai departe de SS-ist. Şi SS-iştii erau atotputernici, căci ierarhia nu conta pentru ei, fapt care-i făcea de temut.

— Am cerut ajutor de multe ori. Dar nimeni n-a ridicat lin deget pentru noi. Eu cred că şi-au bătut joc de noi, tună şi fulgeră Rotensperr pe un ton aspru. Şi iată că, acum, este trimis un SS-ist ca să-i evacueze pe unii ofiţeri – pe drept sau nu – care sunt consideraţi mai valoroşi decât alţii. Celorlalţi le revine misiunea de a se lăsa ucişi pentru gloria Reich-ului care, după cum merg lucrurile, nu va supravieţui nici cinci ani.

Rotensperr tăcu şi-l privi în ochi pe Zieger, dar acesta nu reacţionă. Probabil că-şi spunea că nu este momentul să facă pe viteazul de unul singur în mijlocul a doisprezece ofiţeri care formau statul-major al lui Rotensperr.

— *Herren*! Având în vedere faptul că ne mai rămân nouă mii de oameni care sunt cât de cât în stare să lupte, patruzeci şi două de blindate Panzer, tunuri şi tancuri, precum şi – se uită pe un tabel – treizeci de vehicule cu roţi în stare de funcţionare, am decis să părăsim Moghilevul.

În tăcerea deplină care se aşternuse, se putea auzi şi musca.

— Răniţii vor fi lăsaţi pe loc, în voia unităţilor sovietice, materialul care nu ne este de folos la atac va fi sabotat, cei opt sute de prizonieri ruşi vor rămâne închişi, sub paza unei unităţi de Feldengendarmes care va fi desemnată prin tragere la sorţi. Vor fi alese două batalioane ca să rămână pe poziţii şi să le dea ruşilor impresia că încă suntem în oraş.

Rotensperr conchise cu voce voalată:

— Este ultima noastră şansă. Chiar dacă vor scăpa doar zece oameni, şi tot va merita efortul nostru pentru că, dacă rămânem aici, vom fi cu TOŢII sortiţi pieirii în lagărele siberiene. Toate tancurile noastre în stare de funcţionare se vor năpusti în acelaşi timp spre un anumit punct ca să facă o breşă în liniile inamice. Ceilalţi îi vor urma la scurt timp. Ne aşteaptă după aceea patruzeci de kilometri în sectorul sovietic. Instruirea unităţilor în secret până la ora douăzeci şi trei. Plecarea la douăzeci şi trei şi treizeci. De aici!

Lovi cu pumnul în hartă şi toate privirile se îndreptară spre povârnişul pe care-l cunoşteau atât de bine după ce-l examinaseră de atâtea ori cu binoclul. În dreapta, erau mlaştinile, dar acestea erau îngheţate, şi linia de atac le permitea să evite traversarea Nipru-ului.

— Când, *Herr Generalleutnant?* îndrăzni să întrebe un maior de artilerie. Am nevoie de timp ca să minez terenul.

— Noaptea următoare.

Omul rămase fără glas. N-avea mult timp la dispoziţie.

— Întrebări?

— Da. La ce oră să arunc în aer camioanele? întrebă acelaşi ofiţer.

— Nu arunci în aer nimic, tresări Rotensperr. Vei aştepta ora atacului şi abia atunci vei declanşa un foc în lanţ cu proiectilele din dotare ca să trasezi pentru noi un culoar între Moghilev şi Plasnoie şi să-l împiedice pe Ivan să trimită într-acolo întăriri. Când va fi tras ultimul obuz, arunci în aer tot ce rămâne pe loc şi vii după noi.

Ofiţerul se învineţi. N-avea prea mari şanse să scape.

— Alte întrebări?

— ...

— Desigur, trebuie să păstrăm secretul absolut. Primele mişcări de trupe în direcţia zonei prin care vom înainta vor avea loc în prima parte a nopţii, în cea mai mare linişte. Puteţi pleca acum, şi treceţi la treabă fără întârziere ca să puneţi la punct

ordinele pentru subordonaţii voştri. Ţineţi minte că şansa ne va surâde doar o singură dată. Dacă nu reuşim, să trecem de apărarea sovieticilor, nu vom mai putea să ne întoarcem la adăpostul acestor ruine, pe care Ivan le va fi cucerit demult, după ce va fi învins unităţile noastre rămase aici.

Ofiţerii se ridicară pe rând. Zieger ieşi şi se duse după Korb care nu fusese admis să ia parte la reuniune şi se plictisea în sala de transmisiuni. SS-istul îşi aprinse o ţigară şi constată că mâinile îi tremurau când apropie bricheta de gură.

— Ei? şopti Korb ale cărui buze aproape nici nu se mişcară.

— Noaptea următoare... la douăzeci şi trei. Sectorul Plasnoie. Cu tancurile Panzer în frunte.

— *Teuffel!*

Zieger tăcu; Ahnenfeld şi Altenmeier ieşeau şi ei din sala de operaţiuni. Continuă cu glas scăzut:

— Planul B. Îi avertizezi cât mai repede şi încerci să-ţi aduci aminte de drumul care ţi-a fost arătat.

— N-am uitat... Poate aşa aflu de ce avionul n-a mai venit să ne ia.

Zieger dădu să se întoarcă, când Korb îl chemă înapoi şoptit:

— Am o veste.

— O veste, cum, o veste? se nelinişti Zieger care nu voia să pară că pune ceva la cale cu „garda sa de corp” cu toţi oamenii care treceau pe lângă ei.

— Friedenbach a scăpat cu viaţă.

— Oh, Dumnezeule!

În ciuda stăpânirii de sine, Zieger simţi că inima îi stă în loc şi apoi porneşte din nou cu un spasm. În acelaşi timp, i se păru că sângele i se scurge din obraji.

— Hauptsturmführer, dacă te interesează, poţi să vii şi tu ca să fixăm podul de pe Nipru. Se pare că Ivan a început să fabrice plute.

Glasul lui Altenmeier care ieşea din sala de operaţiuni, cu un sul de hărţi sub braţ, îl aduse pe SS-ist la realitate. Nu era vorba despre un pod peste Nipru, ci de sectorul unde avea să fie făcută breşa de ai lor. Altenmeier făcea parte din Abwehr, ştia să-şi ţină gura.

— Prea bine, *Herr Oberleutnant,* dacă este un loc şi pentru mine.

— Automobilul *Stenchenwagen* pleacă peste două minute cu maiorul Ahnenfeld.

— Vin!

Zieger înclină uşor capul spre Korb şi murmură:

— La dracu' cu imbecilul ăsta de Friedenbach care n-a ştiut să se sinucidă, aşa cum ar fi trebuit. Rămânem la planul B. Şi ai grijă să nu fii prins.

— *Hauptsturmführer,* încă nu s-a născut omul care să mă prindă.

— Nu fi atât de sigur, doar sovieticii te-au prins.

— Şi pe dumneavoastră!

— În ce-l priveşte pe Friedenbach, ne vom ocupa de el după aceea. Poţi pleca! ordonă Zieger care nu auzise replica muşcătoare a celuilalt.

Korb aşteptă o clipă, atent la pocnetele emiţătoarelor radio, apoi porni pe culoarul care ducea la „suprafaţă". Când ieşi în haosul de beton al cartierelor centrale ale oraşului martir, clipi de câteva ori. Ninsese toată noaptea şi ruinele erau acoperite de o manta imaculată. Cerul era de o albeaţă orbitoare. Mai mult ca sigur, avea să ningă până la lăsarea serii.

Korb încercă să se orienteze, lucru foarte complicat într-un oraş transformat total de potopul de bombe şi obuze de toate calibrele. De altfel, nici Korb, nici ceilalţi doi membri ai comandoului nu mai fuseseră la Moghilev. Fuseseră nevoiţi să înveţe topografia locurilor pe din afară, să deseneze din memorie o grămadă de fotografii, să studieze poze făcute de la diferite altitudini, până când fuseseră în stare să se descurce cu ochii închişi.

Doar că, în fotografii, nu era zăpadă ca acum, afânată şi în strat gros, care ascundea privirii toate ruinele, transformând radical decorul.

Korb se dădu în lături, lăsând să treacă un Panzer Horsch pe opt roţi care se îndrepta lent spre sud, pe Stalinallee, cu ambele mitraliere îndreptate spre dărâmături. Asta pentru că în Moghilev mai erau câţiva partizani şi, din când în când, se găsea cadavrul înjunghiat al unui *Feldgrau* care se aventurase de unul singur în miezul nopţii.

Circulau zvonuri conform cărora unele femei se ofereau pentru o cutie de raţii K şi chiar că unii *Feldengendarmes.* Fericiţi de o asemenea pomană, le puneau „la treabă".

Dar nu erau decât zvonuri şi Franz Korb o ştia foarte bine.

După douăsprezece minute, coti la dreapta, după ce numărase cinci străduţe perpendiculare. Solul era înclinat, urcând domol către un fel de colină care adăpostise cândva „Casa Poporului".

De aici, se vedea întreg malul vestic al Nipru-ului. Mici nori de

fum, de o parte şi de alta a fluviului, arătau că se trăgea fără încetare. Gheizerele, care se formau din când în când la suprafaţa apei, semnalau un obuz care fusese direcţionat greşit sau explozia micilor încărcături de explozibil pe care Panzergrenadieren le aruncau în aer ca să împiedice formarea gheţii şi oprirea cursului apei când temperatura cobora prea mult.

Moghilevul rămânea german doar în măsura în care Niprul care-l înconjura din trei părţi rămânea un obstacol de netrecut pentru tancurile T-34 al căror număr sporea zi de zi pe celălalt mal al fluviului.

— Ei, *Gefreiter,* unde este strada Zermiakin? întrebă Korb, brusc dezorientat.

Aici, artileria lucrase cu mare artă zile şi nopţi întregi, pentru că nu mai rămăsese piatră peste piatră.

Caporalul infirmier, care se întorcea nu se ştie de unde cu targa rulată sub braţ, făcu un gest evaziv la vederea uniformei negre a lui Korb.

— Mai mergi două sute de metri, dincolo de creastă, cred că aşa se numeşte... explică el fără să se oprească.

Se vedea că nici lui nu-i plăcea *Totenkopfverband,* lucru care nu-l afectă pe Korb. Din 1942, situaţia se generalizase în Reich.

În timp ce cobora de cealaltă parte a colinei, se întoarse de mai multe ori. Privi la ceas: era amiază; mergea de peste o oră prin zăpadă. Căderea în apropiere a mai multor obuze de 105 îl obligă să se adăpostească un timp şi un *Kampfgruppe* care locuia printre ruine îi oferi cu inima strânsă o cafea aburindă din zaţ.

— Nu era o fabrică aici, înainte? îl întrebă el pe subofiţer. O fabrică de maşini-unelte.

Omul, care părea că nu se mai bărbierise de opt zile, astfel că barba căruntă îi acoperea întreaga faţă, râse în tăcere, lăsând să se vadă nişte colţi negri.

— Te afli chiar deasupra fabricii, *Unterscharfführer.*

— Deasupra?

— Drace, inamicul a ras-o de pe faţa pământului.

— Deci aici este fabrica „Potemkin”.

— Exact, mă rog, nu ştiu dacă fabrica „Potemkin”, dar acum vreo cin’şpe zile, aici era o clădire mare.

— Cu tavanul boltit?

— Da... cam aşa ceva. O construcţie imensă, numai ferestre.

Korb dădu peste cap ultima picătură de cafea proastă din orz

prăjit şi-i înapoie cana metalică sergentului care o umplu din nou cu zăpadă şi-o puse pe foc.

— Pot să te întreb ceva, *Unterscharfführer?*

— Spune, răspunse Korb, ridicându-se.

— Atacăm? Ştii când?

— Dacă te întreabă cineva, răspunzi că nu ştii nimic, bine?

— Bine, *Unterscharfführer,* mormăi prudent subofiţerul.

SS-istul plecă şi silueta lui neagră se pierdu printre ruinele albe.

Comandantul patrulei scuipă în urma lui.

— Toţi sunt la fel! scrâşni el. Când te gândeşti că i-am dat bunătate de cafea!

— Sepp! strigă un om culcat pe o scândură neagră şi care moţăia la doi paşi de el. Nu trebuia să-i spui s-o ia pe acolo pentru că va da nas în nas cu trăgătorii inamici.

— Nici gând, exclamă subofiţerul. Să crape, mă doare-n c... Pe deasupra, n-am văzut nici urmă de trăgătorii ăştia ai tăi...

— Şi totuşi, suntem aici ca să-i depistăm!

— Aşa e, mai taci şi deschide ochii, Helmuth. Porcii ăştia mânuiesc pumnalul şi n-am chef să-mi facă un zâmbet permanent!

Numitul Helmuth, care probabil gândea că nici el nu voia asta, începu să privească atent ruinele albe, ducând din când în când binoclul la ochi, atunci când i se părea că vede ceva mişcând.

Franz Korb coborî colina, ferindu-se să nu alunece pe stratul de zăpadă îngheţată şi lucioasă ca o oglindă. Spectacolul străzilor desfundate era dezolant. Singura mărturie a vieţii în aceste locuri rămăseseră corbii care se roteau pe cerul alb.

Ce aşteptau oare? Cu ce se hrăneau? Oamenii ajunseseră să împartă între ei şi ultimul biscuit? Korb alungă repede din minte aceste gânduri, încercând să găsească drumul.

Coti de două ori la stânga, pe ceea ce trebuie să fi fost o străduţă întortocheată şi care acum semăna cu un şanţ printre două şiruri paralele de dărâmături. Când ajunse într-o mică piaţă, se opri sub o poartă şi cercetă ruinele din jurul lui.

Nici o pisică. Tăcerea era mormântală, cu excepţia tirurilor neîncetate care se auzeau dinspre Nipru şi, uneori, a şuieratului unui obuz sovietic. (De multă vreme, tunurile de 88 ale nemţilor nu mai trăgeau decât ca să respingă atacul sovieticilor).

După ce se convinse că nu era nimeni prin apropiere care să-l vadă, Franz Korb numără câţiva paşi începând cu ceea ce ar fi trebuit să fie colţul unui trotuar şi începu să dea la o parte

zăpada proaspătă cu vârful cizmelor. Pipăi câteva minute solul şi dădu de o placă de fontă circulară pe care, după o ultimă privire de jur-împrejur, începu s-o degajeze de zăpadă cu frenezie.

Franz Korb nu se simţea în largul lui la gândul că uniforma neagră contrasta puternic pe zăpada albă, şi că, prin urmare; sărea în ochi de la distanţă. Dar instrucţiunile precizau că nu trebuia să vină aici decât noaptea şi nu pe zăpadă.

Nici una dintre condiţii nu era îndeplinită, dar acum era vorba de viaţă şi de moarte. Zieger intuise prea bine situaţia.

Dădu, în sfârşit, de orificiul din centrul plăcii, o ridică şi o deschise în linişte, strâmbând din nas când simţi mirosul infect de gunoi. Îşi învinse dezgustul şi începu să coboare treptele umede, închise trapa deasupra lui şi puse piciorul pe o fâşie de beton.

Ascultă o clipă, nemişcat în întunericul beznă al canalului. Undeva, apa clipocea, iar picăturile făceau un zgomot asurzitor. Din timp în timp, se auzea zgomotul sonor şi neliniştitor pe care-l făcea câte un şobolan sau alt animal căzând în apă.

Simţind cum îl cuprinde teama cauzată probabil de tăcerea neobişnuită din tunel, scoase lanterna şi Lüger-ul şi începu să meargă pe digul îngust de pe care oamenii de la salubritate puteau grăbi scurgerea gunoaielor cu ajutorul prăjinilor.

Franz Korb părea să se orienteze după o hartă din memorie, căci coti de mai multe ori fără ezitare, ca şi cum cunoştea canalul subteran pe dinafară, el, care nu pusese niciodată piciorul în Moghilev. Cobori alte trepte, adâncindu-se tot mai mult în inima straniului oraş care se afla sub Moghilev.

— *Stoi, svoloci*[4]!

Nu era un strigăt, ci un şuierat. Din spatele lui. De unde apăruse? Cum venise? Korb simţi ceva ascuţit în spate şi o mână care-i luă Lüger-ul.

Aici puteai fi ucis fără zgomot. Doar canalul era singurul martor.

— Zorii se apropie. Corbii zboară spre vest, spuse el repede.

Necunoscutul ezită; probabil crezuse că era vorba despre un dezertor care încerca să se sustragă atenţiei „Zgărzilor-de-câine” ascunzându-se în canale, până la sfârşitul războiului. Nu era zi în care să nu aibă de-a face cu asemenea „plimbăreţi”.

— Ce cauţi?

— Cine eşti?

[4] Stai. Ticălosule! (n. tr.).

Lama rece se înfipse şi mai mult în spatele lui. Era evident că celuilalt nu-i plăcea să i se pună întrebări. Uniforma SS nu ajuta la nimic.

— Îi caut pe conducătorii „centralei”.

— Ştii cum îi cheamă?

— Bineînţeles... Dacă nu mă înşel, tânărul se numeşte Vladimir Liubcin, iar bătrânul, Ivan Dobrovski.

— Poţi să te întorci.

Korb se conformă şi, în lumina torţei sale aprinse din nou, dădu doar de faţa unui tânăr cu ochii roşii, îngrozitor de slab, care ţinea un imens iatagan în mână.

— Tu eşti Liubcin.

— Eu sunt Liubcin, admise tânărul care fu cuprins de un acces violent de tuse. Cine te-a trimis? Eşti singur?

— Suntem doi, celălalt a rămas la cartierul general al lui Rotensperr... Dogarev ne-a trimis.

— Comisarul Dogarev?

— Chiar el.

Tânărul partizan zâmbi pentru prima dată ceva mai destins, deşi continua să se poarte cu răceală. Dădu mâna cu Korb care i-o strânse prudent, temător.

— Vino, tovarăşe, aici este locul nostru de întâlnire, dar ai ghicit că nu aici este „centrala”. Urmează-mă şi fii atent unde calci, pe alocuri, digul este spart şi poţi face baie pe neaşteptate.

Vorbise de parcă spusese o glumă şi-i întoarse spatele lui Korb care-şi recuperase pistolul, şi-l conduse printr-un labirint de canale şi subsoluri.

Ridică de mai multe ori bolovani care ascundeau intrările în tuneluri. Korb îl urmă fără ezitare, convins că nu putea găsi singur drumul spre suprafaţă.

— Ultima dată când l-am văzut pe colonelul Dogarev, tocmai fusese rănit de şrapnel la braţul stâng, şi avea dureri groaznice, dar era un om dintr-o bucată şi o suporta cu stoicism. S-a însănătoşit?

Korb trecu peste o grămadă de gunoaie şi văzu cu surprindere că partizanul acţiona volanul ruginit al unei vane.

— Da, după câte ştiu, numai că i-au amputat braţul. Şi nu pe cel stâng, pe cel drept.

Partizanul, care-şi revenea de pe urma unui acces de tuse, izbucni în râs.

— Deci, chiar l-ai văzut, tovarăşe, scuză-mă... pentru că eu, imaginează-ţi, nu l-am văzut niciodată!

Se auzi un dezgustător zgomot de aspiraţie şi nivelul apei scăzu cu un metru în câteva secunde, lăsând să se vadă latura unui perete.

— Este un sifon, centrala este de cealaltă parte. Uniforma ta o să cam aibă de suferit.

Korb strâmbă din nas; nu voia decât să-şi termine misiunea cât mai repede şi să plece de aici. Canalul sinistru îi dădea fiori. Fie ce-o fi, numai să iasă odată la aer curat.

Intră prin sifon şi ajunse într-o cisternă veche, uriaşă, care fusese izolată de sistemul de repartizare a apei. De-a lungul pereţilor, erau aprinse lumânări de seu. Pe jos, se vedeau mai multe saltele de paie. Pe una dintre ele, era chircit un bătrân. Avea o barbă lungă, albă, şi ochii îi străluceau ca ai unui fachir. Faţa lui ascetică te făcea să te întrebi dacă mai era în viaţă sau era o mumie.

— Ivan Dobrovski?

— Eu sunt, vorbi cu glas tremurat bătrânul. Ai nişte votcă?

Korb se întrebă dacă asta era o parolă. Pentru că nu cunoştea răspunsul. Se întoarse uimit spre tânărul partizan care îl ajunsese din urmă, şi care răspunse în locul lui.

— Nu are, Ivan. Omul a fost trimis de Dogarev. Ca să ne salveze.

Barba albă se cutremură. La auzul numelui Dogarev, bătrânul părea să fi fost cuprins de entuziasm.

— Dogarev, Dogarev, câinele ăla! Ce-o fi aşteptând să ne scoată de aici?! Când au venit naziştii, ne-a dat ordin să stăm aici ca să transmitem informaţii. Şi aşa am făcut. Iar acum, toţi cei care lucrau în exterior, toţi tovarăşii noştri din reţeaua Babilon au fost descoperiţi şi ucişi, şi nu mai avem cui să transmitem informaţii. Şi murim de foame! Priveşte!

Bătrânul vru să se ridice de pe grămada de pietriş care-i servea drept culcuş, în timp ce arăta cu degetul spre tânărul partizan care, aplecat din mijloc, tuşea şi scuipa.

„Tuberculoză, diagnostică Korb. Ăsta nu mai are mult."

— În curând, suferinţele voastre se vor sfârşi, garnizoana nu mai rezistă.

— Ah, nu, m-am săturat! spuse bătrânul cu o voce care ar fi vrut să fie un strigăt, dar ieşi mai mult ca un şuierat. Se fac patruzeci şi trei de zile de când „garnizoana nu mai rezistă mult". Numai că naziştii tot aici sunt (arătă spre bolta de pe care se prelingea gunoaiele cu un deget descărnat), iar noi murim încetul cu încetul.

— Nici ei nu mai au mâncare.

— Dar ei se pot mânca între ei, pe când noi, nu.

Korb se scărpină pe frunte şi-şi aprinse o ţigară ca să alunge duhoarea din fostul rezervor. Zărind luminiţa care se aprinsese brusc în privirea bătrânului şi a lui Liubcin, le întinse pachetul de R-K pe care îl împărţiră între ei, lacomi.

— Puteţi transmite un mesaj?

— Da, mulţumesc lui Dumnezeu, naziştii n-au descoperit antena care iese printr-un fel de coş printre ruine.

— Bine, atunci, ascultaţi-mă cu atenţie.

Cei doi se apropiară neliniştiţi.

— Rotensperr a decis să o ia din loc.

Vestea avu efectul unei bombe care explodase tocmai în fundul fostului rezervor. Cei doi partizani rămaseră fără grai. Păreau paralizaţi. Până şi Liubcin uitase să mai tuşească.

— Când? întrebă bătrânul cu emoţie în glas.

— Noaptea următoare.

— Pe unde? exclamă Liubcin.

— Prin nord-est. Regimentul de Panzer va face o breşă în liniile sovietice.

Liubcin lovi cu o putere uimitoare cu pumnul în palmă. Tresări.

— De aceea am spus că supliciul vostru se apropie de sfârşit, continuă Korb.

— Şi dacă nu reuşesc?

— Dacă nu reuşesc CE?

— Dacă nu reuşesc să plece, noi suntem la capătul forţelor şi...

Korb reteză mucul ţigării, gest care făcu să apară un licurici incandescent în penumbră.

— Naziştii îşi vor arunca toate efectivele în luptă, n-au de ales. Dacă reuşesc, armata sovietică va ocupa oraşul fără dificultate, în caz contrar, Rotensperr va avea două opţiuni: să crape în stepă, învârtindu-se în jurul cozii, sau să se întoarcă în Moghilev. Dar Moghilevul va fi fost deja ocupat de forţele ruşilor care le vor lua urma. În orice caz, veţi fi salvaţi.

Liubcin privi îndelung uniforma neagră cu fireturi argintii de Unterscharfführer şi dădu din cap zâmbind:

— Ce neamţ mai eşti şi tu!

— În sufletul meu sunt rus, şi asta e de ajuns, îi tăie vorba Korb pentru, care acest subiect era tabu, şi care nu ţinea să discute despre tabăra de reeducare de la Kamaskaia şi motivele care-i determinaseră să se paraşuteze deasupra Moghilevului.

Şi el îi aştepta pe ruşi cu tot atâta nerăbdare ca şi Liubcin şi

Dobrovski.

— Mâine, veţi vedea din nou lumina soarelui, tovarăşi!

Cei doi partizani, care, de când fuseseră „exilaţi” de la suprafaţă, duceau o viaţă de pustnic, pândind fiecare picătură de apă, cel mai mic zgomot de paşi, explozia fiecărei salve care făcea pământul să se cutremure deasupra lor, simţiră un curent de aer curat alungând izul de excremente şi gunoaie care stagna de săptămâni întregi în văgăuna lor.

— Când puteţi transmite mesajul?

— Codificarea va lua o oră, dar transmiterea lui, nici două minute, declară bătrânul. Vom putea lua legătura cu centrul la cinci.

Korb zâmbi palid.

Îşi spuse în gând că şi el avea să fie „eliberat” de armata sovietică, pentru că şi el îşi încheiase misiunea.

Korb îndură o adevărată tortură până când mesajul fu codificat şi transmis. Emiţătorul abia dacă mai era în stare de funcţionare, şi generatorul portabil pe care Liubcin îl manevra ca pe un obiect de cult transmitea cu întreruperi. Parcă pentru a le pune nervii la încercare, anonimul corespondent din stepă, care se numea RZ-56, le ceru să reia transmisiunea de două ori. Rostiră de tot atâtea ori toate înjurăturile pe care le ştiau. Korb trebuia să aibă răbdare. Timpul trecea repede, dar trebuia neapărat să obţină răspunsul lui RZ-56 despre care nu auzise niciodată vorbindu-se.

Acesta veni, în sfârşit, clar, concis, şi, aplecat peste umărul descărnat al bătrânului, Korb citi cum i se hotăra soarta pe măsură ce punctele şi liniile transmise erau decodificate şi aşternute pe pagina unui carneţel pătat de grăsime.

— ... VIAŢA LUI AHNENFELD TREBUIE APĂRATĂ CU ORICE PREŢ: REPET: CU ORICE PREŢ. ASIGURAŢI PROTECŢIA LUI AHNENFELD ÎN TIMPUL LUPTEI. PUNCT DE ÎNTÂLNIRE SUD-SUD-VEST MLAŞTINA DIN PLASNOIE. REPET SUD-SUD-VEST...

Korb învăţă mesajul pe din afară spunându-şi că exprimarea „Asiguraţi protecţia lui Ahnenfeld”, conţinea o undă de umor macabru.

Îşi dădea seama cât de mult ţineau serviciile de informaţii ruse să scotocească într-o zi în mintea acestui extraordinar specialist din Abwehr, care, de doi ani, ridicase mai multe probleme decât tot *Sicherheitsdienst* la un loc! Ahnenfeld, omul care făcea cât serviciul secret sovietic, se afla la originea unei adevărate psihoze printre ruşi, şi când se ivea un mister de neelucidat, când o operaţiune de comando nu era încoronată de succes,

când un ofiţer de rang înalt murea de „criză cardiacă”, nu era decât o altă „lovitură a lui Ahnenfeld”.

— Plasnoie, spuse Korb. Unde este asta?

— Este o regiune mlăştinoasă care, acum, trebuie să fie îngheţată, spuse cu glas tremurat bătrânul. Este aproape de un sat cu aceeaşi denumire, la optsprezece kilometri de Moghilev. Ai noştri au încercat să facă acolo un colhoz, dar sătenii erau atât de leneşi încât aprindeau focul cu benzina de la tractoare şi dormeau în timpul zilei. Nici politrucii n-au putut face nimic cu boiernaşii ăştia!

— Înţeleg, spuse Korb care se gândea cum să plece mai repede.

CAPITOLUL VII

La început, înotase pe întuneric şi, dacă n-ar fi ştiut că era vorba despre un lac din Brandenburgul său natal, i s-ar fi făcut teamă. Încetul cu încetul, pe când urca spre suprafaţă, lumina prismatică ceda locul unei stranii lumini galbene a cărei intensitate sporea tot mai mult.

Când ajunse aproape de suprafaţa apei, dădu pentru ultima oară din mâini şi picioare, ca şi cum ar fi vrut să alunge cu călcâiele fundul verde-albăstrui al lacului, şi deschise ochii.

— Ce... ce...

Un om cu mutră de dihor stătea aplecat deasupra lui. Acesta trăgea dintr-un chiştoc care ardea în colţul buzelor sale vinete.

— Ei, băiete, se pare că ţi-ai făcut somnul, ai dormit douăsprezece ore încontinuu! Ivan ne-a bombardat toată dimineaţa şi tu nu ţi-ai dat seama de nimic.

Friedenbach îşi duse temător mâna la capul bandajat, care i se păru enorm. Totuşi junghiurile, pe care le simţise mai devreme la umăr, se estompaseră.

— Nu-ţi face griji, spuse cu un rânjet Viatskoie, vecinul de pat, doar nu vrei să te întorci acolo!

Şi arătă cu degetul o şopârlă care alerga în diagonală pe plafonul fisurat.

— Eşti atât de grăbit să te alegi cu o gaură în cap?

— Ajunge... cum te numeşti?

— Viatskoie. Liber cugetător.

— Se vede.

— Nu se vede nimic. Sunt ucrainean.

— Şi? întrebă cu voce surdă Friedenbach, văzând cum un brancardier ridica fără menajamente un corp inert de sub o cuvertură. Trebuie cumva să te felicit?

— Mai bine spune-mi imbecil, am fost convins că prestigiosul Wehrmacht va reuşi să pună bazele unei republici ucrainene independente şi eu m-am înrolat în armata lui Vlasov.

— Ce mă interesează pe mine? scrâşni Friedenbach încă ameţit după somniferul administrat fără ştirea lui.

— Ştiu... Ţigările pe care le fumez sunt ale tale, ţi le-am furat pe când dormeai.

— Bravo!

— Scuză-mă, dar altă plăcere nu mi-a mai rămas. Efectul lor

nu durează decât foarte puţin timp, ştii de ce.

— Ajută-mă să mă salt, mi s-au pus cârcei.

Viatskoie sări din pat, se înclină servil în faţa unui *Feldgendarme* burtos care trecea de la pat la pat. (Acesta se numea Otto Bühling, dar Viatskoie nu ştia.) Găsi o raniţă veche pierdută de cineva şi o puse sub spatele lui *Friedenbach,* pe care-l ajută să se aşeze mai bine.

— E mai bine acum?

— Du-te dracului!

— Mai ai răbdare că vine el singur după noi!

Viatskoie îl agasa pe Friedenbach cu vorbăria lui şi cu accentul rusesc, şi întoarse capul, prefăcându-se că nu-l ascultă. Dar Friedenbach ştia că celălalt turuia fără încetare ca să uite că soarta lui era să fie executat pentru că-şi trădase patria, atunci când cei dintâi ruşi vor invada spitalul.

Cuprins de ameţeală, închise o clipă ochii.

— Ei, mă asculţi sau dormi?

— Te aud, nu crezi că este şi aşa zgomot în subsolul ăsta afurisit?

Ca şi cum ar fi vrut să-i dea dreptate, în acel moment se auzi un urlet, un geamăt prelung şi sfâşietor la auzul căruia, se înfiorară cu toţii. Un tânăr transmisionist care fusese adus după ce fusese împuşcat în spate, în timp ce se târa într-o tranşee neacoperită, auzind urletul, deschise larg ochii.

Ceilalţi însă erau obişnuiţi. În oceanul de mizerie umană care era spitalul de campanie, fiecare se gândea doar la propria sa durere, la supravieţuirea lui, la norocul şi ţigara sa...

— Şi ce făceai în Ucraina, pe care nu trebuia s-o părăseşti niciodată?

— Sunt prof de germană.

— Chiar că mă întreb cum de au putut fraterniza ucrainenii cu noi.

— Deşteptule!... Ah, uite-o pe *Frau* Wimpfen.

— Cine? întrebă Friedenbach care nu-şi aducea aminte de nimic altceva decât de groaznicul şoc pe care-l suferise când paraşuta sa se lovise de pământ.

— Ce mai face acrobatul nostru?

Friedenbach ridică privirea şi rămase uimit.

Pe culoarul central, se îndrepta spre el o tânără femeie care nu avea mai mult de treizeci de ani, o tânără cu pomeţii acoperiţi de pistrui şi cu părul roşu ca de foc, pe care o bentiţă albă nu reuşea să-l ţină sub „control”.

Uitând de cotul care-l durea, Friedenbach se ridică în şezut. Pe chipul lui se citea probabil stupefacţia, pentru că tânăra femeie izbucni în râs.

— Ei, dar văd că te-ai odihnit!

— Cine... cine eşti?

— Eu l-am asistat pe doctorul Kraft când ţi-a pus la loc umărul. Ce lovitură! Ce idee să sari de la o asemenea înălţime!

— Şi să cadă în iad! exclamă Viatskoie.

Infirmiera îi aruncă o privire aspră şi vru să se îndrepte spre alt pat, dar se răzgândi şi se întoarse. Se aplecă deasupra lui Friedenbach, care simţi pe frunte o şuviţă de păr.

— Sper că nu începi din nou cu prostiile, şopti ea cu severitate. Nu admit tentative de sinucidere aici. Nu eşti singur.

Zâmbetul de pe faţa femeii dispăruse şi părea că toată energia din lume se concentrase în adâncul privirii ei.

— Prostii? Ce prostii? M-am sinucis?

Viatskoie râse forţat.

— Nu mai ştiu, afirmă Friedenbach cu voce slabă, amintindu-şi că primise o fiolă cu cianură înainte să se urce în avion.

Însuşi colonelul Dogarev i-o strecurase în mână zâmbind.

— Un paşaport spre paradis, spusese el, este lucrul cel mai bun care ţi s-ar putea întâmpla, Obergefreiter Friedenbach, dacă naziştii pun mâna pe tine. Şi nu uita: nu trebuie să afle de ce ai ajuns în Moghilev.

— Da... da, îmi aduc aminte, dar aşa mi se ordonase. Dacă urma să cad în mâinile...

Se întrerupse brusc şi strânse din dinţi, dându-şi seama că vorbise prea mult. Aruncă spre *Frau* Wimpfen o privire patetică şi urlă:

— Lasă-mă în pace! Lasă-mă în pace! Sunt rănit, nu eu v-am cerut să mă îngrijiţi! Nu vreau să fiu îngrijit, ci să mă întorc la ai mei.

Vru să se dea jos din pat, dar Viatskoie se repezi spre el şi-l culcă la loc cu atâta brutalitate încât Friedenbach scoase un urlet de durere.

În colţul ochilor îi apărură lacrimi de furie.

— Eşti o ticăloasă frumoasă, strigă el spre roşcata, stupefiată, ţi-am cerut eu să mă laşi în viaţă? Ţi-am cerut eu să mă îngrijeşti? La ce bun? Toţi care suntem în Moghilev vom sfârşi într-un lagăr...

Femeia îi astupă gura cu mâna şi, fără să-şi piardă calmul, se aplecă deasupra lui şi-i şopti:

— Ştim asta, dar nu ne place să vorbim despre soarta care ne aşteaptă. Eşti mai laş decât ei?

Şi, cu un gest amplu, arătă spre brancardele strâns lipite unele de altele, printre care infirmierilor le era greu să circule.

Friedenbach trase de câteva ori aer în piept, apoi o privi din nou pe infirmieră în ochi.

— Mulţumesc, *Krankschwester*, mulţumesc că mi-ai spus... Nu sunt un model... dar aş vrea să crăp afară.

— De ce ţii neapărat să mori? întrebă ea, uimită. Sovieticii îi respectă pe răniţi la fel ca noi.

— Ce spui!

— N-au de ales. Cel puţin o treime dintre răniţii din spital sunt ruşi, afirmă Viatskoie.

— Nu asta am vrut să spun. Lăsaţi-mă în pace.

— Bine, bine, dar te avertizez, declară ea aprinsă la faţă, cu glas tremurător, te avertizez, dacă vrei să te omori, fă-o cel puţin afară. Aşa vom avea un pat liber. Sunt mulţi alţii care vor să trăiască, şi n-are rost să ne luptăm cu disperaţii ca tine.

— Bine, daţi-mi un pistol.

— Dă-i arma, laşul ăsta n-a meritat timpul pe care l-am pierdut ca să-i operăm umărul.

Pe fruntea şi faţa bărboasă a lui Friedenbach, apărură picături de transpiraţie. Buzele sale, devenite violete, tremurau convulsiv. Când simţi arma în palmă, o strecură în raniţa care-i servea drept pernă şi întrebă:

— Cât e ceasul? De cât timp sunt aici?

Katherina Wimpfen clătină din cap, furioasă:

— De o noapte şi-o zi ne dai bătaie de cap!

— Eram în comă când am fost adus aici, dacă eram conştient, crede-mă, nu v-aş mai fi făcut probleme.

— E căzut în cap, râse Viatskoie cu vocea sa neplăcută şi ascuţită.

— Ai grijă de el şi încearcă să-l faci să stea liniştit până când se hotărăşte să iasă, declară infirmiera privindu-l pe Viatskoie.

— Exact, ai grijă de mine şi... *Ach mein lieber Gott,* iată-i...

Frau Wimpfen ridică privirea în direcţia în care se uitase Friedenbach. Printre paturi, zări mergând un om în uniforma neagră SS care avea grade de Hauptsturmführer. Omul avea o privire de pasăre de pradă, făcându-i pe infirmieri să se ferească din calea lui, impresionaţi de apariţia unui SS-ist într-un spital. În spatele lui, mergea ca o raţă un subofiţer uriaş din Schwarze Korps. Şi acesta privea spre răniţii de sub nasul lui, cu mare

atenţie. De Friedenbach, îi despărţeau încă zece paturi. Nu le scăpa nimic şi tânăra femeie văzu că, în ciuda oricărui regulament, uriaşul ridicase de câteva ori pătura care acoperea figura vreunui mort care nu fusese încă luat de acolo.

— Sunt camarazii tăi? întrebă ea cu dispreţ.

Friedenbach părea neliniştit. Mărul lui Adam urcă şi coborî rapid de câteva ori. Nu-şi dezlipea nici o clipă privirea de pe chipul de uliu al omului care fusese şeful lui, Klaus Zieger, şi al câinelui credincios al acestuia, Franz Korb.

— Nnnnnu nu, suflă el, nu sunt „camarazii” mei.

Zieger îl oprise pe poliţist, a cărui placă din metal strălucea pe gâtul de taur. Îl întreba evident dacă nu văzuse un Obergefreiter pe nume Friedenbach şi, la fel de evident, Bühling îi răspundea că, spitalul nu avea un „registru al internărilor” ca o clinică berlineză!

— Cine sunt? întrebă infirmiera. Îi cunoşti?

Friedenbach devenise livid şi buzele sale strânse nu mai formau pe faţa sa murdară decât o linie abia vizibilă.

— Cu ei am sărit din avion...

— Au venit să întrebe de tine.

— ... Dacă aşa vor... se bâlbâi el.

De fapt, deşi încercase să se sinucidă, Friedenbach nu accepta ideea să fie otrăvit de Franz Korb sau Zieger pe care-i dispreţuia, încă putea să aleagă el momentul. Dar să se lase dus la tăiere, era peste puterile lui.

Cei doi SS-işti îl lăsară pe Otto Bühling să plece ridicând din umeri, dându-şi seama că nu vor mai scoate nimic de la poliţistul stacojiu la faţă care arăta că omul era alcoolic.

Brusc, Zieger, care privea mai departe decât Korb, îl zări pe Friedenbach pe care îl recunoscu pe dată, în ciuda bărbii nerase de două zile. Pocni din degete spre uriaş, care îl urmă imediat. Ochii mici, vioi, dar reci ai acestuia se plimbau fără încetare de la Viatskoie la infirmieră, blestemând întunericul din sală.

— Aşa deci, *Obergefreiter*, văd că ţi-ai revenit, spuse SS-istul, sprijinindu-se cu ambele mâini de marginea tărgii.

Friedenbach îl privea cu ochii mijiţi din care răzbătea o ciudată sclipire. Care exprima frica soră cu moartea.

— Am venit să te vizităm, zâmbi Korb cu graţia unui elefant. Ne întrebam dacă ai scăpat cu bine.

Dar ochii lor îi puneau o altă întrebare: de ce nu se sinucisese? De ce?

— Văd că eşti bine îngrijit, continuă Zieger, privind spre

infirmieră cu cruzime.

Friedenbach nu le răspunse nici de această dată. Dar, chiar dacă ar fi vrut, tot nu ar fi putut; îşi simţea gâtul uscat ca de iască şi coardele vocale păreau blocate de un nod uriaş.

Ştia că Zieger şi Korb veniseră să-l ucidă – numai pentru asta – şi teama îi întuneca judecata.

— Nu răspunzi? Tot mai eşti în stare de şoc? întrebă Korb cu un zâmbet amabil care îi dezveli dinţii de animal de pradă. Ce ghinion!

Friedenbach rămase încremenit. *Frau* Wimpfen observă mâna lui stângă crispată pe saltea.

— *Dus ist wurts,* încheie Zieger, care nu venise de complezenţă. Soră, avem ceva de discutat, aşa că te rog să ne laşi singuri un moment. Şi tu la fel, spuse el arătând spre Viatskoie cu un gest autoritar din bărbie.

Omuleţul sări în picioare şi se îndepărtă fără să aştepte să i se spună de două ori. Nu voia ca SS-istul să afle că era rus. La urma urmei, nimeni dintre cei de aici n-ar fi putut dovedi că făcuse parte din armata lui Vlasov al cărui unic reprezentant era în întregul Moghilev din întâmplare.

Frau Wimpfen ezită. Era ceva ciudat. Friedenbach, care încercase să se sinucidă, părea îngrozit de cei doi indivizi. Nu scosese un cuvânt de la sosirea lor ca şi cum... exact, ca şi cum era pradă panicii.

— Soră, lasă-ne singuri, insistă Zieger, tăios.

Katherina Wimpfen ştia că ordinele unui SS-ist nu se discută, oricare ar fi fost rangul acestuia. Înclină uşor capul, subjugată de privirea rece a lui Zieger, şi se îndepărtă. O clipă, merse fără să se gândească decât la faţa cinică a SS-istului. Se simţea prost şi nu reuşea să scape de senzaţia că făcuse o greşeală enormă. Îi scăpase ceva important, ceva capital.

Se întoarse, şi întâlni privirea terorizată a lui Friedenbach. Îi cerea ajutorul. Tânăra femeie văzu îngrozită cum uriaşul Korb îi imobilizează capul cu braţul lui puternic şi încearcă să-l facă să deschidă gura.

Atunci, îşi dădu seama.

Înainte ca SS-istul, sub supravegherea lui Zieger, să fi avut timp să strecoare propria fiolă de cianură în gura lui Friedenbach, ajunse în faţa lui.

— Daţi-i pace rănitului! Daţi-i pace! N-aveţi dreptul să vă atingeţi de un rănit. Ce i-aţi tăcut?

— Doar îi puneam o întrebare, doar o întrebare, rosti Zieger în

timp ce Korb se ridica brusc.

— Şi de asta îi ţineţi capul?

Zieger merse spre infirmieră şi-o prinse de umăr.

— Omul ăsta a suferit un şoc. Nu putem auzi ce spune, vocea lui este slabă, şi cum vreţi să auzim cu toate strigătele de aici?

Arătă spre sala arhiplină.

— Viatskoie! Viatskoie! strigă *Frau* Wimpfen drept răspuns.

Omuleţul sosi ţopăind.

— Cheamă-l pe doctorul Kraft, spune-i să vine pe dată...

— Şi dacă este în operaţie?

— Nu este în operaţie, ştiu că doarme.

— *Gut, gut,* nu vă formalizaţi, spuse Zieger cu un zâmbet plin de fiere, voiam doar să-l întrebăm ce a făcut cu emiţătorul special atunci când a aterizat, asta-i tot. Poate o să-l întrebi tu când se va simţi mai bine.

Zieger părea că vrea să aplaneze scandalul. Deşi uniforma neagră îi garanta imunitatea.

— Aşa voi face, răspunse tânăra femeie pe un ton glacial.

— Atunci, ne-am înţeles, adjunctul meu va veni să afle răspunsul mâine, în zori. Cred că, până atunci, va vorbi.

Cei doi bărbaţi ridicară din umeri, aproape bucuroşi.

— Asta-i bună! izbucni Zieger în hohote. Prizonier, asta-i bună! Auzi! Friedenbach, nu-i aşa că e amuzant? Prizonier, ha, ha, ha!

În privirea lui Friedenbach, care rămase tăcut, lucea o sclipire de recunoştinţă.

CAPITOLUL VIII

— *Achtung, Hauptsturmführer*, fii atent la *Scharschützen*[5], mişună pe celălalt mal.

Sprijinit cu spatele de un parapet, sergentul de genişti arătă cu degetul spre fluviul Nipru ale cărui ape erau negre în lumina argintie a lunii.

— Ştiu, mormăi Zieger, ştiu.

Mai făcu câţiva paşi, vrând să fie singur cu Korb cele câteva clipe care mai rămăseseră până la declanşarea atacului, dar subofiţerul se crezu dator să insiste:

— Spun asta pentru că unul dintre oamenii mei a fost ucis de un glonţ în frunte chiar noaptea trecută.

— A avut noroc că a avut o moarte rapidă, mormăi agasat Zieger. Nu acelaşi noroc îl vor avea ceilalţi.

Scrută prudent malul vestic al fluviului şi, în lumina slabă a lunii aflate în ultimul pătrar, nu distinse decât un teren haotic răvăşit de proiectilele de toate calibrele, un teren care va purta secole întregi urmele nebuniei oamenilor. Fiecare grohotiş, fiecare construcţie în ruine, fiecare trunchi de arbore fără crengi, adăpostea un om aflat la pândă, cu o armă automată sau un mortier.

Nu peste mult timp, avea să se audă sinistrul *„Ura Pobieda”* pe care-l scoteau ruşii când porneau la atac.

Zieger găsi un crater vast în care fusese amenajată o tranşee. Aruncă o privire peste crenel, şi, apoi, se aşeză cu spatele la parapetul acoperit cu un strat fin de zăpadă afânată.

— Am obţinut răspunsul. Atac peste douăzeci de minute, ora H: două şi patruzeci: Dacă totul merge bine, Rotensperr vrea să ajungă la liniile alor lui înainte de zori.

— Numai dacă vor trece de liniile ruseşti.

Zieger dădu din umeri. Se simţea foarte nervos. Nu era neliniştit aşa cum ar fi fost normal înaintea oricărei bătălii în care fiecare ştie că nu va mai fi decât un simplu pion, ci simţea o frică soră cu moartea pe care nu şi-o putea explica... Decât prin faptul că se temea să moară într-un Panzer, atins de un proiectil rusesc.

Tocmai rusesc.

---

[5] Trăgători de elită (n. tr.).

Ştia că, douăzeci de minute, toate tunurile sovieticilor din câmpia Plasnoie vor trage din plin asupra tancului în care se va afla şi el.

Scutură din cap, alungând ideile ridicole. Totul va trece foarte repede şi, în zori, va fi într-o izbă, cu reputaţia, în sfârşit, spălată şi cu misiunea încheiată. Şi ce va face? Zieger constată uimit că nu se gândise la asta până acum; Dogarev nu-i promisese nimic altceva decât viaţa. Dar şi asta însemna foarte mult.

Observă brusc că buzele lui Korb se mişcau încetişor.

— Ce spui?

— Aţi obţinut autorizaţia pentru Panzer?

— A fost greu, tancul este parcat sub o grămadă de cărămizi, la două cvartale de aici. Altenmeier a fost cât pe-aci să aibă câştig de cauză.

— Altenmeier?

— Da, aghiotantul lui Ahnenfeld, un intelectual cu mutră de dihor şi părul ca o perie. Nu mă are la inimă.

— Credeţi că bănuieşte ceva?

Zieger ridică din umeri şi izbucni într-un râs tăcut.

— Acum, nu mai contează. Atacul va fi declanşat peste cincisprezece minute şi cu Dumnezeu înainte!

— Peste o oră, marele şi faimosul Ahnenfeld va fi prizonier sau vom fi morţi... într-un fel sau altul, tot vom câştiga.

Korb îşi spuse că, decât să piardă totul, prefera să rămână în viaţă, dar nu spuse nimic. Lui Zieger nu-i plăcea să fie întrerupt din visele sale de mărire. Era rău la mânie.

— Iar Friedenbach poate să vorbească ce vrea. Este prea târziu.

Un obuz brăzdă cerul întunecat cu un zgomot de orgă şi lovi colina Mamai care fu învăluită într-un fulger verzui.

Pe malul vestic, o mitralieră începu să tragă, după care tăcu. Peste câteva clipe, proiectilele biciuiră suprafaţa apei negre în aval, ridicând gheizere.

— Cum vom proceda? întrebă Korb, asigurându-se că nu putea fi auzit de nimeni.

— Simplu, urcăm în tanc, în spatele lui Ahnenfeld. Prima fază: atacul. Ajungem în linia a doua. Va sosi inevitabil un moment în care se va declanşa bătălia, când fiecare se gândeşte la sine şi nu la vecin. La semnul meu, îi tragi un glonţ în ceafa comandantului de tanc. La fel îl ucid şi eu pe copilot şi îi ameninţ cu arma pe Ahnenfeld şi Altenmeier. Apoi, pilotul va face ce-i ordon eu.

Korb sorbea cu nesaţ cuvintele şefului său. Îşi imagina cum, ocupat să supravegheze terenul, ca să evite tirurile PAK-urilor sovietice, tancurile în flăcări, să asculte transmisiunile radio şi ordinele, echipajul tancului n-avea nici cea mai mică şansă să se apere. Să-i ucidă pe cei doi tanchişti era floare la ureche, nu avea să le ia mai mult de una sau două secunde, şi nici Ahnenfeld, nici Altenmeier nu vor avea timp să reacţioneze.

— Şi după aceea? întrebă Korb cu gura uscată.

Zăpada îi biciui dintr-odată figura lui Zieger, a cărui uniformă neagră fu acoperită de bucăţi de pământ îngheţat şi de gheaţă. Aproape simultan, ce doi auziră şuieratul prelung al izbirii proiectilului de sol. Abia atunci înţelese Zieger despre ce era vorba şi se aruncă la pământ.

— *Donnerwetter,* puţin a lipsit să nu ne nimerească.

Korb se ghemui, uimit de precizia trăgătorului de elită sovietic.

— Imposibil, cred că ţintesc prin lunetă, celălalt mal ai Nipru-ului este la o distanţă de peste două sute de metri...

— Dar... după ce vom ucide echipajul, tancul se va învârti în cerc.

— *Schweinkopf.* N-am spus că-l voi ucide pe pilot. Îi vom ordona să pornească spre est. Parcurgem un kilometru ca să ieşim de pe câmpul de bătaie. Apoi, părăsim tancul şi vom aştepta să fim găsiţi şi identificaţi de primul soldat sovietic.

— Da, dar dacă...

— Gata! De cealaltă parte, ne aşteaptă Dogarev. Care ştie că totul se va întâmpla în noaptea asta. Dogarev care-i va lăsa pe nazişti să înainteze în stepă, după care va deschide focul, şi asta numai ca să ne lase DRUM LIBER.

Korb oftă adânc, în acelaşi tip încordat şi uşurat că se apropia sfârşitul infernului în care trăia de când aterizase deasupra Moghilevului.

În acea clipă, ar fi dat zece ani ca să se vadă o dată peste două ore.

Cei doi tăcură. Nu mai aveau ce să-şi spună. Ciuliră urechile, pândind cele mai mici zgomote. Frontul nu fusese niciodată atât de calm. Nici o lovitură de mortier, nici o rafală, nici cea mai mică rachetă Verlichtung. Nimic. Părea că războiul îşi ţinea respiraţia.

Era calmul dinaintea furtunii.

După câteva minute, vrând să se dezmorţească, Korb se ridică.

— *Hauptsturmführer,* ar trebui...

În acea clipă, noaptea păru că explodează în mii de ţăndări. Cerul se deschise ca o gură uriaşă. Norii fură coloraţi în roşu. Un zgomot asurzitor ce venea din măruntaiele pământului se năpusti cu ecouri înfiorătoare asupra oamenilor înfricoşaţi din tranşee, ca un apocaliptic concert de orgă.

Artileria germană deschisese focul.

— La naiba, artileriştii noştri îşi cunosc meseria, monologă Korb, dar, în tumultul infernal care urmase calmului aşteptării, Zieger nu-l auzise.

Îl atinse pe umăr şi-i arătă succesiv intrarea în canal şi ceasul lui.

Aplecaţi din mijloc, ca să nu le ofere o ţintă trăgătorilor de pe celălalt mal al Niprului, cei doi o luară la fugă. Oamenii din tranşee se rugau să trăiască măcar până când aveau să traverseze liniile duşmane. Ştiau cu toţii că răniţii aveau să fie abandonaţi în locul unde vor cădea, şi nici unul dintre cei care participau la „marea fugă” nu se va opri măcar ca să le arunce un pansament.

Zieger se ciocnea de oamenii care ieşeau din adăposturi cu armele în mâini. În câteva secunde, îşi ocupară poziţia pe linia de atac sute de tanchişti, genişti, brancardieri, transmisionişti, infanterişti, care apăruseră din senin şi care n-aveau decât un singur gând: să se ţină cât mai aproape de tancurile care urmau să-şi facă apariţia şi să alerge fără oprire în mijlocul luptelor ca să ajungă la mlaştini la ivirea zorilor.

Plasnoie! Un singur gând îi însufleţea pe toţi: să ajungă la Plasnoie!

O coloană impunătoare de umbre aştepta, lângă pereţi, ora la care trebuia să pornească spre stepă. Oamenii nu scoteau o vorbă, strângând armele în mâini, împărţiţi între teama că vor muri şi cea că nu vor ajunge niciodată la Plasnoie.

Zieger nici nu se uită la ei. Dădu colţul după un fost hangar. Pe faţadă, se căsca o gaură imensă în care se zărea vag botul oblic al unui autovehicul cu şenile.

Văzduhul se colorase acum într-un roşu sângeriu şi zgomotul salvelor nu mai contenea. Mirosea a praf de puşcă, iar apele fluviului deveniseră stacojii.

— Ce tot faceţi, vă aşteptam!

Era Ahnenfeld care, ascuns în pragul unei uşi, fuma cu un calm supraomenesc.

— Ne-am rătăcit, minţi Zieger. Unde este Panzer-ul nostru?

Ofiţerul Abwehr-ului arătă spre un autovehicul cu şenile şi-şi

ridică gulerul de la manta.

— Să mergem, cel puţin, înăuntru, nu vom mai auzi zgomotul şi, în plus, ordinul de „îmbarcare” trebuie să sosească dintr-o clipă în alta. N-aş vrea să fim în întârziere.

Vorbise pe un ton amuzat, dar nici Zieger, nici Korb nu-şi dădură seama de ce spusele lui le păreau de un umor macabru. Să întârzie? Să cadă în ghearele G.P.U.? Sau să fie nimeriţi de un obuz?

Apăru şi Altenmeier în ţinută de camuflaj, cu o hartă într-o mână şi un Schmeisser în cealaltă, îl recunoscu pe Zieger şi-i aruncă o privire ameninţătoare.

— Ah, iată-vă...

Tonul lui exprima regretul că ajunseseră la timp.

— Artileria rusească n-a avut încă timp să trimită vreun obuz! spuse rânjind Zieger ca să destindă atmosfera.

Altenmeier puse harta mototolită în buzunarul de la piept şi zâmbi forţat.

— I-am luat prin surprindere. Am început cu dreptul. Numai să avem noroc şi în continuare.

Era nevoit să strige ca să se facă auzit, dar, în ciuda eforturilor, Korb şi Zieger trebuiau să citească pe buzele lui ceea ce spunea.

Se apropiară de un *Panzerspähwagen*, un autovehicul blindat uriaş, al cărui armament consta doar într-o turelă din partea din faţă, unde comandantul de tanc avea la dispoziţie un tun Flack de douăzeci de milimetri. În partea din spate, pereţii oblici sporeau gradul de protecţie a blindajului. Panzerspähwagen fusese conceput în vederea transportării trupelor împreună cu armele şi bagajele acestora cât mai aproape de tancuri.

„Un cal troian”, spusese *Feldgeneral* Guderian.

— Cât va lua pregătirea artileriei? urlă Zieger, aşezându-se pe bancheta inconfortabilă, lângă maiorul Ahnenfeld.

— Şapte minute, nici un minut în plus. Apoi, *Trommelfeuer*[6]. Altfel spus, mai sunt...

Îşi ajustă monoclul, deşi nu-i servea la nimic, cu excepţia faptului că-i ascundea ochiul de sticlă, şi privi la ceas. Exact în acest moment, asurzitorul vacarm al exploziilor în lanţ încetă. Instantaneu, toate tancurile din grupul de atac trecură prin pereţii care le adăposteau. Conducătorii de tancuri şi trăgătorii ieşiră în imensa stepă pe care trebuiau s-o traverseze.

---

[6] Foc susţinut (n. tr.).

Tancurile care se stricau sau rămâneau acum în pană n-ar fi avut nici o şansă...

Fără să acorde atenţie zdrăngănitului neîntrerupt al greoaielor Tiger, scăldat deja în sudoare, pilotul îşi punea centura de siguranţă. Copilotul verifica ceva în cutia cu unelte. Korb stătea în spatele acestuia, astfel încât îl putea ucide doar ridicând braţul. Deasupra lor, în picioare, în mijlocul a ceea ce putea fi numit carlingă, „comandantul tancului” vorbea prin staţia radio şi, uneori, rotea ţeava Flack ca să-şi dezmorţească genunchii.

Zieger îşi spuse că nu era greu să-l ucidă.

Panzerspähwagen se clătină pe loc. Din cauza zgomotului tancurilor care defilau pe lângă ei, le luă mult timp să înţeleagă că pilotul pornise motorul.

Zieger îi surprinse privirea lui Altenmeier şi întoarse imediat capul. Altenmeier avea un Schmeisser, lucru care-l îngrijora. Lui Zieger nu-i rămânea decât să-l urmărească din priviri, ceea ce şi făcea. Se întrebă dacă nu cumva, vrând să dea lovitura, nu vor rata totul. În cele din urmă, optă pentru soluţia cea mai rezonabilă: avea să-l ucidă pe Altenmeier înainte ca acesta să-şi poată da seama ce se întâmpla, apoi pe comandantul de mers, şi îl va ameninţa cu arma pe Ahnenfeld.

Cel dintâi obuz sovietic şuieră prin aerul rece. Era doar o lovitură de reglare a tirului; un imobil deja în ruine se prăbuşi într-un nor de zăpadă, praf şi pietre.

Zieger observă că Altenmeier îl supraveghea cu coada ochiului.

— Şi artileriştii? întrebă el ca să alunge stânjeneala care se aşterne întotdeauna între asasin şi viitoarea lui victimă.

— Au primit ordin să arunce în aer tancul la şapte minute după plecarea noastră. Rotensperr îi va transmite ordinul dacă „simte” că tancurile din faţă au făcut breşa în liniile inamice.

— *Achtung!* strigă comandantul de mers, ghemuindu-se ca să poată privi în interior. E rândul nostru!

Panzerspähwagen demară cu o zdruncinătură care aproape că-l aruncă pe Zieger la podea. Ţinându-se cu ambele mâini de asperităţile din carlinga blindată, Altenmeier fu aruncat spre uşa de oţel pe care o închise.

Zieger strânse din dinţi şi-l privi pe Korb întrebător: acum, totul era pe sfârşite. Peste zece minute, misiunea lor avea să ia sfârşit – poate într-o baie de sânge – dar îşi vor fi răscumpărat viaţa.

Gata cu câmpul de bătaie. Gata cu Gulagul!

Pe flancurile blindate, se deschideau fante verticale pe unde se putea ţinti cu arma. Neţinând seamă de bruştele zdruncinături şi schimbări de direcţie ale autovehiculului blindat, Zieger îşi lipi ochii de acestea.

Lăsau deja în urmă ultimele ruine. Era surprinzător că un vehicul de asemenea dimensiuni şi mai ales cu o asemenea greutate putea avea o viteză atât de mare – mai ales pe câmp liber... Niciodată expresia „ca din puşcă” nu i se păruse mai potrivită.

Blindatul escaladă o grămadă de dărâmături, coborî şi trecu peste o tranşee îngustă, derapând uşor cu partea din spate.

Ahnenfeld fuma impasibil şi detaşat de ceea ce se întâmpla în jurul lui, părând că trăieşte un vis care-l punea la adăpost de frica fizică.

Zieger îşi spuse cu maliţiozitate că avea să se trezească curând brutal din vis.

Nu îndrăzni să-l privească pe Altenmeier, temându-se că-i va întâlni privirea pătrunzătoare, ca şi cum ar fi avut capacitatea să-i citească planurile.

Panzerspähwagen traversă ruinele unei case şi ajunse într-o câmpie. O câmpie fără sfârşit, plană, de o albeaţă orbitoare. Pe ici, pe colo, muşcând din zăpadă cu şenilele lor late, în faţa lor, alergau cu toată viteza vreo douăzeci de monştri. Din când în când, unul dintre tancuri scotea o flacără albăstruie, iar alteori, îşi schimba direcţia fără un motiv aparent.

Din timp în timp, gheizere de zăpadă se înălţau spre cer. Izolate sau grupate. Zăpada cădea înapoi într-o ploaie fină. Lui Zieger i se părea că mergeau printr-o pădure.

Când un obuz rusesc cădea prea aproape, schijele ricoşau din pereţii de oţel pe care nu-i puteau străpunge.

— Au început să tragă şi ei, conchise Altenmeier. Peste puţin timp, o să fie un iad. N-am înaintat nici măcar cinci sute de metri.

Ahnenfeld privea cu detaşare printr-una dintre fante, apoi strivi ţigara cu călcâiul. Monoclul îi dădea o înfăţişare indiferentă.

Panzerspähwagen pivotă cu brutalitate şi Korb fu proiectat înainte, la picioarele comandantului de mers. În turelă, izbucni un strigăt, dar nimeni nu se îndoi că un obuz căzuse chiar înaintea şenilelor.

Doar Zieger remarcă faptul că pilotul era roşu ca racul şi că picături de sudoare se scurgeau de sub căşti.

SS-istul privi şi el printr-o fantă. Acum, ajunseseră departe de oraş. Câmpia părea fără sfârşit. Tirul de baraj al ruşilor devenise

mai intens acolo unde se afla „vârful de lance” al naziştilor.

Zieger înţelese că sosise momentul. Prin fantă, mai zări o coloană de infanterişti abia vizibili în uniformele albe care alergau prin zăpada afânată, la capătul puterilor, răzleţiţi, şi se întoarse încet.

Korb îl privea, aşteptând semnalul.

Trase adânc aer în piept; trebuia ca totul să se deruleze rapid. Dar de ce afurisitul de Altenmeier nu-şi desprindea privirea de la el? SS-istul decise să mai aştepte până când nazistul avea să privească şi el prin fantă.

Cu zgomotul unui tren expres care trece peste un pod metalic, o salvă de calibru mare ateriză chiar în locul în care se aflase Panzer-ul cu o clipă înainte. Infanteriştii care nu mai erau în stare să alerge găsiră forţe nebănuite ca să mai străbată câteva sute de metri prin zăpada afânată.

Alţii, mai înţelepţi, se îndreptară spre primele urme ale şenilelor tancurilor pe care se angajară ca să alerge mai uşor.

Zieger duse mâna la tocul în care se afla pistolul, profitând de faptul că Altenmeier striga ceva în urechea şefului său. Când acesta făcu semn că „da” din cap, Korb îşi scosese deja arma.

În acea clipă, pilotul şi copilotul, cu ochii lipiţi de periscop, nici nu bănuiau că duşmanul era de fapt în spatele lor.

Atins din plin, un Panzer începu să ardă ca o torţă. Echipajul ieşi prin trapa de evacuare şi se împrăştie. Cu uniformele lor negre care se distingeau clar pe zăpadă, n-aveau nici o şansă să ajungă până la Plasnoie.

— *Hauptsturmführer,* cred că...

La auzul strigătului lui Altenmeier, Zieger rămase nemişcat, cu mâna pe patul pistolului.

Oricât de ciudat părea, acesta râdea cu toată gura.

— Ce spui?

— Cred că am început bine!

— Şi eu... Dar suntem de abia la început! strigă Zieger ca să spună şi el ceva.

Privi spre arma pe care subofiţerul o pusese pe genunchi. O făcuse din întâmplare sau intenţionat? Ţeava era îndreptată exact spre stomacul lui. Şi de ce ţinea Altenmeier degetul pe trăgaci?

Zieger simţi cum inima bătea să-i spargă pieptul. Era posibil ca celălalt să fie la curent. Le aflase secretul? Aştepta cel mai mic gest suspect ca să-i ucidă cu o rafală?

— Cred că am parcurs deja o treime din distanţă, evaluă

Zieger cu o voce întretăiată.

— Surpriza! *Hauptsturmführer*, fără surpriză, n-ar mai avea haz! zâmbi Ahnenfeld fără vreun motiv aparent, ieşind pentru prima oară din indiferenţă.

— E ca în spionaj, replică Zieger cu gura uscată.

Korb se întreba ce se întâmplă. De ce nu-i dădea şeful lui semnalul? Se îndepărtaseră deja destul de mult spre vest. Dacă mai continuau mult, aveau să fie nimeriţi de un obuz.

Mai multe tancuri Panzer ardeau deja în stepă atinse de un S.K.Z., jalonând drumul pe care-l parcursese coloana germană cu epave funebre. Ce mai aştepta Zieger?

ACUM! În mintea sa, nu mai răsuna decât un cuvânt: „Acum! Acum! Acum! Decide-te odată! Va fi prea târziu!”

Altenmeier îşi privi ceasul.

— Şapte minute, exultă el, dacă Rotensperr a dat ordinul, artileriştii vor porni şi ei.

„Decide-te odată! Va fi prea târziu! Prea târziu! PREA TÂRZIU!...”

Mâna lui Korb apucă pistolul pe care-l scoase din toc. Ahnenfeld tocmai îşi lipise ochiul de o fantă, întorcându-se cu spatele la el.

În acel moment, comandantul de tanc dădu un ordin şi Panzerul pivotă brusc, cu şenila dreaptă blocată. Zieger, care se ridica de pe banchetă, fu aruncat cu spatele în peretele de oţel.

— Am fost loviţi? strigă Altenmeier comandantului tancului.

— Nu, facem cale-ntoarsă.

— Ce?

— Cale-ntoarsă.

— Dar de ce? E absurd.

Omul dădu din umeri. Nici el nu înţelegea ordinul, dar trebuia să se conformeze.

— Am primit ordin să facem cale-ntoarsă şi să ne întoarcem în Moghilev cât putem de repede. Ni s-a interzis să-i recuperăm pe infanterişti, urlă el ca să se facă înţeles în mijlocul vacarmului.

— E o prostie, strigă Ahnenfeld, pierzându-şi pentru prima dată calmul olimpian. Ai captat probabil un ordin de-al ruşilor.

— Dar priviţi...

Priviră prin fante; toate tancurile, toate şeniletele, toate autovehiculele pentru transport se îndreptau acum spre Moghilevul în flăcări.

Incredibil!

Infanteriştii care n-aveau staţie radio priveau uluiţi cum

tancurile pe care, cu o clipă în urmă, le urmaseră, fac calentoarsă simultan şi se năpustesc spre ruinele pe care tocmai le părăsiseră.

— E o crimă! urlă Zieger. Este o crimă!

— *Generalleutnant* ştie ce face... şi, dacă e o capcană? întrebă gâfâind Ahnenfeld care tot nu-şi pierduse controlul. Şi dacă este o capcană?

— *Schnell! Schnell!* spuse scrâşnind din dinţi comandantul tancului în microfon.

Korb ridică privirea spre şeful lui. Acesta clătină imperceptibil din cap.

„Nu, spunea el pe tăcute. Nu... nu acum. Nu în condiţiile astea."

— Mai repede! striga comandantul tancului. Se pare că ne urmăresc tancurile ruşilor.

— Ce v-am spus? spuse cu fălcile încleştate Ahnenfeld. E o capcană.

Palid la faţă, Zieger nu îndrăzni să-şi pună la loc pistolul, pentru că i-ar fi atras atenţia lui Altenmeier, îi dădu drumul la picioare şi-l aruncă cu călcâiul sub banchetă.

— Incredibil, continua să spună livid Altenmeier. Este... *unmöglich!*

Stupefiat, Korb îşi pusese la loc arma.

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL I

Sub potopul de fier şi foc, care se abătea acum deasupra oraşului, toţi se aşteptau să vadă ivindu-se avangarda ruşilor. Un uriaş vid se formase la intrarea în spitalul de campanie. Cum vor reacţiona ruşii văzând că pasărea îşi luase zborul? Îi vor ucide pe toţi? Şi primul soldat rus care va ajunge aici ce va face? Va arunca o grenadă şi abia apoi va intra în galeria subterană, aşa cum aveau obiceiul?

În spital, unde nu se auzea acum decât zumzetul grupurilor electrogene şi gemetele răniţilor, doctorul Kraft continua să opereze. De aproape o oră, opera un rănit la abdomen care fusese atins din plin la începutul atacului, când porniseră spre câmpia acoperită de zăpadă, pentru că îndrăznise să creadă că va străbate patruzeci de kilometri pe sub tirul ruşilor.

Şi nu era singurul care făcuse această greşeală.

Spre ora trei dimineaţa, *Frau* Katherina scăpase din mâini tava cu instrumente chirurgicale sterilizate. Un infirmier o prinsese la timp pe când se prăbuşea. Katherina nu era genul de femeie care să plângă, dar hohotise mult timp în braţele bărbatului, până când chirurgul se întorsese spre ea:

— Du-te la culcare, *Krankschwester,* peste câteva minute, locul tău aici va fi luat de Ivan.

— Să nu ne pierdem speranţa, mormăi asistentul său, un chirurg chel cu o barbă lungă pe care o lăsase să crească şi care-i dădea înfăţişarea unui bătrân, deşi n-avea decât patruzeci şi cinci de ani.

Da, asta era principala întrebare: ce vor face ruşii văzându-se stăpânii acestor ruine care-i costaseră atât de mult?

Dacă trupele lor erau formate din acei barbari pe care-i recrutau în masă din Kazahstan, toţi ştiau care era soarta spitalului de companie.

Avea să fie scena unui măcel oribil, care nu avea să fie primul.

Din păcate, nici ultimul.

Frau Wimpfen merse clătinându-se de oboseală, printre tărgi,

spre un colţişor mascat de o prelată care-i dădea impresia că se putea izola de răniţi, când, brusc, se aşternu o tăcere mormântală. Tensiunea atinsese punctul culminant.

Frau Katherina privi spre intrarea în galerie. Pe treptele sparte pe care atâţia brancardieri alunecaseră, apăruseră două cizme. Două cizme negre, strălucitoare, care se distingeau clar pe zăpadă. Deasupra cizmelor, o uniformă albă, aceeaşi pe care o purtau combatanţii din ambele tabere. Omul mai coborî câteva trepte şi se ivi şi arma.

Ciudat, era un Schmeisser nemţesc.

Încă două trepte, şi apăru mâna dreaptă a omului acoperită de un pansament gros, alb ca zăpada.

Atunci, din piepturile tuturor, se auzi un singur strigăt: „Bühling”! Bühling se întorsese.

Dar nu mai era acelaşi, era un Bühling cu privirea halucinată, cu figura lividă care tremura din toate încheieturile. Acesta mai coborî câteva trepte, părând să nu vadă nimic, să nu audă nimic.

Un infirmier merse spre el.

— Ce s-a întâmplat?

Dar Bühling nu răspunse, privind drept înainte. Fu înconjurat de câţiva brancardieri, care-i puneau întrebări peste întrebări.

— Ce s-a întâmplat? De ce te-ai întors?

După un moment care li se păru interminabil, când *Frau* Wimpfen îi alungă pe oamenii dimprejurul lui, berlinezul păru că revine la viaţă şi întinse mâna tremurând spre ea, în timp ce ochii săi, care nu cunoscuseră suferinţa sau mila, deveniră rugători.

Bühling era celebru pentru patima sa pentru alcool, astfel că un infirmier îi puse în mână o ploscă umplută nu se ştie cum cu un amestec de Schnaps şi eter. O băutură care, adeseori, făcea miracole. (Miracolul era că trezea un mort şi ucidea un om doar din trei înghiţituri).

Bühling bău lacom şi culorile îi reveniră în obraji. Atunci, începu să vorbească cu un glas neutru, inegal, ca şi cum recita o poezie.

— N-am reuşit să străpungem linia inamicilor... Rotensperr a dat greş...

Ştirea nu-i uimi pe răniţi şi personalul medical care oricum nu fuseseră implicaţi în acţiune şi se ştiau condamnaţi la lagărul siberian, în cel mai bun caz. Nu la fel gândea Bühling care-şi pusese toate speranţele în tentativa nebunească.

— N-am făcut nici cinci kilometri, spuse el...

— Din cauza ruşilor?

Omul clătină din capul care strălucea din cauza transpiraţiei.

— Nu ştiu... N-am înţeles de ce. Eram agăţat de turela unui tanc, se trăgea peste tot şi... a făcut cale întoarsă împreună cu celelalte. Din senin... Nimeni nu ştie de ce.

— Şi?

— Cum şi? vociferă el cu o asemenea violenţă, încât cei din jurul lui se dădură înapoi. Şi ceilalţi care au mai avut puteri s-au întors printre ruine... oameni, tancuri, camioane... Toţi care au mai putut. Ceilalţi...

Frau Wimpfen nu mai acordă atenţie omului care tocmai le anunţase că asediul reîncepea.

Nu simţea nici o emoţie, ştiuse mereu care avea să fie soarta spitalului. Atacul, cuvântul magic pentru toţi, n-avusese nici cea mai mică semnificaţie pentru ea. Ştia dinainte că era condamnată, ea împreună cu întreg personalul medical care stătea la căpătâiul bolnavilor.

Când trase perdeaua care izola patul ei de restul sălii, deveni conştientă că bombardamentul sovieticilor slăbea în intensitate.

Bătălia „de la suprafaţă” lua sfârşit.

Se întinse pe pat, ştiind că era prea obosită ca să adoarmă.

Ajunsese într-un moment în care nu mai simţea frica; privea fără să vadă bucăţile de tencuială care se desprindeau din tavan şi cădeau peste ea.

Ce-or să-mi facă... ce-or să-mi facă?

Întrebarea nu-i dădea pace de patruzeci şi trei de zile şi tot atâtea nopţi fără sfârşit. Mai exact, de când trenul sanitar fusese blocat la Moghilev în urma distrugerii unui tronson de cale ferată, lângă Plasnoie, de un grup de partizani. După aceea, totul se derulase prea repede ca să se poată întoarce pentru a găsi un alt mijloc de transport, pentru că oraşul fusese deja încercuit.

Acum, totul era pierdut şi întrebarea devenise şi mai neliniştitoare: ce-i vor face?

Katherina nu mai purta demult haine care să arate că era femeie, iar larga *Feldbluse* îi ascundea formele bogate ale pieptului. Părul era tuns scurt – pentru o femeie – şi, cum părul soldaţilor crescuse, nu se deosebea de aceştia. Poate doar ovalul prea alb al feţei, senzualitatea buzelor sau sprâncenele frumos arcuite o mai trădau. Dar în spital erau şi tineri soldaţi cu care putea fi uşor confundată.

„E important să supravieţuim atacului trapelor de şoc, îşi spuse ea. Toţi sunt nişte ucigaşi. Iar apoi... apoi, dacă mai

suntem în viaţă, ne vor interoga cadrele lor politice...”

În acea clipă, perdeaua fu dată în lături. Se încruntă; nimeni până acum nu îndrăznise să facă asta. Pentru toţi din spital, locul unde dormea ea era sacra şi infirmierii, când veneau s-o trezească pentru urgenţe, obişnuiau să bată din palme ca să-i atragă atenţia.

— Ce este, ce vrei? întrebă ea, recunoscându-l pe caporalul şef Friedenbach după barba blondă.

— Pot... pot intra?

— Văd că ai intrat deja, nu?

Tânăra femeie se supărase pentru că fusese surprinsă într-un moment de slăbiciune. Mai ales aici, în singurul loc care mai rămăsese doar al ei.

Cum omul ezita, pe jumătate acoperit de perdea, îi spuse iritată:

— Tot nu te-ai sinucis?

În loc să se tulbure, cum urmărise infirmiera, bărbatul îi zâmbi şi intră, urmărit fără să ştie de privirea reprobatoare a infirmierilor şi a răniţilor lucizi.

— Nu. Nu vreau să mă mai sinucid. Am venit ca să-ţi mulţumesc pentru...

Dar ea îl opri cu un gest:

— Inutil, aş fi făcut-o pentru oricine altcineva.

— Da, ştiu. Bănuiesc că un soldat care are intenţii sinucigaşe este un ratat pentru că nu mai serveşte la nimic, nu?

— Asta voiai să-mi spui?

Bărbatul ezită, cufundându-şi ochii albaştri în cei ai tinerei femei. Stătură astfel o clipă, faţă în faţă, privindu-se cu ostilitate.

— Da... asta voiam să-ţi spun. Mulţumesc că m-ai ascultat până la capăt.

— După cum poţi remarca, sunt destul de răbdătoare.

Pe trăsăturile femeii, se aşternu umbra unui zâmbet şi perdeaua căzu la loc. Tânăra femeie rămase singură, supărată că gestul bărbatului n-o înfuriase şi uimită de vizita lui. Era convinsă că bărbatul nu venise să-i mulţumească. Nu se potrivea cu momentul. Să-i mulţumească pentru ce? Că-i salvase viaţa, el, care dorea atât de mult să se sinucidă? Îşi aminti de ciudata apariţie a SS-iştilor în uniforme negre pe care se vedeau urme de noroi şi de tencuială. Aproape imediat, infirmiera avu convingerea că cei doi nu veniseră decât ca să-l ucidă pe el. De ce? De ce păruse atât de îngrozit la vederea lor? Ca şi cum s-ar fi aşteptat la asta?

Reflectă îndelung asupra întrebării, fără să reuşească să găsească un răspuns. Deşi era epuizată, somnul o ocolea cu încăpăţânare.

După un moment, se ridică din pat, luă două caşete de benzedrină şi puse la încălzit cafeaua pe un reşou cu alcool solidificat.

Se întrebă dacă era un lucru bun sau rău faptul că atacul eşuase. Dacă garnizoana ar fi putut scăpa, ruşii ar fi pus stăpânire pe oraş. Şi, într-un fel sau altul, apariţia lor în galeriile astea subterane pline de miasme ar fi pus capăt întrebărilor care nu le dădeau pace.

Nimeni nu mai aştepta nimic dinspre vest, Wehrmachtul ajunsese la capătul puterilor, la fel ca Luftwaffe, aşa că atacul nu putea fi decât fatal soldaţilor. Prin întoarcerea garnizoanei în *Festung,* agonia Moghilevului n-avea decât să fie prelungită şi mai mult.

Nu avea decât să asculte strigătele răniţilor ca să se convingă că aşa era.

După o clipă, *Frau* Wimpfen îşi astupă urechile ca să nu mai audă nimic. Şi, brusc, izbucni în hohote, fără motiv, din nou în pragul colapsului. Avu impresia că îmbătrânise cu zece ani şi că nimeni n-avea să pună o dată. Capăt coşmarului din care i se părea că nu se va mai trezi niciodată.

— Poftim cafeaua, *Krankschwester.*

Se întoarse, roşie de mânie, şi dădu cu ochii de Viatskoie care o privea insolent. Acesta stinsese reşoul fără zgomot şi amesteca cu coada unei furculiţe zaţul de orz prăjit care era numit cafea.

— Cine ţi-a permis să intri în camera mea? strigă ea, uluită şi furioasă că fusese surprinsă în timp ce plângea.

Dar celălalt nu zâmbi şi-i întinse gamela din care ieşeau aburi.

— Am pus în cafea ultimele mele două comprimate de zaharină, aşa, cred că va avea un gust mai bun.

Se uită la el şezând turceşte pe pat şi clătină din cap, dându-şi seama că nu servea la nimic să protesteze. Nu era momentul nici pentru amabilităţi, nici pentru proteste indignate. Luă gamela din mâinile omuleţului cu ochii ieşiţi în afară şi-şi înmuie buzele cu atenţie în ea. Ca de obicei, deşi cafeaua era călduţă, gamela frigea.

— L-aţi alungat pe paraşutist?

Ea făcu semn că nu, cu gândurile în altă parte, suflând în cafeaua de orz.

— Mi-a cerut să-i înapoiez pistolul şi a plecat. Mă tem că, în

starea în care se află, nu va ajunge prea departe... Cei de deasupra trag continuu.

Cei de deasupra erau sovieticii care trăgeau continuu cu katiuşele spre ruine.

— Am crezut că tu i-ai spus să plece, pentru că l-am văzut ieşind de aici...

Îl privi pe Viatskoie. Cât de curios ar fi putut părea, în ochii mari ai micului transfug se citea dezaprobarea. Ca şi cum faptul că-l lăsase pe Friedenbach să plece din spital, era o crimă.

— Ştii, insistă el, nu cred că prezenţa lui pe front ar putea schimba ceva acum!

— Atunci, du-te şi spune-i! se răsti la el. Spui că l-am trimis la moarte? Crezi că soarta lui mă interesează câtuşi de puţin? În spital sunt o mulţime de băieţi care nu vor decât să trăiască, nu să facă pe eroii! Eroi! Blestemat fie cel care a inventat acest cuvânt! Am eu dreptul să-l împiedic tocmai pe el, care vrea cu orice preţ să fie ucis?

Viatskoie înclină capul, încet. Foarte încet. Şi nu spuse nimic.

Frau Wimpfen mai luă o înghiţitură. Îşi aminti privirea ciudată pe care Friedenbach o avusese când ridicase perdeaua, o privire în acelaşi timp patetică şi plină de resemnare. Omul îi ceruse în tăcere ajutorul, deşi ştia prea bine că nimeni n-avea să-i sară în ajutor. Asta venise să-i spună... Să-i spună că era convins că nici ea n-avea să facă nimic.

Nimic altceva decât să bea o cafea fierbinte la adăpostul aflat sub zece metri de suprafaţă.

Lăsă brusc gamela, se ridică şi ieşi din mica ei cameră. Străbătu repede sala, dădu ocol tunelului şi ajunse la intrarea în galerie. Îi întrebă pe răniţi dacă văzuseră un om cu barbă blondă, capul bandajat şi cu braţul în ghips.

Omul tocmai ieşise.

Tânăra femeie urcă rampa care servea drept intrare şi ajunse în mijlocul universului răvăşit.

Dinspre cartierul Mamai, se vedea un incendiu, iar cerul, de obicei cenuşiu, devenise negru. În aer, plutea un nor de praf. Uneori, se auzea explozia unui proiectil care răspândea împrejur o lumină orbitoare, iar alteori, se auzea şuieratul unei salve de orgă a lui Stalin.

Înspăimântată de ce vedea, *Frau* Wimpfen fu cât pe-aci să se întoarcă în adăpost. Dusese viaţa de cârtiţă de săptămâni întregi, astfel că uitase cât de îngrozitor era spectacolul bombardării oraşului.

În dreapta ei, se prăbuşi ceva cu un pocnet sec. Era probabil faţada unei clădiri care mai rămăsese în picioare pe colina 613. Vru să strige numele omului care fugea dar, observă deodată, cu stupoare, că nu ştia cum îl cheamă.

O siluetă umană stătea culcată la pământ, ca să lase un obuz să treacă, se ridică brusc la nici cincizeci de metri de ea şi, doar din întâmplare, o zări. Poate că-l zărise datorită turbanului alb pe care-l purta şi care-i dădea o înfăţişare de indian. Tânăra femeie începu să alerge ca să-l ajungă din urmă. Din când în când, silueta dispărea învăluită în fum. La un moment dat, un proiectil de 77 păru să-l ţintuiască pe loc, şi omul rămase nemişcat în timp ce ploua împrejurul lui cu bucăţi de zidărie şi de pământ îngheţat. Scăpat teafăr ca printr-o minune, bărbatul porni din nou la drum...

„Vrea să se lase ucis”, se gândi tânăra femeie fără suflare, escaladând grămezile de dărâmături care se rostogoleau sub picioarele ei.

O salvă de tun o proiectă într-un perete, înspăimântată şi plină de zăpadă. Omul dispăruse. Dezorientată, femeia îl căută şi nu-l zări decât după ce ocoli ceea ce mai rămăsese dintr-o poartă.

Zăcea acolo, cu spatele rezemat de piatră, nemişcat, privind-o apropiindu-se, cu ochii goi.

Când o recunoscu, lăsă arma în jos şi o privi stupefiat, după care se năpusti asupra ei, obligând-o să se culce la pământ.

— Ce naiba faci aici? De ce ai ieşit? strigă el furios.

O obligă să se târască pe fundul unui şanţ plin cu zăpadă şi se opriră la adăpostul unor pereţi unde, cel puţin, erau apăraţi împotriva şrapnelelor din două părţi. El, căruia nu-i păsa de viaţa lui, părea brusc îngrozit la ideea că tânăra femeie şi-o punea pe a ei în pericol.

— Te întorci acum la spital! urlă el ca să acopere zgomotul detunăturilor.

— Numai cu tine! Nu eşti în stare să părăseşti spitalul!

— Te întorci la spital, îţi ordon!

Şuieratul oribil al unui Nebelwerfer îi aruncă unul în braţele celuilalt. Friedenbach se aplecă peste tânăra femeie când auzi periculoasele fragmente de oţel sfâşiind aerul împrejurul lor, făcând să sară scântei la contactul cu pietrele.

Când se ridică, văzu că infirmiera era îngrozită de spectacolul macabru şi tremura din toate încheieturile. Înţelese că nu putea gândi coerent. În asemenea clipe, spaima era prea puternică, şi nici măcar instinctul de supravieţuire nu mai era prezent. Dacă

ar fi abandonat-o, infirmiera ar fi rătăcit peste câmpuri, printre ruine, până când un proiectil ar fi culcat-o la pământ ca pe ceilalţi soldaţi, în zăpada maculată.

— Să ne întoarcem la adăpost, urlă el în urechea femeii.

Femeia păru să nu înţeleagă ce-i spusese; o simţi tremurând în braţele lui.

— Arată-mi, cel puţin, drumul, nu mă pot orienta printre ruine, o rugă el, privind zidurile învăluite de fumul negru.

Infirmiera întinse braţul şi arătă vag în direcţia unui fost castel de apă din care nu mai rămăsese în picioare decât baza. O împinse în faţa lui, convins că va fi pulverizat la următorul pas, atins de unul din mulţimea de proiectile ruseşti care zburau prin aer.

CAPITOLUL II

— Au crezut că ne vor veni de hac, dar „ciungul” le-a jucat o festă, izbucni în râs Altenmeier.

Ahnenfeld, care conducea el însuşi automobilul Kübelwagen, trase brusc de volan ca să evite un crater pe care-l văzuse doar în ultima clipă. Încetini, totuşi, şi spuse:

— Te-am luat pe lângă mine, ca să te apăr de manifestările de entuziasm tineresc, Altenmeier, dar vreau să-ţi spun că, deşi eşti un tânăr cu o minte sclipitoare, păcătuieşti printr-un exces de încredere în sine.

Ahnenfeld îşi întoarse o clipă faţa prelungă şi subţire spre aghiotantul lui şi-şi potrivi din nou monoclul care masca ochiul de sticlă.

— Altfel spus, eşti un optimist incorigibil.

Celălalt se încruntă, în timp ce fu nevoit să se agaţe de colţurile lăzii ca să nu fie aruncat din maşină.

— Aveţi dreptate, *Herr Major.*

— „Aveţi dreptate, *Herr Major*”, îl imită Ahnenfeld care părea extrem de vesel. Ţţţ! Ţţţ! Ţţţ! Să-ţi spun eu cum s-a întâmplat... O să-ţi spun eu exact ce s-a întâmplat...

— Ştiaţi?

— *Ja. Generalleutnant* nu mi-a ascuns nimic; poate să fie mândru de ce a tăcut; a fost o adevărată lovitură de maestru, pot s-o spun fără teamă că mă înşel... şi *ach,* nu este...

Frânele scrâşniră şi automobilul se opri lângă Klaus Zieger şi Franz Korb.

— Patrula de noapte? glumi Ahnenfeld. Unde mergeţi?

Zieger păru contrariat, şi zâmbi rece ca să-şi ascundă nedumerirea.

— Încep să mă simt ca o cârtiţă... Aşa că am pornit în căutarea unei idei. A unei idei.

— Cum să faci să mă scoţi de aici? întrebă mirat Ahnenfeld, sprijinindu-se de volan.

— *Natürlich, Herr Major.* Un SS-ist nu-şi abandonează niciodată misiunea.

Cerul fu brăzdat de ceva învăluit într-o lumină purpurie care se stinse lăsând o dâră de fum în diagonală.

— *Das ist prima!* glumi din nou Ahnenfeld pentru care limbajul uzual al SS-iştilor nu era o noutate. Vreţi să mergeţi pe jos sau

urcaţi în maşină? Ne îndreptam spre fluviu, unde trebuie să interoghez pe cineva.

Zieger ezită o fracţiune de secundă. Urmărea să le transmită un mesaj partizanilor refugiaţi printre ruine ca să ceară ajutor şi să-i spună lui Dogarev cum nemţii se întorseseră în Moghilev fără să le spună de ce. Desigur, nici nu se punea problema să refuze invitaţia ofiţerului de informaţii. Nici să facă pe conspiratorii.

— Cu plăcere! se hotărî Zieger, dând un cot în coaste lui Korb care era pe punctul să refuze.

Se căţărară în maşina descoperită, unde Altenmeier le făcu loc morocănos celor doi SS-işti. Maşina lăsă să treacă o patrulă de infanterişti care străbăteau străzile pustii şi îngheţate, moţăind din picioare, şi porni din loc în trombă. Dar, în loc să se îndrepte spre Nipru, maşina coti într-o piaţă în formă de stea şi porni spre Mamai.

— Mă întreb cum vom reuşi să scăpăm de aici, spuse Altenmeier pe un ton semeţ, într-atât îl enervase apariţia celor doi SS-işti după mustrarea şefului lui.

— Ca să spun sincer, nici eu nu ştiu, râse Ahnenfeld.

— Şi totuşi, retragerea din plin atac este inexplicabilă, spuse imediat Zieger pe care-l chinuiau întrebările de când cu anularea atacului. Doar eraţi şi voi acolo, în Stechenwagen împreună cu mine, şi aţi văzut...

Ahnenfeld izbucni în râs şi aruncă o privire zeflemitoare către SS-ist.

— Ce să vedem, doar totul era numai explozii!

— Atacul avea sorţi de izbândă, spuse Korb. Începusem cu dreptul!

— Ei, începutul nu înseamnă nimic. Ne îndreptam spre iad. Nici unul dintre noi n-ar fi ieşit din blestemata de stepă!

Ahnenfeld muşcase, în sfârşit, din momeală. Zieger se apropie pe nesimţite de el ca să nu piardă nici un cuvânt.

Ofiţerul cel mai căutat de sovietici opri brusc maşina în mijlocul unei pieţe pustii. Bucăţile unei statui sfărâmate de explozii erau împrăştiate pe caldarâm, în centrul acesteia. Fără să ţină seama de semnalul de stingere care se dădea la lăsarea întunericului, şi probabil ca să se încălzească, îşi aprinse o ţigară şi-i dădu cu familiaritate pachetul lui Altenmeier.

Mâna lui Zieger se strecură pe furiş spre patul pistolului. Îi aruncă o privire lui Korb care înţelese că această oprire într-o piaţă pustie era ciudată, şi, pe întuneric, puse şi el mâna pe armă.

— Este foarte simplu, începu Ahnenfeld, lustruindu-şi monoclul cu mâneca. Înaintea noastră, se afla o puzderie de T-34. Doar aşa, „din întâmplare”. Şi, împreună cu tancurile sovietice, o grămadă de P.A.K.-uri[7] ascunse printre brazi. Tancurile Panzer din frunte au fost incendiate unul după altul. Rusnacii le lăsaseră să se apropie cât mai mult, ca să fie siguri că nu vor scăpa.

Ahnenfeld se opri şi trase din ţigară. Brusc, se întoarse spre Zieger, atât de rapid, că acesta fu pe punctul să scoată arma.

— Ce crezi tu, care eşti omul din *Schulz Stoffeln*?

Întrebarea fusese pusă cu o asemenea brutalitate şi pe un ton atât de aspru, încât crezu că fuseseră aduşi aici ca să fie ucişi fără drept de apel.

Abia atunci zări umbrele care dădeau târcoale maşinii cu care veniseră, dintre care unele mergeau pe lângă pereţii ale căror ferestre fuseseră demult sparte. Simţi fiori pe şira spinării, şi îl trecură apele în ciuda frigului.

— N-am idee, zise el cu o voce metalică.

— Ei bine, era doar o capcană.

— O capcană? întrebă Korb.

— Cum nu se putea mai bine pusă la cale.

— Credeţi că Ivan...

Ahnenfeld care, de un timp, cerceta cerut cu privirea sa de vultur, ridică mâna:

— *Ach, nein,* te comporţi ca aghiotantul meu, mereu ai un răspuns pregătit. Nu, nimeni nu poate spune momentan că Ivan cunoştea ora atacului, dar putem afirma că ştia locul pe unde urma să trecem. Primele noastre tancuri au dat peste un adevărat zid de oţel.

— Iată-i, *Herr Major.*

Dinspre est, se auzi tirul susţinut ale tunurilor lui Ivan şi, încetul cu încetul, tot ce putea fi considerat drept proiectoare se aprinse iluminând oraşul ca pe timp de zi. În întunericul sfâşiat de reflectarea fasciculelor de lumină asupra norilor, Korb şi Zieger se văzură brusc înconjuraţi de *Panzergrenadieren.* Korb abia se abţinu să nu fugă înspăimântat:

— Dar e mai mult decât atât, *Herr Major.*

Ahnenfeld aruncă o privire întunecată aghiotantului său care lăsă privirea în jos.

— Mai mult? repetă Zieger, alarmat.

— Da, continuă Altenmeier. Staţiile noastre de interceptare au

---

[7] *Panzer Abwehr Kanonen* – Artilerie antitancuri (n. tr.).

recepţionat în câteva rânduri semnale suspecte emise din cartierele vestice ale oraşului. Semnale pe care nu le-am putut decodifica, dar ştim un lucru: nu era un emiţător german.

— Comandouri, spuse Zieger, ridicând glasul ca să acopere zgomotul tirului tunurilor care se amplifica cu fiecare minut care trecea.

— Cine ştie? Mă îndoiesc însă că aceste comandouri puteau fi la curent cu tentativa de atac, despre care ştia doar statul-major al lui Rotensperr.

— Atunci, să fi fost scurgeri?

— Evident... Ah, iată-i şi pe cei din Luftwaffe. Am apucat să mai vedem şi noi un avion de-al nostru în stare să zboare...

Ridicară toţi privirile şi zăriră câteva Junker 88 trimotoare zburând unele lângă altele, aproape atingându-se. Zieger realiză brusc că temerile sale nu erau întemeiate şi că nu fusese descoperit şi atras în cursă.

Avioanele făceau un zgomot infernal şi urmau o direcţie fixă, în ciuda Flack-urilor sovietice care le ieşeau în întâmpinare cu focuri de artificii şi nimic nu părea capabil să le devieze de la cursul de zbor dinainte stabilit.

— Şi ruşii se pricep în materie de informaţii, ştiaţi? spuse ironic Ahnenfeld, fixându-l cu privirea pe Zieger.

Într-un incendiu apocaliptic, un Junker, atins din plin, explodă ca o cometă purpurie. Avioanele care-l însoţeau se depărtară, grăbite ca să nu aibă aceeaşi soartă. Oricât de incredibil ar fi putut să pară, două paraşute se deschiseră printre bucăţile din avion care cădeau. Curios, paraşutele rămaseră plutind pe cerul negru, reflectând uneori lumina puternică a proiectoarelor ruseşti.

— Dacă înţeleg bine şi dacă bănuielile dumneavoastră sunt întemeiate, *Herr Major,* deduse Zieger, *Generalleutnant* Rotensperr şi-a salvat garnizoana *în extremis.*

— Exact, *Hauptsturmführer,* în ultima clipă: gândiţi-vă că totul n-a durat decât şapte minute. Dacă ar fi întârziat să ia decizia respectivă, artileriştii şi-ar fi aruncat în aer echipamentul şi s-ar fi năpustit la rândul lor în stepă. În acest caz, n-ar mai fi putut fi vorba să ne întoarcem printre ruine...

Se întrerupse pentru o clipă ca să privească cum un al doilea Junker ieşea din formaţie cu un viraj amplu şi făcea cale întoarsă încercând să ajungă la liniile germane. În urma lui, se vedea o dâră de fum de mai mulţi kilometri.

— ... Pe scurt, a fost ceea ce se numeşte o victorie defensivă.

Genul de victorie care, în cele din urmă, te poate costa victoria finală, spuse el cu amărăciune.

— Pierderile au fost mari, *Herr Major?* întrebă Zieger.

— Teuffel, da. Întotdeauna, pierderile sunt prea mari. Am pierdut, practic, escadronul de avangardă, mai multe vehicule care au făcut pană, echivalentul unei companii de *Panzergrenadieren.* Asta reprezintă o sută douăzeci de oameni din cei zece mii câţi numără garnizoana, dar a fost...

— „Vârful de lance”, completă Korb ca să spună şi el ceva.

— Exact, „vârful de lance”. Nu cu artilerişti, infirmieri sau bucătari se face un război, ci cu *Panzergrenadieren*!

Aproape strigase ultimul cuvânt. Probabil pentru că aceştia reprezentau simbolul unei ultime şanse pierdute.

— *Ach, Himmelgott,* iată ce înseamnă paraşutism! exclamă Ahnenfeld, văzând sutele de paraşute care se deschideau în urma avioanelor.

Sub fiecare corolă de mătase, se vedeau lăzi cu obuze, provizii şi benzină.

— *Donnerwetter,* bătrâna Luftwaffe încă mai are resurse, după cât se pare, exclamă Ahnenfeld care nu-şi putu reţine entuziasmul. *Mein Gott,* ce bine-mi pare că văd avioanele alor noştri!

Pentru că fuseseră aruncate de la mică altitudine, paraşutele pluteau acum în derivă, spre centrul oraşului. În piaţa pustie mai devreme, umbrele se puseseră în mişcare, şi Zieger înţelese că fantomele care-l înspăimântaseră nu erau decât oamenii din echipele de recuperare a căror misiune consta în salvarea paraşutelor şi a încărcăturii acestora de ruşii care le urmăreau fără îndoială.

— Ştii, *Hauptsturmführer,* că am terminat. În timpul atacului muniţia care ne mai rămăsese şi că nu mai aveam cu ce trage decât pentru zece minute? Dacă Ivan ar fi vrut, ar fi putut cuceri Moghilevul fluierând. A greşit că a aşteptat, întăririle care ne cad acum din cer ne vor ajuta să ne refacem forţele irosite în timpul atacului eşuat.

Ahnenfeld apăsă pe ambreiaj.

— Să plecăm, pentru că, atunci când îşi dă seama că a fost păcălit, Ivan este foarte susceptibil şi cred că, imediat ce vor ghici unde vor cădea paraşutele, colina va fi asediată.

Într-adevăr, primele corole de mătase atinseră pământul şi se dezumflară sau rămaseră să plutească în vântul nopţii ca nişte uriaşe meduze. Acum, avioanele dispăruseră în întuneric.

Probabil că piloţii priveau cum oraşul-martir ardea sub ei, mulţumind cerului că nu erau la sol.

Zieger şi Korb ieşiră din maşină în clipa în care Ahnenfeld se decise să înainteze spre Nipru ca să ia legătura cu „informatorul” lui.

Rămaşi singuri, cei doi trădători, decât să se întoarcă în canalul subteran care servea drept dormitor colectiv şi cartier general locotenent-generalului Rotensperr, rămaseră o clipă în vârful unei clopotniţe distruse ca să privească gheizerele de foc ce ţâşneau pe colina Mamai unde căzuseră trei sferturi dintre pachetele paraşutate.

Convinşi că nimeni nu-i vedea, se aşezară pe ultima treaptă a clopotniţei fără acoperiş, unul lângă altul, ca să se încălzească, pentru că noaptea era extrem de friguroasă.

— Ce părere ai, Korb?

— Nici una, replică uriaşul posomorât, decât că este ciudat, pentru că au evaluat situaţia incredibil de repede şi corect.

— Tu ai spus-o: este incredibil.

Korb îl privi surprins pe şeful lui care trăgea dintr-un chiştoc stins.

— Credeţi cumva că...

— Eşti un imbecil, Korb. Să-ţi spun ceva: acum ştiu de unde vine curajul tău; dintr-o lipsă cronică de imaginaţie. Nu ţi-e frică de nimic pentru că nu vezi ce este în jurul tău. Nu eşti decât o maşinărie.

— Ei, mai uşor, *Hauptsturmführer,* mai uşor... mormăi Korb care, în particular, nu părea să se poarte cu acelaşi respect ca în public.

— Nu-ţi dai seama că, dacă Rotensperr a înţeles imediat că îşi trimitea garnizoana la abator, este pentru că avea bănuieli? Şi nu ţi se pare curios că au interceptat transmisiunea imbecililor ălora de partizani? Tuberculosul de care mi-ai vorbit te cunoaşte. În uniformă de SS-ist şi cu galoane de *Unterscharfführer*. Câţi *Unterscharfführer* sunt în Moghilev?

Uriaşul ridică din umeri. În Moghilev, nu erau decât doi SS-işti, lucru bine ştiut.

— În ce priveşte transmisiunile, Ahnenfeld nu s-a lăsat până nu a descoperit sursa lor. El, împreună cu devotatul lui Altenmeier.

— Mai este şi Friedenbach, aminti Korb pe un ton dulceag.

Ceva explodă brutal cu forţa unei aurore boreale pe colina care, o clipă, se contură deasupra apelor fluviului Nipru.

— *Ach...* Uitasem. El şi infirmiera aia afurisită.

Mâna lui Zieger se încleştă brusc pe genunchiul lui Korb.

— A doua noastră tentativă să scăpăm de aici a eşuat, scrâşni el. Încă de la început, n-am avut parte de noroc, dar, acum când Rotensperr ştie că este trădat de cineva din statul lui major, nu mai putem avea decât slabe speranţe. Şi nu le putem lăsa să fie spulberate de Friedenbach.

— Aşa este, aprobă Korb. Îl fac eu să înghită fiola cu cianură. Poţi conta pe mine!

Tăcură, reflectând la ce-i aştepta. Friedenbach nu avea decât să spună un cuvânt şi ajungeau amândoi în faţa plutonului de execuţie. Fără apel.

Iar ei voiau să trăiască. Nu le promisese colonelul Dogarev viaţa în schimbul lui Ahnenfeld?

— Acum, ordonă Zieger. Acum!

Korb rămase o clipă nemişcat, apoi se ridică încet. Zieger ascultă cum ecoul paşilor lui se pierdea în noapte.

Korb înaintă repede printre ruine. Mai întâi, pentru că nu se trăgea în această parte a oraşului, şi apoi pentru că începuse să-şi facă o idee în legătură cu topografia locurilor. Pe drum, se întâlni cu câţiva *Abteilungen* care plecau sau se întorceau de pe front şi, în nici o oră, ajunse la intrarea în spitalul de campanie.

Un *Feldgendarme* corpolent cu „zgardă” mergea de colo-colo prin faţa intrării în tunel, încercând să nu cadă pradă somnului.

Nu exista nici un mijloc să treacă fără să fie observat. Ascuns în umbra zidului de susţinere, Korb înjură cu glas scăzut.

Bineînţeles, putea face act de autoritatea sa şi să intre cu un pretext inventat pe loc. Dar ticălosul care făcea de gardă în faţa spitalului îl ţinea minte de la ultima „vizită”, şi nu voia să fie identificat.

Artileria sovietică tăcu în cele din urmă şi, peste oraş, se lăsă o tăcere mormântală. Începuse să ningă şi fulgii se roteau în văzduh, stingând încetul cu încetul ultimele incendii.

Era ora unu; Korb începuse să îngheţe. Nu-şi mai simţea picioarele în cizmele îmblănite, iar mâinile din buzunare îl dureau îngrozitor. Ar fi dat orice ca să poată face rost de o manta de infanterist, o manta cu molton care nu lăsa frigul să pătrundă prin ea.

La unu treizeci, fu pe punctul să-şi asume orice risc şi să intre, când apăru un infirmier. Otto Bühling, care părea să devină tot mai nervos, pe măsură ce treceau orele, îl întâmpină zâmbind larg. Omul îi întinse o ploscă cu spirt medicinal, şi Bühling scoase

de sub lada care îi servea drept scaun şase ţigări. Cei doi nu-şi spuseră nimic. Ascunzând preţul schimbului sub bluză, infirmierul dispăru în tunel. Bühling mai aşteptă câteva minute, după care destupă plosca şi-o dădu peste cap. Bău câteva înghiţituri din alcoolul tare şi râgâi fericit.

Korb îşi încleştă pumnii. Ar fi dat orice ca să-l poată doborî pe beţivanul care îşi datora funcţia lipsei sale de importanţă în cadrul armatei.

După un moment, Bühling se ridică de pe scaun ca să urineze şi Korb fu nevoit să se retragă repede şi să se ascundă printre ruine. Celălalt privi ninsoarea, mai bău câteva înghiţituri de alcool şi se întoarse, în sfârşit, în tunel.

Probabil că astea era singurele primejdii pe care le avea de înfruntat beţivanul.

Când acesta dispăru, Korb îşi ocupă din nou postul şi zări cu bucurie că grăsanul se culcase pe jos, cu capul pe ladă şi că sforăia cu un zâmbet fericit în colţul buzelor sângerii.

Având grijă să nu facă zgomot, Korb trecu prin faţa lui şi se afundă în întuneric. Nu dădu atenţie izului de murdărie şi transpiraţie care-l sufocase în timpul primei vizite, dar remarcă blânda adiere a aerului călduţ pe faţa degerată.

...Asta este galeria principală... Friedenbach se află la stânga, în a doua galerie... „Trebuie să fiu foarte atent la vecinul lui şi... atenţie, un om pe jos... să trec uşor peste el... *Achtung!* Un infirmier!”

Korb se lăsă pe vine. Urmări cu privirea, peste marginea unei tărgi, un om într-o bluză albă, pătată de sânge, cu o lanternă în mână, care părea să caute pe cineva prin mulţimea de răniţi care zăceau pe paturi cufundaţi într-un somn febril, populat de coşmaruri.

După ce omul se îndepărtă într-una dintre galeriile alăturate, Korb îşi reluă cercetările. O luă pe un coridor unde îl văzuse pe Friedenbach şi-i reperă patul. Rămase nemişcat, cu toate simţurile la pândă.

În dreapta, se vedea o prelată de cort, în spatele căreia ardea o lumânare pentru că, în ciuda aerului închis, lumina pâlpâia continuu. Korb nu ştia cine dormea acolo. Probabil cineva din rândul personalului medical.

Un lucru era sigur: persoana respectivă nu dormea.

Trebuia să fie şi mai atent, pentru că, până acum, totul decursese bine şi nu putea risca să spulbere ultima şansă – vitală pentru el şi Zieger – să treacă neobservat.

Mai tăcut decât o fantomă, în ciuda masivităţii lui, Korb mai merse câţiva metri şi încremeni lângă targa lui Friedenbach. Acesta dormea pe partea dreaptă şi capul bandajat, deşi pansamentul era mai mic acum, se odihnea pe un fel de butuc de lemn.

În apropiere, omuleţul cu ochii ieşiţi din orbite sforăia regulat.

Korb îşi umezi buzele uscate din cauza încordării. Nu pentru că crima pe care urma s-o comită l-ar fi impresionat foarte mult – comisese multe altele – dar teama că un om trezit pe neaşteptate poate fi lucid la această oră nu-i dădea pace.

Infirmierul cu lanterna se întorcea, făcând slalom printre paturi. Se îndrepta spre perdeaua în spatele căreia ardea lumânarea şi, aplecându-se mai mult ca să-şi ascundă statura impunătoare, Korb îşi spuse că omul avea să treacă la mai puţin de patru metri de el. Îşi reţinu respiraţia ca şi cum, în concertul de sforăituri şi de trosnete ale tărgilor de lemn, ar fi avut importanţă.

Omul trecu repede prin faţa lui şi bătu de două ori în dreptul perdelei.

— Ce este? întrebă o voce somnoroasă.

Korb recunoscu vocea infirmierei care-l împiedicase să strecoare fiola cu cianură în gura lui Friedenbach.

— Un rănit la abdomen a făcut hemoragie şi doctorul Kraft te roagă să vii urgent.

— Bine... sosesc. Spune-i că vin imediat.

Omul făcu cale întoarsă. Korb, care auzise cele spuse de infirmier, preferă să aştepte până când *Frau* Wimpfen ieşea şi apoi să comită crima.

Perdeaua se dădu, în sfârşit, în lături şi Korb zări peste marginea unei tărgi cum infirmiera cea roşcată se îndepărtează în direcţia în care plecase bărbatul.

Aşteptă până când femeia ajunse destul de departe; nu voia să-şi asume nici cel mai mic risc. Din trei paşi, ajunse la capătul patului lui Friedenbach. Mâinile sale uriaşe se închiseră ca un cleşte în jurul gâtului acestuia. Omul tresări, deschise ochii îngrozit, şi întâlni privirea lui Korb care stătea aplecat deasupra lui. Din cauza lipsei aerului, omul începu să se zbată.

— Ticălosule, mormăi Korb, voiai să treci la duşman, nu? *Schweinerei!*

Simţi cum rănitul se lăsa moale în mâinile lui. Când corpul lipsit de viaţă căzu pe pat, Korb continuă să-l mai strângă de gât un moment.

— Aşa cel puţin nu vei mai face prostii, spuse el cu un scrâşnet.

Fără să arunce o privire celui pe care-l asasinase, uriaşul se îndepărtă imediat. Străbătu în sens invers drumul pe care venise şi trecu fără să încetinească pasul prin faţa lui Otto Bühling care sforăia sub o grămadă de paltoane cu însemnele infanteriştilor.

CAPITOLUL III

Stând în fundul tranşeei, maiorul Ahnenfeld părea că doarme, în realitate, era treaz şi se cufundase în profunde reflecţii, fără să acorde atenţie oamenilor care se duceau şi veneau, ale căror umbre fantomatice descriau un straniu dans pe zidurile umede. Lângă el, sub lumina indirectă a unei lumânări, stătea Altenmeier cu expresia unei adânci îngrijorări pe chip. Nu scosese nici o vorbă de ore întregi.

El nu se gândea la omul care urma să plece, ci la misteriosul Zieger. Korb nu prezenta nici un interes pentru el; el nu era decât un simplu soldat. Dar Zieger, cu cât îl studia mai mult, cu atât îi părea mai ciudat, o senzaţie vagă nu-i dădea pace şi, la drept vorbind, senzaţia se datora mai mult intuiţiei decât unui argument logic.

Logica intervenise mai târziu, când dăduse un mesaj la codificat. Un mesaj al cărui răspuns încă îl aştepta. Nimeni de la *Oberkommando des Heeres* nu părea să fie la curent cu această misiune.

Atunci, pentru ce venise Zieger aici? Era într-adevăr SS-ist? Şi dacă da, care era adevărata lui misiune în *Festung?* Cum putea să-i pună aceste întrebări fără să-i trezească suspiciunea?

În ce-l privea pe Korb, acesta nu se dezlipea o clipă de el şi nu deschidea gura decât ca să mănânce.

Un om intră pe neaşteptate, dând la o parte prelata de la intrare, care îngheţase şi care ascundea intrarea în adăpost din cauza luminii lumânărilor. Omul era îmbrăcat în uniforma albă *Panzergrenadieren,* şi, pe şold, purta un Schmeisser. Puse arma pe o cutie după ce-i scoase încărcătorul, îşi aprinse o ţigară, după care i se adresă lui Ahnenfeld:

— *Herr Major,* omul a sosit. E gata.

— *Gut.* Spune-i să intre.

Ahnenfeld se ridică în acelaşi timp în care îşi făcu apariţia soldatul. După ce prelata de la intrare se lăsă în urma lui, maiorul începu să-l scruteze cu privirea.

Deşi. Singurul său ochi nu lăsa să se vadă nimic din ce gândea, ofiţerul Abwehr-ului se întreba cu un fel de nelinişte amestecată cu furie ce-l putea determina pe un om să accepte o misiune din care n-avea şanse să scape. De-a lungul carierei sale, întorsese problema pe toate părţile, dar tot nu reuşise să

găsească motivaţia care-i împingea pe soldaţi să se întreacă pe ei înşişi atunci când nu mai credeau în război. Să fi fost patriotismul? Observase că toţi cei cu care vorbise în acel an începeau să regrete că nu rămăseseră în Germania; să fi fost, aşadar, dorinţa să scape cu orice preţ din capcana Moghilevului? Omul ştia prea bine că n-avea nici o şansă. Voia oare să termine odată cu războiul? În acest caz, nu era decât un imbecil, pentru că nu de ocazii ducea lipsă.

Atunci de ce? Avea naivitatea să creadă că, totuşi, va scăpa?

Nu, omul din faţa lui era prea experimentat şi prea inteligent ca să creadă fie şi numai o clipă că va scăpa.

— *Feldwebel* Brautsweiler, ştiu că mă pot bizui pe tine, murmură Ahnenfeld, amintindu-şi cuvintele pe care le rostise de atâtea ori în faţa celor pe care-i trimitea în misiune – şi adeseori la moarte – mă pot bizui pe tine pentru că ştii mai bine ca oricine altcineva ce înseamnă să rămâi la Moghilev...

Omul era scund şi avea un cap colţuros care părea înşurubat direct pe umeri. Avea păr blond, care ieşea de sub casca de J*agd Kommando.*

După figura lui cu trăsături hotărâte, părea să aibă patruzeci de ani, dar, fără îndoială, avea mult mai puţin. În ultimul, timp, în Rusia, oamenii îmbătrâneau repede. Era adevărat că şi mureau repede.

— ... ştii care este misiunea ta: trebuie să găseşti o trecere spre vest peste Nipru. Vreau să ştiu cu exactitate care sunt unităţile staţionate de-a lungul acestui traseu, fortificaţiile, bateriile de artilerie, în sfârşit, tot ce poţi afla. Iată care este planul meu: acest ax mi se pare extrem de dificil şi, dacă trecem pe aici, vom fi obligaţi să abandonăm tancurile şi toate autovehiculele. Ivan ştie. De aceea mă întreb dacă nu ne aşteaptă de cealaltă parte. Aşa că înţelegi cât de importantă este misiunea ta.

Omul dădu din cap, fără un cuvânt. De douăzeci şi patru de ore, nu făcuse nimic altceva decât să cerceteze cu binoclul terenul de pe celălalt mal al fluviului. Astfel că, şi pe timp de noapte, cea mai mică ridicătură, cea mai mică groapă de obuz i se vor părea familiare.

Ahnenfeld îl trase pe Brautsweiler deoparte, într-un colţ, şi spuse şoptit:

— ... Eşti poate ultima noastră şansă, *Feldwebel,* ultima şansă de supravieţuire a zece mii de oameni. Înţelegi asta?

— Sunt conştient pe deplin de asta, *Herr Major.* Sper însă că

nu-şi va da seama şi Ivan.

Şi de ce erau cu toţii atât de ironici chiar înainte să se arunce în necunoscut? Era o altă întrebare la care Ahnenfeld nu reuşise să găsească răspuns.

Îl bătu cu familiaritate pe umăr pe subofiţer.

— O să te însoţim până la râu...

— Mulţumesc, *Herr Major...* Dar despre întoarcere ce puteţi să-mi spuneţi?

Cu o francheţe care îi era o a doua natură uneori – dar foarte rar – Ahnenfeld răspunse:

— Nu e uşor să te infiltrezi în liniile inamice. Încearcă să ajungi cât de departe poţi, dar nu te întoarce pe acelaşi drum; ascunde-te ziua şi mergi noaptea, spre liniile noastre de la Plasnoie. Nu contează dacă informaţiile pe care le vei culege îmi vor fi transmise prin radio.

Omul zâmbi slab.

— Mulţumesc, *Herr Major...*

Îşi luă arma, îi puse încărcătorul şi o înveli cu cârpe pline de grăsime, apoi verifică busola, plăcuţele de identificare, pumnalul al cărui mâner ieşea din cizmă şi declară că era gata să plece în misiune.

Ahnenfeld şi Altenmeier ieşiră după el. Noaptea era ciudat de calmă. Nici un foc de armă, nici un şuierat de obuz. Luna era ascunsă de ninsoare, fapt pentru care nu se vedea nimic nici la un pas în faţă.

După ce merseră un timp în tăcere de-a lungul unui tunel îngust care şerpuia spre râu, auziră apa clipocind sub paşii lor. După ce depăşiră un post de ascultare, ieşiră pe ţărm. Aici, doi oameni ridicaseră un gard de sârmă ghimpată.

Altenmeier încercă să zărească prin întuneric ţărmul celălalt. Zadarnic. Îl văzu pe *Feldwebel* întorcându-se ca să dea mâna pentru ultima dată cu Ahnenfeld, după care-şi puse pe cap o căciulă de lână. Se îndreptă fără un zgomot spre locul în care clipocea apa, găsi o plută făcută din crengi învelite cu o prelată de cort şi se întinse pe ea. Pluta şi omul de pe ea luară apă, dar, astfel, era ascuns privirilor. Îşi pusese arma în bandulieră ca să aibă mâinile libere şi începu să vâslească asemenea unei raţe.

Peste câteva clipe, fără cel mai mic zgomot, omul fu înghiţit în întuneric.

Acum, nu mai avea să se teamă decât de rachetele de semnalizare. Caz în care, toţi ruşii vor începe să tragă în soldatul german care traversa fluviul pe o plută.

Ahnenfeld şi Altenmeier rămaseră mult timp pe ţărm, în întuneric. Cei doi simţeau la unison uriaşa încordare care-l stăpânea pe subofiţer, care trebuia să înainteze cât mai încet ca să nu stârnească nici cel mai mic val, deşi, cu fiecare secundă care trecea, sporeau şansele să fie prins în lumina unei rachete de semnalizare sau a unui reflector.

— Era un soldat curajos, spuse Ahnenfeld, întorcându-se spre gura tunelului.

— Încă mai este, *Herr Major.*

— Da, spuse el iritat, se înţelege de la sine.

Soldatul închise uşa de sârmă ghimpată după ei şi cei doi ofiţeri îl urmăriră cu privirea în timp ce dispărea la primul cot al tranşeei umede.

— Acum trebuie să fi ajuns la jumătatea drumului, vorbi ca pentru sine Altenmeier în urma şefului său. Sper să-şi ducă la capăt misiunea.

— Eu nu.

— Poftim? Nu înţeleg.

Ajunşi în spatele unui cvartal de case pe care o salvă a katiuşelor le transformase demult în peisaj lunar, Ahnenfeld se întoarse spre aghiotantul lui.

— Subofiţerul n-are nici o şansă să treacă pe celălalt mal. Am urmărit doar ca ruşii să găsească la el harta.

— Harta?

— Atunci, îl vor face să vorbească – într-un fel sau altul – şi ce concluzie vor trage, *Oberleutnant?*

Altenmeier, îngrozit de planul machiavelic al şefului său, rămăsese încremenit.

— Ei bine, că ne gândim să ieşim din încercuire prin sud-vest. O ieşire pe care o credem posibilă tocmai pentru că este impracticabilă. Haide, să ne întoarcem la maşină, este frig al dracului.

Cei doi bărbaţi ajunseră la casa demolată în care Altenmeier parcase autovehiculul.

— Herr Major, am ceva să vă spun...

Altenmeier ezită pentru că observase că superiorul lui aprecia foarte mult SS-ul şi nu rata nici o ocazie ca să-şi manifeste simpatia. Chiar şi cu o seară în urmă, când îi dusese pe cei doi să asiste la paraşutarea proviziilor de arme şi hrană. Şi în acea dimineaţă, când îşi împărţise raţia de provizii cu el.

Ahnenfeld se aşeză la volan şi începu să urce panta. Vântul bătea prin parbrizul şi le şfichiuia feţele.

— ... *Herr Major!*

— Da, te ascult, ce ai să-mi spui?

— Am motive să cred că SS-istul care a venit în Moghilev pe calea aerului nu este ce lasă să se creadă.

— Cum nu este ce lasă să se creadă?

— Da, mă rog, e greu de spus, dar cred că nu are misiunea pe care spune că o are. Nimeni nu ne-a anunţat că veţi fi evacuat din *Festung.* În plus, avionul nu şi-a făcut apariţia.

Ahnenfeld nu spuse nimic, ascultând cu atenţie zumzetul motorului care se accentua pe măsură ce escaladau grămezile de dărâmături care formau adevărate baricade pe fostele străzi ale oraşului.

— Avionul nu şi-a făcut apariţia, aşa este, admise Ahnenfeld. Şi ce-i cu asta?

— Am motive întemeiate să cred că aşa-zisul membru al Schulz Staffeln nu este trimis de O.K.H.

După ce rămase tăcut un timp, concentrându-se să facă slalom printre grămezile de dărâmături, gropi şi grinzi care barau drumul, încetini pe neaşteptate.

— Este o afirmaţie gravă, Altenmeier, foarte gravă... Şi... care sunt motivele alea întemeiate?

Ajungând la loc liber, Altenmeier îşi scoase casca şi-şi aranjă căciula care-i alunecase pe ochi.

— Am examinat paraşutele cu care au sărit cei trei, *Herr Major.*

— Şi eu. Sunt fabricate în Germania.

— *Ich bin auch Fallschimspringer*[8]*, Herr Major.*

— Şi ce-i cu asta?

— Ştiu că aceste paraşute, deşi au fost cusute la Fessenheim, sunt un model care a fost fabricat în 1936, dar a fost modificat după debarcarea aeropurtată în Olanda şi atacul asupra oraşului Fort Ebenmael din Belgia. Asta pentru că *Falschirmjäger* se plânseseră că, atunci când bătea vântul cu putere, suprafaţa portantă era prea mare şi, deci, aproape imposibil de manevrat, fără să mai pun la socoteală că cea mai mică mişcare în plus determină un balans sporit care costă multe vertebre rupte. Când eram la şcoala trupelor aeropurtate din Zossen, ne temeam cu toţii să sărim cu acest model vechi.

Ahnenfeld trecu pe lângă o patrulă care mergea în sens invers, îşi spuse gradul şi numele şi întrebă unde se afla cartierul

---

[8] Şi eu sunt paraşutist (n. tr.).

general de campanie. Demară imediat, luând-o pe o străduţă, conform instrucţiunilor unui *Oberschütze.*

— Te ascult, spuse el pe un ton neutru. Asta-i tot?

— Mai este şi avionul care n-a mai apărut. De ce? Şi, apoi, mesajul pe care l-am trimis: nimeni nu mi-a răspuns... De ce? Pentru că, la O.K.H., fiecare departament se întreabă cine a ordonat misiunea asta specială.

Ahnenfeld îşi aranjă monoclul care îi căzuse pe genunchi la o zdruncinătură a maşinii, şi pe care-l prinsese în ultima clipă, înainte ca acesta să se piardă în întuneric.

— Deci?

— Deci, declar că cei doi nu sunt SS-işti şi că au fost trimişi aici de sovietici. Misiunea lor nu este să vă scoată de aici, ci să vă răpească, şi asta, înainte de atacul final. Vor să pună mâna pe dumneavoastră viu.

Ahnenfeld coti brusc în curtea anterioară a unui grup de clădiri. Se apropie o santinelă, recunoscu gradul superiorului şi-l salută, cu mâna pe ţeava Schmeisser-ului.

— Cine comandă compania asta.

— *Der Hauptmann* Kleist, *Herr Major.*

Săriră din maşină şi-şi croiră drum printre pietre până la uşa unui imobil. Înainte să se afunde în culoarul demolat, Ahnenfeld se întoarse spre adjunctul său. Vocea lui devenise brusc răguşită.

— *Oberleutnant,* reprezinţi un adevărat pericol. Imaginaţia ta o să-ţi facă mari probleme. De fapt, părerea mea este că eşti un imbecil, te luasem pe lângă mine pentru că am crezut că dinamismul tău îmi va fi de ajutor, dar n-ai putut analiza niciodată o situaţie cu calm, n-ai dat niciodată dovadă de capacitatea de sinteză necesare unui ofiţer de informaţii. Vorbeşti fără să gândeşti.

— Dar, *Herr Major,* încercă Altenmeier să protesteze, convins de adevărul spuselor sale, sunt sigur că...

— Şi eu sunt sigur că nu ştii ce vorbeşti!

Auzind zgomotul discuţiei dintre cei doi, un om deschise uşa unei camere încă intacte.

— *Hauptmann* Kleist.

— *Ach, clas ist prima,* spuse Ahnenfeld fără să răspundă la salut. *Hauptmann* Kleist, cine este adjunctul tău?

— *Oberfeldwebel* Machsen, comandantul celei de-a patra *Abteilungen,* de când *Oberleutnant* Zimmermann a fost ucis în timpul încercării de atac.

În glasul ofiţerului, se putea citi o urmă de *supărare.*

— *Gut,* acum ai un ofiţer secund: Oberleutnant Altenmeier Karl, din cadrul Abwehr-ului.

Cei doi oameni se priviră stupefiaţi. Altenmeier, care nu mai înţelegea nimic, în afara faptului că avea să ajungă într-o tranşee, cu un aruncător de grenade în mână, devenise livid. Nu-şi dădea seama de unde neaşteptata cădere în dizgraţie.

— *Herr Major...*

— Aşadar, *Hauptmann,* de acum încolo ai un adjunct. Care arde de nerăbdare să se avânte în luptă, mai spuse Ahnenfeld, îndepărtându-se fără să asculte măcar strigătul disperat al tânărului său aghiotant.

Peste câteva clipe, cei doi oameni auziră zgomotul motorului maşinii.

— Cam dur, şeful tău! exclamă Kleist.

Clătinându-se pe loc, Altenmeier nu putu scoate un cuvânt.

CAPITOLUL IV

— Pulsul va reveni curând la normal, *Herr Doktor.*

Medicul răspunse cu glas înăbuşit de masca chirurgicală.

— Termin imediat.

Fără să arunce o privire Katherinei Wimpfen, care-i punea la dispoziţie firele de cusut, medicul continua să coasă rana de pe spatele unui sergent de transmisiuni.

Acesta fusese atins de un şrapnel pe când repara o linie telefonică ce fusese tăiată de un obuz, după cum le povestise când fusese adus cu targa.

Acum, dormea şi Katherina supraveghea în acelaşi timp perfuzia şi gesturile medicului, ca să-i dea ustensilele de care avea nevoie.

Încă un fir de aţă ajunse pe tava cu ustensilele pentru operaţie, şiroind de antisepticul în care fusese păstrat. Brusc, rana începu să sângereze şi medicul scoase o înjurătură. Probabil că se rupsese un vas capilar sub sutură.

— Scalpel, începem din nou.

De la amiază, era a douăsprezecea operaţie şi nu mai aveau ustensile sterile. *Frau* Wimpfen îi dădu tava cu instrumente anestezistului şi se duse în fugă la chiuvetă unde se afla un mic aragaz Pupinel, dar preferă sterilizarea la rece cu antiseptic, ca să câştige timp.

O mică hemoragie anunţă întotdeauna complicaţiile, la fel cum un pârâu se varsă întotdeauna într-un fluviu, obişnuia să spună *Doktor* Kraft.

Peşte o oră, adică la amiază, medicul îşi aruncă mănuşile cu mânie reţinută pe masa de operaţie, acum goală, şi ordonă să stingă becul care-i ardea retina. Părea descompus la faţă şi nu mai avu putere nici să zâmbească când Katherina îi aduse ca întotdeauna o gamelă cu cafea îndoită cu Schnaps.

— Mă duc la culcare, murmură el abia auzit: *Doktor* Ackermann va avea grijă el de urgenţe.

Privi pe neaşteptate spre infirmieră, cu o atenţie sporită:

— Şi tu ai face bine să te odihneşti. Cine ştie ce ne va mai aduce noaptea asta! Ştii bine că tu eşti singura persoană calificată de aici, în afară de anestezist. Acum, când toată lumea s-a întors în tranşee, Dumnezeu ştie cât timp se va mai juca Rotensperr de-a eroii!... Nu băga în seamă ce-am spus, *Frau*

Wimpfen!

— Aşa am să fac, *Herr Doktor,* spuse ea cu un zâmbet slab, aşa am să fac. Să ştiţi că rezerva de eter s-a diminuat şi mai mult.

— Asta din cauza multitudinii de răni uşoare de ieri, provocate de mortiere.

Katherina clătină din cap şi câteva şuviţe roşcate care scăpară de sub banda albă se agitară împrejurul feţei ei.

— Nu cred. Am impresia că cineva fură.

Grăbit să se arunce pe targa care-i servea drept culcuş, medicul nu-i acordă atenţie.

— Vorbeşte cu *Feldgendarm-ul* despre asta, altceva n-are de făcut şi ocupă un pat degeaba.

— Tocmai... de aceea cred că el este de vină.

Medicul făcu un gest nerăbdător; nu mai rezista şi ultima operaţie, lungă şi anostă, ce se adăuga nopţilor albe, malnutriţiei şi benzedrinei cu care se dopa şi pe care organismul lui începea să n-o mai suporte, îl golise total de energie.

— *Ach,* atunci pune-l sub cheie... Un hoţ! Numai asta ne mai lipsea!

Plecă, bombănind. *Frau* Katherina vru să-l cheme înapoi, dar omul părea atât de încovoiat de slab şi de sleit de puteri, încât renunţă. Nu, nu-i va vorbi despre povestea asta, nu acum.

Pentru că, în acea noapte, avusese loc o crimă în tunelul patru. Un om fusese sugrumat. Cu sălbăticie, de cineva care nu fusese văzut de nimeni. Nici măcar de Viatskoie, care, pentru prima dată, nu mai suferea de insomnie.

Tânăra femeie ieşi din sala de operaţie mânată de dorinţa să se întindă pe pat şi să se cufunde într-un somn adânc, odihnitor, înainte ca cineva să se gândească s-o cheme iar la datorie. Cu toate acestea, când ajunse în galeria centrală, în fundul căreia se vedea lumina zilei, coti şi porni în direcţia opusă celei în care se afla camera ei. Se angajă într-un fel de subteran care cobora în pantă, nu se ştie unde, pentru că fusese astupat de o surpare de pietre.

Tunelul era luminat slab de un bec.

Aici, nu erau paturi, ci saltele de paie. Pe ele, erau întinşi răniţii a căror stare nu justifica luxul unei tărgi.

Frau Katherina scrută feţele neliniştite sau cenuşii de oboseală, febră şi resemnare, în căutarea unui anume chip.

Omul moţăia cu genunchii la gură pe o manta veche, cu însemnele piloţilor *Luftwaffe* pe care o găsise Dumnezeu ştie

unde, şi, din când în când, sforăia răsunător.

— Trezeşte-te! Trezeşte-te imediat, trebuie să-ţi spun ceva!

Omul care purta galoanele triple de caporal scoase un mormăit şi deschise ochii umflaţi de somn. Stupefiat să vadă figura pistruiată a infirmierei aplecate deasupra lui, se ridică în şezut.

— *Frau* Wimpfen, spuse el adormit, eu...

Ea îl privi cu ostilitate:

— Cine eşti? întrebă ea sec.

— Cum? Dar ţi-am spus deja, sunt *Obergefreiter* Friedenbach.

Tânăra femeie ridică din umeri.

— Nu asta te-am întrebat, ci cine eşti cu adevărat?

Bărbatul se frecă la ochi, treaz şi cu resemnare, pentru că era de aşteptat că acest moment va veni odată şi odată. Fuseseră paraşutaţi deasupra Moghilevului şi apoi abandonaţi. Altfel spus, era de trei ori prizonier: al sovieticilor care încercuiseră oraşul într-un cleşte, al germanilor, compatrioţii lui, care descoperiseră că era un trădător, şi al celor doi tovarăşi ai săi care încercaseră să-l ucidă şi care n-aveau să se lase până când nu vor reuşi.

— Numele meu este cu adevărat Friedenbach.

— Nu-mi pasă de numele tău, spuse ea fără să ridice tonul, eu vreau să ştiu de ce ai venit aici. De ce rănitul care-ţi luase locul pe targă a fost găsit sugrumat în dimineaţa asta. De ce? De ce! De ce?!

Bărbatul aruncă o privire îngrozită împrejur. Majoritatea oamenilor de acolo dormeau, iar ceilalţi, abrutizaţi de durerea lor, nu acordau atenţie dialogului şoptit dintre infirmieră şi necunoscut.

— Cum sugrumat? întrebă el dintr-o suflare.

— Da, replică ea pe un ton glacial. Şi cred că ştii cine este autorul.

— Bănuiesc...

— Capsula de cianură pe care ai încercat s-o înghiţi m-a făcut la început să cred că ai făcut-o ca să nu cazi în mâinile ruşilor, dar acum încep să cred că ai vrut să nu cazi în mâinile alor noştri, adăugă ea cu vehemenţă, iar acum, pentru că reprezinţi un pericol pentru tovarăşii tăi, au încercat să te suprime de două ori şi ştiai foarte bine că vor încerca, de aceea păreai atât de îngrozit când te-au vizitat acum două zile.

Bărbatul lăsă capul în piept. Era adevărat. Cum nu se poate mai adevărat. Tânăra femeie, informată probabil de Viatskoie căruia nu-i scăpa nimic, ghicise adevărul.

— Un spion! Eşti un spion nemernic. Mă duc să te denunţ.

El ridică din umeri, resemnat:

— Cum doreşti, doar grăbeşte-te.

Privirile lor se intersectară asemenea unor spade. Una exprima hotărârea, în timp ce cealaltă, resemnarea.

— Era mai bine dacă te lăsam să te sinucizi când ai fost adus aici, strigă ea furioasă pentru că, până în ultima clipă, sperase că se înşela şi tăcerea bărbatului o durea.

— Asta era tot ce mi-am dorit atunci, spuse el cu disperare.

Se priviră un timp. În ochii tinerei femei, se citea consternarea şi stupoarea. Sperase până în ultima clipă că se înşela, că omul din faţa ei nu putea fi ceea ce credea că era. Dar, după crima ce avusese loc cu o noapte în urmă, totul se schimbase...

Se redresă după un moment de tăcere ce părea să nu se mai termine, ca şi cum aşteptase un semn al negării, un refuz, o scuză, un regret. Dar nimic; Friedenbach o privea ţintă cu ochii săi albaştri, care păreau şi mai mari, mai inocenţi, părând să spună: „Am riscat şi am pierdut, acum să terminăm odată, nu vreau să mă mai apăr."

Katherina clătină din cap. Tulburarea care o cuprinsese mai devreme lăsa acum loc încetul cu încetul mâniei.

„Ce proastă am fost că am ieşit printre bombe în căutarea ticălosului ăstuia! De ce am făcut asta?!" îşi spuse ea, furioasă pe ea însăşi.

— Nu încerca să mă judeci, nu poţi înţelege niciodată cum acţionează un bărbat.

— Care este spion al ruşilor, *nicht war?*

— Cred că mi se poate spune şi aşa. „Un agent al ruşilor".

Când femeia vru să plece, el o apucă de bluza albă şi o obligă să se întoarcă.

— Numai că este un aspect la care nu te-ai gândit; În războiul ăsta în care nimic nu mai contează, milioane de oameni sunt obligaţi chiar în clipa asta să facă lucruri pe care le dezaprobă sub ameninţarea armei.

— Asta mai lipsea, un martir!

Bărbatul ridică din umeri şi răspunse cu sfârşeală în glas:

— Dar nu trebuie să mă şi crezi. Recunosc, sunt agent rus. Atunci, fă-ţi datoria. Care acum constă în a mă denunţa celor din *Feldpolizei.* Aşa că grăbeşte-te, pentru numele lui Dumnezeu!

Ea îşi smuci bluza din mâna lui şi se îndepărtă. Friedenbach o urmări o clipă cu privirea până dispăru învăluită în fumul de ţigară şi praful care stagna în subteran. Resemnat, se întoarse la

somnul său.

Acum, nimic nu mai conta decât somnul. Nimic nu mai avea importanţă. În curând, vor veni şi-l vor lua ca să-l ducă lângă un zid. Mai mult ca sigur, va veni după el burduhănosul tolănit pe lăzile de la intrarea în galeria principală.

Important era să nu se mai gândească la nimic, la absolut nimic, să uite strigătele, insultele şi frica. Să uite că era încă în viaţă.

Friedenbach închise ochii. Acum se simţea obosit, ca şi cum toate amintirile lui apăsau pe umerii lui, ca şi cum obosise dintr-odată să mai trăiască.

Să trăiască o viaţă de sclav...

Şi, cu toate acestea, nu-şi putu reţine un strigăt când simţi o mână pe umăr. Deschise larg ochii şi, după un moment, o recunoscu pe infirmiera cu păr roşcat.

— Te-ai întors, bâlbâi el, cu sufletul la gură.

— M-am întors... Exact. Nu te voi denunţa, dar... (Femeia îşi căuta cuvintele încurcată). Voiam să ştiu de ce. Eşti neamţ, din Brandenburg, aşa că nu înţeleg. De ce?

— Ştiu că ţi se pare monstruos ce am făcut. Cum poate să treacă un neamţ de partea duşmanului, mai mult chiar, cum poate să lupte împotriva alor lui?! Dar mai groaznic este felul în care am ajuns aici.

— Nu încerca să-mi stârneşti mila, pentru mine, nu eşti decât o fiară periculoasă şi nu am de gând să mă las emoţionată de poveştile tale.

Bărbatul ridică din umeri şi un zâmbet slab îi destinse faţa nebărbierită. Ea se ghemui lângă el, cu un dezgust evident şi privindu-l chiorâş, ca şi cum se aştepta să-i spună pe neaşteptate vreo obscenitate.

— Deci?

— Să-ţi explic cum se trece la inamic. Înainte să mă denunţi, vreau să afli ceva foarte important: cu nici un an în urmă, serveam într-unul dintre cele mai prestigioase *Panzerregiment* din Wehrmacht, în Regimentul 5, care era şi cel mai curajos din *Kavallieredivision Hohenstauffen,* probabil că ai auzit de această unitate de elită...

Femeia clătină din cap în semn că nu, nu auzise despre formaţia pe care *Soldatensendung* o descrisese totuşi pe larg, pentru că pe 22 iunie 1941, fusese prima care ajunsese la Bug în cadrul operaţiunii „Barbarossa”. Altfel spus, fusese prima care invadase Rusia.

— ... nu eram caporal şef, ci *Oberleutnant,* şi comandam un pluton de Tiger, nici nu ştii ce înseamnă asta...

— Oh, ba da, cred că era senzaţional, dar, dacă tu şi ceilalţi soldaţi n-aţi fi fost atât de entuziaşti, poate că nu s-ar fi ajuns aici, spuse ea, arătând cu un gest acuzator spre răniţii din jurul lor.

El continuă cu o voce ca şi cum abia se trezise din somn:

— ... Aveam o specializare ieşită din comun: ghidarea aer-sol. Nu ştii ce înseamnă să controlezi şi să ghidezi aparate de zbor Stuka şi Henschel spre obiective pe care nu le pot vedea pentru că zboară prea sus şi prea repede. Mie îmi revenea sarcina să îndrum de la sol întregul escadron. Era... cum să spun, în acelaşi timp fantastic şi obositor, o responsabilitate uriaşă. Ajunsesem să-i cunosc pe toţi piloţii după nume, indicative, înjurături. Şi ei mă cunoşteau şi mă porecliseră Doppli, n-am ştiu niciodată de ce. Ciudată poreclă, Doppli, nu?

Ea nu răspunse, subjugată de vocea lui tânguitoare, de regretele sale sau de maniera în care îşi retrăia trecutul, privind în gol.

— Şi apoi, într-o zi, a început să ningă. Au avut loc alte şi alte lupte. Am fost la Kiev, la Kursk, la Belgorod. Eu, tancurile mele, staţia mea radio, ajunsesem ochii şi urechile aviaţiei. Nimeni nu s-ar fi descurcat fără noi, *Fraülein...*

Bărbatul îi luase mâna dintr-un gest inconştient, dar ea şi-o retrăsese îngrozită că îndrăznise s-o atingă tocmai el, spionul. Dar el, cufundat în visul lui, nu băgă de seamă:

— ... Pot chiar să afirm că am salvat nişte băieţi de-ai noştri care, fără parametrii şi coordonatele pe care le transmiteam aviaţiei, ar fi fost doborâţi de hoardele ruse în timpul ofensivei din primăvară... Apoi, într-o zi, am început să dăm înapoi, fără să ne întrebăm de ce şi cum. N-aveam timp. Şi am primit o sarcină neplăcută. La treizeci de kilometri în urma Smidorjevului, se afla un post al unui *Sondevkommando* SS. Era un mic castel. Castelul era înconjurat de mlaştini în care mişunau partizanii. Iar eu aveam misiunea să apăr castelul cu cele trei tancuri ale mele. Acolo am văzut...

Se opri brusc ca şi cum o imagine violentă, mai atroce decât celelalte, apăruse pe neaşteptate în faţa ochilor săi.

— Ticăloşii, mă auzi? Ticăloşii ăia nu duceau acelaşi război ca noi, ceilalţi combatanţi, ci jefuiau, spânzurau şi, mai ales, violau. Printre partizani, se aflau şi femei, şi, când invadau un sat, răpeau fetele şi organizau dezmăţuri la castel. Eu şi oamenii mei

auzeam din tancuri râsetele lor şi strigătele fetelor violate. Dura toată noaptea şi, cu cât erau mai beţi, cu atât fetele strigau mai tare. Iar în zori, se aşternea tăcerea, dar când se făcea ziuă, atunci vedeam... Când te gândeşti că ne era milă de colegii noştri care-şi lăsaseră pielea în timpul luptei pentru eliberarea Ucrainei! Ferice de ei că n-au apucat să vadă asemenea grozăvii!

Friedenbach începuse să tremure.

— Mă asculţi?

Tânăra femeie dădu din cap, cu privirea severă.

— Atunci, sătui de câte văzuseră şi auziseră, oamenii mei... Ce mai, erau de-a dreptul scârbiţi! Nu cred că poţi înţelege cât de tulburat poţi fi de strigătele fetelor care strigau cerând milă printre râsetele lor toată noaptea.

Tânăra femeie păru speriată de această perspectivă şi aruncă o privire temătoare spre formele învăluite în mantale şi pături dimprejurul ei şi-i făcu semn lui Friedenbach să se calmeze.

— Vorbeşte mai încet, or să te audă...

— Atunci, unul dintre echipajele mele s-a revoltat. În mijlocul unei orgii, a tras o salvă de tun în părculeţ. Când SS-iştii, care crezuseră că fusese o alertă, au vrut să-l aresteze, m-am revoltat şi eu, n-am mai rezistat. Eram sigur că aveam dreptate, înţelegi, nu m-aş mai fi putut uita în oglindă dacă nu l-aş fi apărat pe Klaus. Atunci, ne-au transferat din unitate, el nu ştiu ce-a devenit, iar eu am fost retrogradat. La gradul de grenadier într-o unitate disciplinară, ajungând astfel un soldat de rang inferior.

Frau Wimpfen auzise de batalioanele disciplinare, ai căror ofiţeri erau recidivişti, şi unde se adunau toate scursorile din Wehrmacht. În aceste batalioane, oamenii erau mânaţi cu biciul, nu erau înarmaţi decât cu baionete, şi erau trimişi în misiuni pentru care nu existau voluntari.

— Iubeam o fată pe nume Ileana. Plănuisem să ne căsătorim peste un an. Când a aflat că fusesem retrogradat, a încetat să-mi scrie, continuă el cu supărare în glas. Ştii, era genul de fată care se gândea la ce va spune lumea despre mine. Acum văd cum era cu adevărat. Când iubeşti, eşti rupt de realitate, nu? Îmi plăcuse la ea părul blond, de parcă asta are mare importanţă la o persoană, de-a dreptul stupid, nu?

Infirmiera îi evită privirea.

— Nu te plictisesc? întrebă el.

— Încă sunt aici, nu-i aşa?

Bărbatul trase adânc aer în piept.

— Aşa că am cântărit argumentele pro şi contra; pe de o

parte, nu tu logodnică, nu tu familie, pe de altă parte, perspectiva să încasez un glonţ în ceafa dacă nu mergeam mai departe şi un glonţ inamic dacă înaintam prea mult, aşa că am clacat. Şi n-am mai avut puterea să mă bat pentru ca alţii, în adăposturile din spatele nostru, să se distreze cu fete. Într-o zi, trebuia să plecăm în patrulă de noapte să minăm terenul. Când am terminat, ceilalţi s-au întors, dar eu m-am acoperit cu zăpadă. Când am văzut primul rus, m-am ridicat. Asta este ceea ce numiţi voi „să treci în est”. Trecusem, într-adevăr, în est. Dar dezertor înseamnă oare cineva care nu mai are nici un motiv pentru care să lupte?

Tăcu, dar tânăra femeie nu reacţionă.

— Credeam că voi fi interogat, dar n-aveam ce să le spun decât că eram dezgustat de măcelul ăla fără rost şi că nu mai credeam în nimic şi că nu mai voiam decât să trăiesc. Nu eram un trădător cum probabil gândeşti, dar, de fiecare dată când vedeam că unul de-ai noştri era ucis, nu mă puteam împiedica să nu-mi spun că, în acel timp, mii de SS-işti se distrau, violau femei peste tot în Europa şi că jefuiau doar ca să se amuze. Mi-am spus că, aşa, nu vor face decât să stârnească ura celorlalţi faţă de ei, şi că, dacă băieţii din Wehrmacht care-şi puneau viaţa în joc ar fi aflat ce se întâmpla în spatele frontului, ar fi lăsat imediat armele şi s-ar fi întors la ei acasă. De aceea am şi fost retrogradat şi trimis într-un batalion disciplinar.

Tăcu, ca pentru a-şi trage răsuflarea. Infirmiera privea spre intrarea tunelului, unde doi brancardieri căutau un loc liber ca să pună o targă. Faţa ei nu exprima nici o emoţie. Nimic decât un vid total, dar fruntea încruntată arăta că femeia ştia că Friedenbach putea spune orice pentru că, acum, era în joc viaţa lui.

— Bineînţeles, continuă el, asta nu explică de ce am ajuns aici. Am fost interogat, bătut la sânge în încercarea de a mi se smulge informaţii pe care nu le deţineam, tocmai eu, cel care fusesem retrogradat. Apoi, m-au închis într-un lagăr, nici nu-ţi imaginezi ce înseamnă lagăr. Acolo oamenii nu sunt deloc ucişi, aşa cum spune propaganda nazistă, ci sunt puşi la muncă, o muncă fără sfârşit, pe ninsoare, în noroi, sau pe ploaie, în schimbul unei raţii infime de mâncare. Oh, nu, acolo, oamenii nu sunt împuşcaţi, sunt lăsaţi să crape pe marginea drumului ca nişte câini vagabonzi.

Friedenbach se însufleţise brusc şi ochii lui aruncau fulgere la amintirea vieţii din lagărul Vorkuta, din Siberia orientală.

— Dar ce este mai rău este că toată lumea ştie că, într-o zi, mai devreme sau mai târziu, va crăpa, de foame sau de epuizare sau de tifos. Ştii ce înseamnă să trăieşti fără să mai speri că vei scăpa? Asta ne mânca pe toţi de vii. Faptul că ştiam – indiferent de vârstă – că ajunsesem la capătul drumului, că înaintea noastră nu mai existau uşi care să se deschidă... Atunci, ne resemnam, clipă în care ne abandonam deja în braţele morţii. Şi pe voi toţi vă aşteaptă aceeaşi soartă, atunci când *Generalleutnant* va depune armele. Toţi fără excepţie. Sunt mii de lagăre în Vorkuta, în spatele liniilor ruşilor, tot astfel cum există mii de SS-işti în spatele nostru, generaţia noastră este o generaţie de sacrificaţi ai războiului, *Fraülein!* Întreaga noastră generaţie!

— Taci! Taci! Nu mai ştii ce vorbeşti. Dar, şi aşa, tot nu cred minciunile pe care le înşiri. Pentru mine, eşti şi rămâi un trădător, şi nimic nu explică de ce te-ai paraşutat aici. Ei, cum explici asta?

Bărbatul închise o clipă ochii, retrăind în gând ziua în care un Zil negru se oprise în faţa turnurilor de observaţie ale lagărului din Vorkuta. Un politruc coborâse din maşină; îşi amintea, de parcă fusese ieri, cum lunga sa manta cu însemnele N.K.V.D. Flutura deasupra cizmelor negre. Peste o oră, fusese chemat la baraca de comandament, unde deţinuţii se adunau fie noapte, fie zi.

— Vrei să ieşi de aici? Ştim că te-ai predat nouă pentru că nu mai voiai să lupţi. Mai ştim şi că eşti un specialist recunoscut în ghidarea sol-aer. Avem o misiune pentru tine. Accepţi? rostise greoi, căci vorbea destul de prost germana, un comisar sovietic cu ochi oblici.

În baraca din scânduri, se lăsase tăcerea. O tăcere apăsătoare în care Friedenbach auzise zgomotul infernal de săpat care nu înceta niciodată şi pe care-l auzise fără întrerupere în ultimele şase luni. Era şi zgomotul groparilor, pentru că fiecare lopată săpa un mormânt uriaş.

— Şi să fiu un trădător?

— Un trădător în acord deplin cu conştiinţa lui este net superior unui soldat care luptă împotriva alor săi, îi răspunsese politrucul căruia nu-i lipsea logica.

Dar Friedenbach demult nu mai gândea logic; acum, nu mai conta decât să iasă de aici şi nu cu picioarele înainte.

Şi, la urma urmei, vorbele politrucului nu erau chiar lipsite de adevăr în ce privea conştiinţa lui...

— Accept.

— Fără condiţii?

Friedenbach auzise pasul greoi al unui gardian de pe acoperiş, dintr-un turn, care încerca să se încălzească în ciuda crivăţului.

— Fără condiţii.

Politrucul pocnise din degete:

— Votcă! E timpul să bem aldămaşul, tovarăşe Friedenbach!

Şi paharul de votcă fusese cei treizeci de dinari ai lui Iuda.

Şi el, Friedenbach, îl băuse până la fund.

Lăsă dintr-odată privirea în jos, nemaiputând să-i susţină privirea Katherinei Wimpfen. În cele din urmă, aceasta dădu din cap, spunând:

— Ai o imaginaţie teribilă, *Herr* Friedenbach. Atât de teribilă, că nu te cred! replică ea cu glas aspru.

— *Krankschwester! Krankschwester! Krankschwester!*

Un infirmier cu o constituţie atletică alergă spre galeria principală. Katherina Wimpfen se ridică şi omul se năpusti spre ea:

— *Krankschwester,* a fost adus un rănit la cap. Doctorul Kraft vă cheamă de urgenţă.

— Vin.

Îl lăsă pe Friedenbach pierdut în amintiri, dar, în clipa în care femeia vru să intre pe culoarul central, se întoarse spre celălalt:

— Nu te cred, Friedenbach, spuse ea cu voce tăioasă, nu cred nimic din aceste minciuni şi te voi denunţa!

El nu se clinti, acceptându-şi soarta aşa cum acceptase să se lase capturat de ruşi, şi, mai târziu, să devină un trădător.

CAPITOLUL V

— Priviţi, *Herr Generalleutnant,* încă un obiectiv aruncat în aer!

Ahnenfeld, omul Abwehr-ului, era în culmea extazului şi arăta cu degetul spre ciuperca neagră de pe fundalul ninsorii, care atesta că încă o lovitură avusese succes.

— *Wunderbar, Herr Major,* replică generalul în timp ce privea prin binoclu spre câmpul de bătaie care era acoperit de fum şi de explozii tot mai intense.

Acţiunea pusă la cale cu răbdare de agentul Abwehr-ului se declanşase în zori. Printr-un mesaj radio, Ahnenfeld adusese ultimul retuş incredibilului puzzle ale cărui piese le adunase zi de zi, noapte de noapte.

Era ceea ce se putea numi o formidabilă – şi genială – operaţiune de falsă informare. Iar Ivan muşcase momeala.

Acum, la limita dintre stepă şi cerul pe care zburau cele două escadrile de Focke-Wulf, tancurile ruseşti se târau ca nişte broaşte ţestoase rătăcite, încercând să scape de rachetele pe care avioanele Luftwaffe le lansau din înaltul cerului. În ciuda tancului reperat, fuga nu le era de folos în tundră, unde şenilele lăsau urme interminabile. Cât despre unităţile de infanterişti, acestea rămâneau ascunse în tranşeele săpate chiar în acea noapte ca să ia prin surprindere garnizoana din Moghilev.

Din nefericire, nu ultimele tancuri nemţeşti fără carburant dăduseră peste cele două divizii ale gărzii din Kubianko care fuseseră aliniate aici ca să taie drumul celor care fugeau din Moghilev, ci un stol de avioane care se năpustiseră asupra tancurilor ruseşti ca nişte păsări de pradă.

Generalleutnant Rotensperr îi dădu binoclul aghiotantului său să-i şteargă lentilele care se aburiseră, lucru pe care nu-l putea face cu un singur braţ.

Din înaltul clopotniţei parţial distruse, dar care domina totuşi ruinele oraşului, vederea era excelentă. În plus, deşi cerul era alb, nu mai ningea, astfel că se putea vedea până la o distanţă de cincisprezece kilometri.

La o asemenea depărtare, tancurile T-34 erau invizibile, dar se putea zări fumul pe care-l scoteau avioanele în picaj, exploziile şi dârele pe care le trasau în zăpadă rachetele trase.

— *Wunderbar, wunderbar, das ist prima!* exultă Rotensperr,

punând binoclul pe pervaz. Ahnenfeld, este extraordinar planul tău.

Impasibil, ofiţerul din Abwehr privea ţintă cu singurul ochi spre câmpul de bătaie. Urmări rachetele care-şi intersectau cozile multicolore în înaltul cerului, avioanele care se lăsau în picaj spre sol, urcând apoi într-un vârtej, şi, uneori, strălucirea provocată de explozia unui tanc. Dar nu spunea nimic, conştient că era ultima sa victorie.

— Nu eşti de aceeaşi părere, *Herr Major?* întrebă neliniştit Rotensperr.

— Ba da, *Herr Generalleutnant,* este ceea ce se cheamă o „victorie defensivă”.

— *Jawohl, warum?*

— Să spunem că regret că nu este decât defensivă.

Generalul îşi scoase casca şi-şi trecu mâna prin părul alb, după care spuse cu un surâs slab:

— Cunosc pe cineva care gândea la fel, dar trebuie să recunosc că a fost, cum să spun... o operaţiune necesară, pe care tu ai pus-o la cale magistral. Toate tancurile ruşilor care acum sunt aruncate în aer nu vor mai ajunge niciodată să străpungă frontul Regimentului 9.

— *Ach,* da, regimentul...

Ahnenfeld se opri în ultima clipă. Părerea lui era că Regimentul 9 ar fi făcut mai bine să le sară lor în ajutor în loc să stea la patruzeci de kilometri de Moghilev, pe care-l lăsau să fie asfixiat de inamic de patruzeci şi trei de zile ce păreau interminabile, în ciuda apelurilor disperate pe care le lansau prin radio în fiecare zi.

Orizontul fu brăzdat de erupţia unui fel de vulcan, care căzu ca o ploaie fină deasupra solului. Un tun împreună cu toată muniţia tocmai fusese şters de pe lista dotărilor armatei sovietice.

— Da, se prea poate să fie o victorie defensivă, dar este totuşi o victorie, continuă Rotensperr. N-am pierdut nici un om, ba aş spune chiar că n-am tras nici un glonţ, dar ia priveşte acolo!

Ca pentru a-i justifica exclamaţia, ceva tocmai se aprinsese şi arsese scurt cu flacără lângă un crâng de brazi. Imediat, un fum roşu se ridică într-un vârtej gros spre cer.

— Victoria inteligenţei asupra forţei brute, Ahnenfeld, *der geistiger Krieg*[9].

Ahnenfeld strânse din dinţi şi nu răspunse. Bătălia din faţa lor

[9] Războiul minţilor, (n. tr.).

era opera lui. El avusese primul ideea să le servească informaţii false pe care le smulgeau de la oameni de-ai lor care voiau să ajungă singuri la liniile germane. Cei mai mulţi dintre aceştia fuseseră capturaţi după primii kilometri parcurşi pe teritoriul inamic. Aşa „aflase” Ivan în ce noapte aveau să încerce să străpungă liniile ruşilor şi pe unde „garnizoana redusă la ultimele sale efective” va încerca, cu ultimele forţe, să facă o breşă în care nimeni nu mai credea.

Apoi, nu avuseseră decât să aştepte desfăşurarea forţelor sovietice care urmăreau să bareze înaintarea germanilor, la mijlocul distanţei de patruzeci de kilometri dintre Moghilev şi avanposturile Regimentului 9. Bineînţeles, nimeni dintre ruine nu observase nimic, şi ruşii erau destul de inteligenţi ca să mascheze zgomotul şenilelor printr-un bombardament neîntrerupt. Dar în zori, Regimentul 2 îşi preluase poziţia ascuns sub brazi şi zăpadă, pregătit să dea lovitura de graţie supravieţuitorilor. În plus, Ahnenfeld, cu o adevărată măiestrie, lăsase „să scape” informaţii. De la un ofiţer de companie la un transmisionist şi, mai departe, la popotă, zvonurile începuseră să se răspândească cu iuţeala fulgerului.

„De data asta, atacăm prin sud-vest.”

În ziua precedentă, ultimele tancuri Panzer făcuseră manevre cu mare tevatură; unităţi întregi se deplasaseră, fusese distribuită o raţie dublă de Schnaps, ceea ce dusese la epuizarea stocului de alcool. Chiar şi personalul sanitar de la spitalul de campanie fusese anunţat „cu subînţeles” că era la alegerea lor dacă vor rămâne la căpătâiul bolnavilor sau se vor aventura împreună cu ceilalţi.

Şi toate astea cu atâta „discreţie”, încât, în ajunul de dinaintea atacului, transmisiunile radio clandestine ale partizanilor fuseseră interceptate în patru rânduri.

Începând din acel moment, Ahnenfeld ştia că ruşii primiseră confirmarea „informaţiilor” aflate în urma interogării ultimilor prizonieri şi, ca specialist în informaţii, ştia că, dacă o informaţie este confirmată prin două surse diferite, echivalează – în spionaj – cu o cvasi-certitudine.

Aşadar, nu fusese surprins când Escadrila 506 care-şi avea baza la Karvoloci reperase primul tanc T-34 camuflat.

Acum, prea puţine dintre efectivele trimise aici ca să bareze drumul fugarilor din Moghilev vor avea şansa să scape.

Şi toate astea doar cu preţul câtorva pioni sacrificaţi şi a câtorva minciuni. Asta însemna pentru el războiul.

Zărind o jerbă de lumină pe cerul alb, Ahnenfeld îşi imagină cum o salvă de rachete se năpusteau asupra unui T-34 care încerca să fugă, întoarse capul şi scoase o ploscă din buzunar.

— *Herr General,* se cuvine să sărbătorim orice victorie, mai ales dacă este ultima!

Rotensperr se întoarse şi el, zări plosca şi spuse, zâmbind cu tristeţe:

— Votcă?

— A, nu, *Herr Generalleutnant,* cel puţin nu încă, spuse ironic pe un ton amar Ahnenfeld, este Schnaps – din rezerva proprie – pe care o păstram pentru o ocazie ca asta. Nu mă despart de ploscă nicăieri... de când cu „Barbarossa”.

Rotensperr luă plosca, mirosi conţinutul şi luă o înghiţitură mică, după care o înapoie proprietarului cu un surâs:

— Pentru o ocazie ca asta? Merită să sărbătorim. (Întinse braţul, arătând spre orizont, unde fumul devenea tot mai dens cu fiecare minut.) Da, merită să sărbătorim. Tu faci cât o armată întreagă, pentru că doar ciocnirea între două armate ar fi putut avea un asemenea bilanţ... Ultima noastră victorie, Ahnenfeld!

Omul Abwehr-ului bău cu poftă şi simţi alcoolul răspândindu-se în el ca lava unui vulcan. Tuşi când îi văzu pe Zieger şi Korb care urcau cu atenţie treptele clopotniţei distruse.

— *Ach,* avem musafiri, *Herr Generalleutnant*: SS-iştii!

— Eu am trimis după ei, trebuie să vadă cu ochii lor că mai avem încă putere, la naiba, ce explozii! Este un adevărat butoi cu pulbere!

Cerul păru să cadă peste ei în clipa în care răsună un bubuit asurzitor, şi cei doi ridicară capetele, la timp ca să vadă cum o patrulă de Yak alerga în ajutorul compatrioţilor lor. Zăpada părea să fiarbă. Din timp în timp, tumultul bătăliei ajungea până la urechile celor din clopotniţă.

Zieger, a cărui uniformă neagră contrasta puternic cu pietrele acoperite de zăpadă, ajunse în clopotniţă.

— Priveşte, *Hauptsturmführer,* priveşte acolo! exclamă Rotensperr. Priveşte cu mare atenţie, pentru că nu cred că-ţi va mai fi dat să vezi un asemenea spectacol.

Zieger se încruntă şi privirea sa cenuşie scrută cerul. Gura i se subţiase şi mai mult, iar figura lui ascuţită se înăsprise.

— Ce înseamnă asta? A venit Wehrmachtul să ne elibereze?

— Oh, nu. Din nefericire, mă tem că nu mai este în stare de aşa ceva. Nu, asta înseamnă că am câştigat trei luni de iarnă rusească. Abia după trei luni, vor mai putea strânge destule forţe

ca să încerce să ne cucerească.

Rotensperr le explică vesel SS-istului şi lui Korb, care venise între timp lângă şeful lui, cum reuşiseră să-l păcălească pe Ivan.

Zieger se schimbă la faţă, dar reuşi rapid să se controleze şi se apropie de maiorul Ahnenfeld cu mâna întinsă:

— Trebuie să vă felicit, *Herr Major,* neapărat! Doar o minte ariană pură putea concepe o asemenea manevră şi... şi... cum se spune în informaţii?

— „S-o pun pe muzică”, zâmbi Ahnenfeld, strângând cu prietenie mâna înmănuşată a SS-istului. Am avut însă şi noroc, *Hauptsturmführer,* nu uita asta!

SS-istul făcu un gest care arăta că norocul n-avea nici o importanţă. În sfârşit, reuşise să-şi stăpânească emoţiile şi să pară chiar vesel.

O detunătură lumină cerul roşu. Alte avioane de vânătoare patrulau deasupra locului măcelului. Toate aveau vopsită steaua roşie între aripi.

— Iată şi pompierii, glumi Zieger, şi, ca toţi pompierii din lumea asta, vin atunci când nu mai e nimic de făcut.

— Tu ai spus-o, izbucni în râs Ahnenfeld, ajustându-şi monoclul. Văd că noi doi ne înţelegem foarte bine.

— Aşa este, *Herr Major,* replică Zieger, aşa este. Din păcate...

Rotensperr, care urmărea distrat conversaţia, se întoarse.

— Din păcate?

— Prin inteligenţa lui, *Herr Major* a obţinut astăzi cea mai mare victorie pentru Luftwaffe, dar eu am eşuat în misiunea mea.

Aflat lângă trapa care ducea spre scara din lemn, Korb se legăna stânjenit de pe un picior pe celălalt.

— Haide, haide, Zieger, acum sunt al vostru, îl linişti Ahnenfeld cu voce neutră.

Zieger miji ochii, vizibil încordat.

— Cum aşa?

Ahnenfeld îşi aprinse o ţigară. Probabil că-i plăcea să-l vadă pe SS-ist încordat.

— Vezi tu, până să ajungem la victoria asta, şi în cel mai mare secret, pentru că singurii care erau la curent eram eu şi domnul general, nu puteam părăsi Moghilevul. Nu ştiu de ce n-a venit avionul Fieseler Storch, dar să ştii că, dacă ar fi venit, n-aş fi plecat de aici, nu înainte să văd „spectacolul”.

Şi arătă spre avioanele Messerschmidt şi Yak care se roteau nebuneşte pe cer.

— Acum, puteţi chema din nou Luftwaffe, emiţătoarele noastre

vă stau la dispoziţie.

— *Herr Major,* vă mulţumesc, acum înţeleg răceala dumneavoastră prima dată când am pus piciorul în acest oraş, înţeleg...

— În ce priveşte pista, nici o problemă. S-au mai prăbuşit câteva clădiri, dar într-o noapte pista poate fi degajată. Voi pune de pază oameni cu torţe aprinse, dacă vrei. Ai mână liberă să faci uz de orice mijloc doreşti ca să asiguri... ăăă, răpirea mea.

— E un adevărat dezastru, diagnostică Rotensperr care privea neîncetat prin binoclu. Piloţii noştri îi vor alunga sub brazi. Ce-o mai încasează!

Ahnenfeld se adânci din nou în contemplarea luptei care devenea tot mai acerbă. Acum, avioanele ruseşti Iliuşin, uşor de recunoscut după botul plat, se alăturaseră avioanelor Yak, încercând să oprească aparatele germanilor să coboare prea jos ca să tragă.

Cele două tabere se luptau într-un balet halucinant şi, uneori, câte un aparat atins se răsucea pe spate şi brăzda cerut alb cu o linie neagră care se încheia cu explozia finală.

După un moment, Zieger plecă şi coborî apăsat treptele vechii clopotniţe. Sări în maşina Kübelwagen pe care Ahnenfeld i-o dăduse ca să-i „faciliteze deplasările”. Era livid când îl privi pe Korb îngrămădindu-se în maşină.

— Korb, şopti el, sigur l-ai sugrumat pe Friedenbach?

Colosul, al cărui intelect nu era nici pe departe pe măsura fizicului, dădu cu elan din cap în timp ce trânti portiera.

— Sigur, l-am văzut cum te văd şi cum mă vezi cu capul bandajat, şi, în plus, am aşteptat o clipă ca să văd dacă mai mişcă. De ce?

— Aşa... Eu... *Ach, Himmelgott...*

Zieger demară în trombă şi se îndepărtă de ruinele bisericii. Abia după ce conduse un timp fără să spună nimic, îşi reveni în fire.

El îl trimisese pe Korb să-i avertizeze pe partizani despre iminenţa atacului şi despre direcţia de atac. Fapt pe care N.K.V.D.-ul nu i-l va ierta niciodată. Pentru fiecare dintre echipajele distruse în acea clipă, avea să fie supus unor torturi atroce. Asta dacă nu... dacă nu reuşeau să-l răpească pe Ahnenfeld care, oricât de inteligent era, tot nu mirosise adevăratul motiv al prezenţei lor la Moghilev.

— Omul ăsta este diabolic, Korb. Trebuie să ne mişcăm repede, este singura noastră şansă. Trebuie să acţionăm chiar în

noaptea asta.

— Să acţionăm?

— Da, să acţionăm, strigă iritat Zieger, să acţionăm înainte ca Ahnenfeld să bănuiască ceva. O să încercăm din nou să plecăm cu avionul, m-am gândit bine la asta, n-avem alt mijloc să ieşim de aici.

— Îi anunţ pe partizani?

— Nu, Ahnenfeld ne împrumută emiţătoarele lui Rotensperr, şi-o să transmit fraza convenţională într-un mesaj pe care doar Dogarev va putea s-o înţeleagă...

Zieger trebui să oprească în faţa stâlpului pe care scria: „A*chtung*, de aici, inamicul vă poate vedea". Porni în marşarier şi coti pe o străduţă adiacentă.

— ... voi insista asupra faptului că este ultima noastră şansă...

Lovi cu palma în volan.

— Chiar este ultima noastră şansă, ofiţerul ăsta din Abwehr îmi dă fiori. Este un adevărat şarpe.

Un *Feldgrenadier* apăru pe neaşteptate de după o grămadă de dărâmături cu un Sturgewehr la şold.

— *Halt!* Aţi intrat în sectorul IV!

Frânele scrâşniră şi Zieger se aplecă spre el, neliniştit:

— Ce mai e şi sectorul ăsta IV?

Omul, a cărui barbă blondă îi dădea o înfăţişare de viking, zâmbi larg.

— Nimic, este doar un teren minat, *Herr... Herr...*

Omul nu părea să cunoască ierarhia SS.

CAPITOLUL VI

Un obuz greoi de mortier căzuse printr-o coincidenţă în gurile de aerisire ale parcării subterane a N.K.V.D.-ului, întrerupând circulaţia aerului.

De aceea domnea o căldură sufocantă în uriaşa cavernă din beton transformată în post de comandament, dar mai rău decât orice era fumul miilor de ţigări care stagna în aerul umed.

Întreg personalul care asigura funcţionarea centrului de transmisiuni trăia într-un fel de ceaţă densă şi punctau mesajele pe care le transmiteau cu accese de tuse.

La capătul uriaşei bolţi, se afla colţişorul lui Rotensperr, de unde acesta insufla elan garnizoanei epuizate.

Un elan care-şi avea originea în groaza stârnită de lagărele de muncă sovietice şi în represaliile care aveau să fie exercitate fără îndoială asupra tuturor ocupanţilor Moghilevului, dată fiind rezistenţa înverşunată pe care o opuneau aceştia diviziilor gărzii roşii.

Oamenii rezistau în virtutea inerţiei, din frică, dar şi din laşitate. Ca să se predea era nevoie de un curaj pe care nu-l aveau: în primul rând, ca să recunoască faptul că erau laşi, faţă de toţi cei din jurul lor, şi apoi, ca să se avânte în necunoscut. Care avea să fie oare preţul trădării? Lagărul de muncă forţată sau un glonţ în ceafa. Sau ambele.

Atunci, *Panzergrenadieren* şi soldaţii care proveneau din unităţile fărâmiţate în urma retragerii de la Cermipetsk şi cei care se refugiaseră în ruinele Moghilevului rămâneau la postul lor, zi după zi, noapte de noapte, aşteptând mereu producerea unui miracol şi înjurându-i, nu pe ruşi, ci pe confraţii lor din Regimentul 9 care, deşi se aflau doar la patruzeci de kilometri în spatele lor, îi lăsau să crape fără să ridice un deget.

Asta numeau *Soldatsendung* „curajul eroilor din Moghilev”.

Dincolo de prelata de cort care servea drept perdea, cineva bătu de două ori din palme; Rotensperr, care trasa un viaduct imaginar între Moghilev şi Plansoie, acoperi harta cu un dosar.

— *Herein!*

Perdeaua se dădu la o parte. Se auzi un triplu pocnet din călcâie. Rând pe rând, îşi făcură apariţia Zieger, Korb şi Ahnenfeld. Ahnenfeld spuse:

— *Herr Generalleutnant,* eu, *Hauptsturmführer* Klaus Zieger şi

Unterscharfführer Hans Korb am venit să ne luăm rămas bun.

Rotensperr dădu afirmativ din cap, privind spre cei doi SS-işti cu mânie abia reţinută.

— Ei bine, sper că, de data asta, nu veţi fi dezamăgiţi de Luftwaffe care se va hotărî, totuşi, să trimită un avion... Şi că aparatul va scăpa de Flack-urile sovietice.

— La urma urmei, nu este decât o răsplată, afirmă Zieger cu infatuare. Doar datorită dumneavoastră a obţinut Luftwaffe victoria de acum două zile. Vă datorează asta cu vârf şi îndesat.

Rotensperr se întrebă din nou de ce SS-istul avea mania îngrozitoare să strige când vorbea, ca pentru un discurs al N.S.D.A.P.

— *Herr Generalleutnant,* ştiu că, pentru dumneavoastră, zborul cu avionul este de neconceput, dar, daţi-mi voie să vă spun că apreciez munca pe care o faceţi aici şi... (Păru încurcat.)... Că a fost o onoare că m-am aflat sub ordinele dumneavoastră directe.

Zieger salută cu braţul întins şi Rotensperr îi răspunse cu o simplă înclinare a capului, privindu-l ţintă pe SS-ist.

— Vă doresc mult noroc şi drum bun. Vă rog, de asemenea, să le spuneţi tuturor, după ce veţi ajunge la ai noştri, că am fost întotdeauna nişte viteji şi că oamenii noştri au fost şi vor rămâne cea mai bună infanterie din lume.

— Aşa este, *Herr Generalleutnant,* strigă Zieger.

— Şi că, dacă, aşa cum mi s-a promis, Luftwaffe ne-ar fi paraşutat patru mii de tone de armament, am fi putut străpunge liniile inamice.

— Nu voi uita.

— Atunci, *gruss Gott.*

SS-istul salută din nou ca o marionetă ale cărei sfori fuseseră trase pe neaşteptate:

— *Hell* Hitler! urlă el în acelaşi timp cu Korb.

— Dumnezeu să aibă în pază Germania, răspunse cu simplitate Rotensperr. Adio.

Cei trei ieşiră. Nu-şi strânseseră mâinile, fapt care nu-i mira pe Zieger şi pe Korb, ambii ştiind că SS-ul şi ierarhia paralelă a *Totenkopfverband* era mai mult temută decât iubită – de altfel, nu fără motiv alesese colonelul Dogarev tocmai această uniformă şi nu degeaba petrecuseră trei luni ca să înveţe pe de rost caracteristicile „Ordinului Negru” pentru a fi nişte SS-işti adevăraţi. Amândoi ar fi putut descrie fiecare culoar, fiecare sală de conferinţe din infernala *Junkerschule* din Bald-Tolz, ca şi cum

ar fi îndurat aici şase luni interminabile, ei, care nu puseseră piciorul prin acele locuri.

Cei trei străbătură sala de transmisiuni în care domnea vacarmul şi porniră pe culoarul unde era parcată maşina. Demarară imediat ce se urcară, şi şoferul porni pe panta care ducea la „suprafaţă”.

— Magnific, exclamă Ahnenfeld, scoţându-şi monoclul, dacă avionul ajunge la timp, peste nici o oră voi fi de cealaltă parte. Nu-mi vine să cred.

Zieger zâmbi rece.

— Aşa va fi, *Herr Major,* avionul va ajunge la timp. Iar Flack-urile nu-l vor mai doborî şi de data asta.

Maşina porni hurducându-se printre dărâmăturile de pe străzi şi bulevardele prost curăţate, până când trecu de colina Mamai. De data asta, fusese ales bulevardul Kalinin.

Cerul era limpede şi stelele sclipeau cu atât mai mult, cu cât luna, aflată în ultimul pătrar, era abia vizibilă. Dar încă era ger de crăpau pietrele şi sărmanii soldaţi din tranşee sau dintre ruine aveau să sufere încă o noapte.

Nu-şi mai spuseră nici un cuvânt tot timpul cât dură traversarea oraşului. Fură nevoiţi să prezinte actele la control la diverse posturi de pază care apăreau pe neaşteptate, în general, sub forma unui Spandau în baterie instalat în spatele unei adunături de ruine.

Zieger îi trase pe ascuns un cot lui Korb atunci când maşina ajunse, în sfârşit, pe bulevardul Kalinin. Jubila. Acum, mai rămâneau două necunoscute: avionul şi Dogarev. La drept vorbind, forţele sovietice nu duceau lipsă de aparate de zbor germane capturate în timpul atacului fulgerător din octombrie, când cuceriseră datorită elementului surpriză mai multe zone. A doua necunoscută era Dogarev. Ce avea de gând cu ei colonelul N.K.V.D.? Le promisese că li se va acorda naţionalitatea rusă, dar într-adevăr aveau să-şi petreacă zilele într-o garnizoană din Odessa stabilită pe ţărmul Mării Negre, aşa cum le promisese?

— *Ach,* iată-ne ajunşi, infanteriştii au făcut treabă bună, aprecie Ahnenfeld, zărind gropile de pe bulevard acoperite recent şi dărâmăturile aruncate de o parte şi alta a bulevardului cât cuprindea cu ochii.

Zări un grup de oameni care înconjura emiţătorul şi porunci şoferului să oprească lângă ei.

Cei trei ofiţeri se înfiorară simţind vântul care bătea printre ruine.

— Maior Ahnenfeld, se prezentă el, pentru că obişnuia să nu poarte trese pe mantaua de simplu grenadier. Ceva nou?

— *Jawohl, Herr Major,* am prins o transmisiune acum trei minute.

— Era avionul?

— Da, indicativul lui este „Kormoran”. Şi-a semnalat prezenţa la cincisprezece kilometri la vest de Jitomnik.

— Balizele au fost puse pe marginea pistei?

Un caporal arătă cu mâna înmănuşată spre un alt grup de oameni, mai mare, care discutau cu glas scăzut sub o streaşină încă intactă, într-o fostă cantină care fusese distrusă în centru.

— Trebuie să acţionăm repede: aprindeţi, vă ocupaţi poziţiile şi stingeţi. Ivan va reacţiona rapid.

— Avionul va rămâne mult aici? întrebă neliniştit caporalul.

— Doar cât aterizează, face cale întoarsă şi decolează din nou, după care trebuie să vă dispersaţi cu toţii.

— *Jawohl, Herr Major,* o să se lase cu luptă.

— Unde sunt cele două tărgi?

— Mai încolo, tot pe bulevard, *Herr Major,* acolo unde avionul va ateriza. Uitaţi, le puteţi zări, sunt aproape de statuia sfărâmată.

Ahnenfeld deschise larg ochii şi distinse vag ceva întins pe jos, lângă care făcea de pază un soldat.

Când să se îndrepte spre Zieger şi Korb, fu reţinut de un strigăt.

— ... Afirmativ, „Kormoran”, ajungi deasupra noastră peste patru minute...

— Transmiteţi-i axa de aterizare, le aminti Ahnenfeld.

— „Kormoran”? „Kormoran”? *Hier ist Adler,* axa pistei 040–320 în direcţia 040–320.

— T 040–320. Recepţionat. Balizaj?

— Terminat. (Transmisionistul se întoarse spre un *Obersfeldwebel* care stătea aplecat deasupra lui. Întreabă de balizaj, *Obersfeldwebel.*

Acesta, un subofiţer foarte tânăr care participase la multe lupte, scoase un fluier din haina albă. Şuieratul păru să anime bulevardul pustiu. De-a lungul ruinelor, începură să alerge umbre fantomatice, ale căror contururi erau estompate de întuneric. Cineva aprinse o ţigară şi, la lumina flăcării, se ivi, pentru o clipă, o faţă nerasă, din întuneric.

— Cred că, de data asta, totul merge bine, declară Zieger, apropiindu-se.

— *Das ist perfekt!* Cel puţin, acum nu te-au lăsat baltă colegii tăi. Ştii tu, Zieger, la ce mă gândesc acum?

— *Nein, Herr Major.*

— Mă gândesc că mi-e ruşine de ce sunt pe cale să fac.

În clipa în care Zieger deschise gura să-i răspundă, se auzi un zumzăit caracteristic. Şi, aproape imediat, Flack-urile sovietice începură să brăzdeze cerul negru cu fulgere roşiatice. Cei trei bărbaţi se întoarseră simultan şi văzură reflectoarele aprinzându-se unul după altul şi palpând cerul cu fasciculul lor de lumină. După cât se părea, nici unul nu reperase încă aparatul care zbura la mică altitudine, iar exploziile care sclipeau la diverse altitudini arătau că sovieticii nu-şi făcuseră încă idee despre poziţia exactă a acestuia, auzindu-i doar zgomotul motorului.

— Hotărât lucru, nu sunt în formă în noaptea asta. N-au descoperit avionul, trag în toate direcţiile, remarcă Ahnenfeld. Ce haos!

— E bine că nu sunt în formă, de-ar fi la fel de neîndemânatici şi când vom pleca noi.

— În privinţa asta, nici un pericol! râse Ahnenfeld, grăbindu-se spre capătul bulevardului. Nici un pericol.

Oamenii cu lanterne îşi ocupaseră acum poziţia. Mişcările lor fuseseră atât de bruşte pe întuneric, încât cei trei bărbaţi clipiră uimiţi atunci când, la un ordin, chiar în faţa lor, se aprinseră mii de licurici. Văzută de sus, grămada de sclipiri trebuia să aibă forma unui dreptunghi perfect.

Fiecare om de pe marginea pistei număra în gând minutele, cu capul plecat în piept, în aşteptarea inevitabilului: un potop de mortiere şi, poate, de „orgi” ale lui Stalin.

Cât îi va lua lui Ivan să transmită bateriilor sale coordonatele bulevardului Kalinin? Asta era întrebarea.

Şi fiecare om blestema în gând flacăra care sfârâia la câţiva centimetri de faţa lui şi care-l desemna astfel drept ţintă pentru sovieticii aflaţi la pândă.

Şi toate astea, ca să permită câtorva mahări să-şi scape pielea din viesparul pe care ei îl stârniseră!

Aşa gândeau majoritatea grenadierilor atunci când Ahnenfeld se apropie de locul unde zăceau cele două tărgi. Nici Korb, nici Zieger, ambii invizibili în uniformele negre, nu le acordaseră atenţie.

— Da, continuă Ahnenfeld, încetinind pasul, ştii ce simt în clipa asta, *Hauptsturmführer*?

— Da, *Herr Major*, o mare uşurare.

— Greşeşti. Mi-e ruşine. Ruşine că-mi abandonez oamenii aici, printre ruine, unde vor fi vânaţi ca nişte iepuri de soldaţii siberieni.

— Dar, după victoria repurtată, n-aveţi de ce să vă fie ruşine, gândiţi-vă că în curând veţi fi liber să vă puneţi mintea şi puterea în slujba Reich-ului.

— Şi totuşi, mi-e ruşine, *Hauptsturmführer,* şi de aceea, N-AM SĂ VĂ ÎNSOŢESC.

Zieger şi Korb se întoarseră în acelaşi timp. Zieger deschise ochii larg, înspăimântat, când văzu că Ahnenfeld era înconjurat de doi *Panzergrenadieren.* Fiecare dintre ei avea arma îndreptată spre cei doi SS-işti.

— Ce... v-a apucat? urlă Zieger ca să acopere zgomotul avionului care se apropia de pistă.

— M-aţi luat drept imbecil, Zieger, şi de aceea ai pierdut. Eu şi încă cineva înţeleseserăm că nu sunteţi decât nişte trădători. Eu şi Altenmeier. Cei de la O.K.H. încă îl mai caută pe cel care a ordonat această misiune.

— *Das ist unmöglich!* Este imposibil...

— *Maul zu!* Nu ştiai că aghiotantul meu a fost paraşutist. El a văzut de îndată că paraşutele pe care le-aţi folosit erau nemţeşti, dar una dintre ele era un model T-45 care nu mai era folosit încă după *Anschluss.* De ce? Nu erau deloc practice. Şi această paraşută era exact cea a complicelui vostru, căruia îi spuneţi Friedenbach, cel care a avut accidentul tocmai din cauza asta. *Verstanden*?

Aparatul îşi făcu apariţia ca o uriaşă umbră ce se desprindea din stele. Văzut din faţă, semăna cu o pasăre uriaşă de pradă căzând din cer, iar trenul de aterizare semăna izbitor cu nişte gheare întinse spre pradă. Avionul se lăsă pe pistă şi toţi auziră scrâşnetul frânelor. Pilotul stătea acum probabil în picioare din cauza inerţiei.

— Zieger, voiai să mă răpiţi, nu-i aşa? Ştii ce soartă au trădătorii?

Korb se întoarse brusc spre ruine. O scurtă sclipire la capătul unui dispozitiv de ascuns flăcările unui Schmeisser şi uriaşul se prăbuşi la pământ şi nu mai mişcă.

Împietrit de groază, Zieger înţelese că fusese tras pe sfoară şi manipulat încă de la început de diabolicul agent al Abwehr-ului. El pusese să fie anunţate prin staţia radio clandestină data şi direcţia de desfăşurare a falsului „atac”.

— Ia priveşte în dreapta ta, Zieger.

Privirea acestuia căzu pe cele două tărgi. Pe ele, învelite într-o prelată, zăceau două forme umane care erau păzite de o santinelă.

— Sunt complicii tăi, ce doi partizani; un bătrân, Ivan Dobrovski, şi un tânăr, Vladimir Liubcin. Le-am descoperit ascunzătoarea urmărindu-i pe Korb. Trebuie să recunosc că ne-au dat mare bătaie de cap, chiar mai mult decât tine, Zieger.

— Herr Major, am fost obligat s-o fac...

— Feuer!

Ahnenfeld se întoarse şi străbătu din câţiva paşi strada, îndreptându-se spre un Volkswagen amfibiu care abia se oprise şi din care nu coborâse nimeni. Când se auzi rafala în spatele lui, nu se întoarse.

La capătul pistei, avionul se oprise, în sfârşit, şi frânele solicitate la maximum scoteau aburi. Era un aparat vechi JU-52 care trepida şi pe care ruşii îl luaseră probabil de pe un aerodrom pentru transport. Avionul pivotă pe loc.

În lumina albăstrie emanată de instrumentele de la cele două tablouri de bord, se puteau distinge vag trăsăturile celor doi piloţi. Probabil că acum discutau cu mâna pe maneta de alimentare, cu nervii întinşi la maximum.

La naiba, cei doi ştiau ce făceau...

— S-a terminat, *Herr Generalleutnant*...

Rotensperr deschise uşa micului Volkswagen. Părul său alb părea roşu în lumina torţelor aprinse. Îi priviră pe brancardieri în timp ce transportau cele patru cadavre în interiorul carlingii care trepida.

— Tare mi-ar plăcea să le văd mutra când vor deschide uşa, glumi Rotensperr. Când te gândeşti că n-am vrut să te cred, Ahnenfeld!

— În realitate, aghiotantul meu, Altenmeier, a mirosit primul capcana. A trebuit să scap de el, pentru că mă temeam că nu-şi va putea ascunde emoţiile şi că le va trezi bănuielile celor doi trădători.

— Ştiu. Sărmanul n-a înţeles ce se întâmplă cu el.

— Altenmeier este tânăr – tânăr şi entuziast din cauza lui, totul s-ar fi dus de râpă. Dar acum mă voi răscumpăra faţă de el. Ah, atenţie...

Cu un urlet, aparatul JU-52, cu supapa de admisiune deschisă la maximum, trepida atât de puternic, încât părea că se va disloca. Când pilotul trase frâna, aparatul se năpusti înainte, rulând un timp care părea infinit, şi reuşi să se ridice de la

pământ abia la capătul pistei. Îl priviră îndepărtându-se şi dispărând treptat în întuneric.

— Împrăştierea! Împrăştierea! Aruncaţi torţele şi împrăştiaţi-vă, urlau ofiţerii.

Din întuneric, îşi făcu apariţia un *Feldpolizei:*

— Ar trebui să plecaţi, *Herr Generalleutnant,* Ivan turbează de furie.

Rotensperr râse sec:

— Urcă, Ahnenfeld! Ce furie! Aş vrea să-i văd figura când va ateriza avionul... Şofer, la cartierul general... Atunci să vezi, va cădea cerul pe noi!

Parcă venind în sprijinul afirmaţiei sale, prin aer începeau să se audă din ce în ce mai des şuierături care anunţau prima salvă. Care avea să fie urmată rapid de multe altele. Maşina se avântă în viteză pe bulevardul central din cartierul Mamai şi coti spre Nipru.

— De fapt, asta este ultima noastră victorie, *Herr Generalleutnant!*

— Mai bine spus, este ultima ta victorie! Acum e rândul meu.

— *Entschuldingen?*

— Acum, că am tăiat răul din rădăcină, ar trebui să ne gândim să atacăm cu adevărat. Şi asta mă priveşte pe mine. *Verstanden?*

— Mă puteţi lăsa lângă spital, *Herr Generalleutnant*?

— Vrei să faci o vizită?

— Trebuie să execut pe cineva. Un trădător numit Friedenbach.

CAPITOLUL VII

Rotensperr coborî din maşină la cartierul său general, după care maşina porni spre spitalul de campanie.

Colina Mamai era acum învăluită într-o aureolă de foc. Ivan îşi folosea katiuşele şi salvele se abăteau la intervale exacte asupra cartierului răvăşit. Primele lovituri izbucniseră imediat după ce aparatul JU-52 îşi luase zborul, semnalul fiind dat chiar de avion, de îndată ce trecuse dincolo de liniile sovietice.

În timp ce privea cartierul cuprins de flăcări, Ahnenfeld îşi repetă cu încăpăţânare că soldaţii care asiguraseră balizarea pistei de aterizare avuseseră timp să se pună la adăpost.

Şoferul opri brusc, fără un motiv aparent. Ahnenfeld se trezi din gândurile în care se cufundase şi se aplecă spre celălalt.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu unde suntem, *Herr Major.* Acum trei zile, când am trecut pe aici, locurile arătau cu totul altfel...

— Asta pentru că sovieticii nu s-au oprit din bombardament.

Pentru că nu-şi mai simţea mâinile şi picioarele din cauza frigului şi nu se putea opri din tremurat, maiorul se gândi că afară erau între minus opt şi minus şapte grade.

— Grăbeşte-te, Klagenhorst, altfel crăpăm aici de ger.

Şoferul, deşi se vedea că era dezorientat, se conformă ordinului maiorului şi nu se linişti decât când zări pancarta maro pe care scria: Spitalul XIII – 300 metri.

Ahnenfeld îşi scoase Lüger-ul şi acţiona chiulasa armei.

— Opreşte aici, Klagenhorst. Aşteaptă-mă.

— *Zum Befel, Herr Major.*

*

*   *

Friedenbach, care reuşise în cele din urmă să se cufunde în somnul binefăcător, tresări îngrozit când cineva îl scutură fără menajamente. Înainte să deschidă ochii, îşi spuse că veniseră după el, că, de data asta, existenţa lui mizerabilă avea să ia sfârşit. Atunci, frica, groaza că va muri, pe care reuşise s-o controleze la căderea nopţii, se trezi dintr-odată mult mai intensă.

— Bine, bine, spuse el, clănţănind din dinţi.

Se ridică în şezut şi se frecă la ochi.

— Mai repede, camarade, mai repede, ridică-te odată! în

picioare!

Friedenbach tresări surprins văzând chipul congestionat al lui Viatskoie.

— La naiba... Ce cauţi aici?

— A venit un maior din Abwehr care te caută peste tot. L-a întrebat pe Bühling unde eşti, spuse Viatskoie pe nerăsuflate. Acum te caută în galeria principală.

Friedenbach rămase încremenit, înţelegând că era de prisos orice efort să încerce să scape. Să fugă, dar unde? Până unde? Fie încasa un glonţ nemţesc când ajungea în galeria principală, fie unul rusesc, afară. Acum, în zori, sau mâine?

— Haide, vino după mine.

Viatskoie îl apucă de braţ şi-l trase după el printre tărgile care, în colţul „postoperator”, erau dispuse haotic. Străbătură cu paşi repezi galeria centrală unde Friedenbach îi văzu pe Bühling şi Ahnenfeld care mergeau încet, privind cu atenţie fiecare rănit.

— Pe aici, pe aici.

Viatskoie îi ordonă să se grăbească. Friedenbach făcu un pas înapoi când celălalt îi dădu o bluză albă de infirmier.

— Îmbracă-te cu asta.

O targă îi ateriză în braţe. În ciuda durerii care-i străbătu umărul rănit, apucă din zbor targa.

Viatskoie o luă înainte şi se îndreptă cu paşi hotărâţi spre capătul tunelului, unde se aflau Bühling şi Ahnenfeld.

Când dădu cu ochii de bărbatul cu monoclu pe care venise să-l răpească, urmat de sinistrul Otto Bühling, renumit pentru cruzimea dar şi prostia sa, şi a cărui „zgardă” de oţel scotea un clinchet la fiecare mişcare pe care o făcea, Friedenbach nu se putu împiedica să nu facă un pas înapoi.

Viatskoie, care probabil se aşteptase la reacţia lui, trase de brancardă, obligându-l să-l urmeze.

Lui Friedenbach i se părea că nu mai ieşeau odată din spital. Simţea cum sângele îi pulsează în tâmple şi mergea ca prin vis, mai bine spus ca într-un coşmar. Ajunse în dreptul lui Ahnenfeld, care-i aruncă o privire glacială. În acel moment, Friedenbach simţi că-i îngheaţă sângele în vene şi că se învârteşte totul împrejurul lui.

Când îşi veni în fire, îşi dădu seama că nu fusese recunoscut şi că mergea în spatele lui Viatskoie spre ieşire. Ahnenfeld şi sinistrul Bühling dispăruseră din câmpul său vizual. Probabil îşi continuau căutarea.

Friedenbach nu îndrăzni să privească înapoi. Curios, nu simţea

nici o bucurie la gândul că scăpase. Ştia bine că tot nu avea să ajungă nicăieri.

Ciudată eliberare îi oferiseră ruşii scoţându-l din lagărul în care se murea lent – Vorkuta – şi trimiţându-l la o moarte violentă în Moghilev! Aşa, Dogarev nu se expunea riscului ca prizonierul lui să scape cu viaţă.

De capătul tunelului care dădea în exterior nu-l mai despărţeau acum decât douăzeci de paşi. Se aştepta să audă dintr-o clipă în cealaltă: *Halt!* Opriţi-l!

Douăzeci de metri, zece. Grăbi pasul fără să-şi dea seama. Să iasă odată din iad. Să se afunde în întunericul vechii galerii subterane, să arunce targa şi s-o şteargă printre ruine.

Nu conta dacă, astfel, câştiga cel puţin douăzeci şi patru de ore. Întreaga lui fiinţă refuza să moară.

Ca hipnotizat de cerul negru, Friedenbach se transformă subit. La vederea nopţii, înţelesese că avea o şansă, una cât de mică, să trăiască. Trebuia să nu piardă şansa ce i se oferea în mod cu totul neaşteptat, s-o ţină strâns ca pe o fiinţă mult iubită.

Trebuia să lupte cu imboldul de a o lua la fugă, pentru că aşa ar fi dat alarma. Şi, deodată, se produse catastrofa: înaintea lui, lângă o targă care tocmai fusese adusă în încăpere, *Frau* Wimpfen stătea în picioare şi punea o perfuzie rănitului. Cele două flacoane cu glucoză se legănau încet în stativ.

Când Friedenbach o recunoscu pe tânăra femeie, îşi dădu seama că se înşelase crezând că mai avea o şansă. Infirmiera se afla chiar în drumul lor spre ieşire. N-avea cum să nu-l vadă.

Împietrit de frică, Friedenbach încetini pasul şi simţi instantaneu cum Viatskoie trage de targă, obligându-l să-l urmeze.

Cu minţile rătăcite de spaimă, văzu cum infirmiera înfige un ac în braţul rănitului şi cum se ridică pentru a verifica perfuzia. Când trecu pe lângă ea, privirile li se întâlniră.

Expresia de pe chipul femeii arăta că aceasta îl recunoscuse. Infirmiera îi privi când pe unul, când pe celălalt. Deşi purtau bluze de infirmieri, nu-şi făcuse iluzii nici o clipă. *Frau* Wimpfen se încruntă. O clipă, o fracţiune de secundă, avu impresia că femeia vrea să dea alarma, după care, pe neaşteptate, desprinse două fâşii de leucoplast de pe reverul bluzei, cu care fixă acul pe braţul rănitului.

Simţind că se sufocă, Friedenbach o depăşi.

De îndată ce ieşiră la „suprafaţă”, vântul glacial le şfichiui feţele. Privi dintr-o parte în cealaltă. Pretutindeni, doar ruine,

stâlpi contorsionaţi şi pereţi demolaţi. Un spectacol deprimant.

— *Himmelgott,* am crezut că nu vom reuşi, spuse bâlbâindu-se Friedenbach care se cutremură ieşind din căldura încărcată de umiditate din spital la cele minus zece grade de afară.

Viatskoie dădu drumul tărgii.

— I-am păcălit, *nicht war?*

— Da, aşa este. De ce m-ai ajutat?

— Ştii, camarade, am ajuns să nu mai cred decât în Dumnezeu. Aşa că mi-am spus că încăpăţânarea cu care camarazii tăi voiau să te vadă mort, iar ceilalţi să te împuşte, însemna că erai cineva, glumi el fără reţinere. Nu erai un oarecare. Aşa că m-am hotărât să te ajut. Ştii, sunt ucrainean.

— Da, ştiam.

— Ucrainenii i-au aclamat primii pe nazişti atunci când au intrat cu tancurile în Belgorod... Să mergem!

Omuleţul tăcu şi se strecură cu supleţe printre ruine. Ruşii bombardau cu o încăpăţânare ciudată cartierul Mamai, iar Friedenbach, care nu ştia ce se întâmplase aici mai devreme, făcu această remarcă, în timp ce Viatskoie intra într-un imobil în ruine.

Ucraineanul porni pe un culoar întunecat, cu mâinile înainte ca să nu se lovească de pereţi, deschise o uşă cu piciorul, lovi o cutie de conserve şi intră într-un salon a cărui lustră se desprinsese de tavan şi se spărsese în mii de cioburi pe podea.

— Poţi să stai ascuns aici un timp, nu te va deranja nimeni.

— Nimeni?

— Absolut nimeni. Există doar riscul să tragă asupra ta un Nebelwerfer... Dar cred că s-au săturat să-şi risipească obuzele pe ruine. Aşteaptă ca foamea să scoată lupii din vizuină.

Friedenbach împinse uşa cu călcâiul şi constată uimit că, în ciuda bombardamentelor, uşa se închidea uşor. În lumina incendiilor de afară, zări, într-un colţ, o grămadă de pături şi de mantale uzate, lângă nişte scaune şi o masă sfărâmată.

— De ce m-ai ajutat?

— Ţi-am spus. Întotdeauna am fost un laş. Oricum, n-am de gând să mai fac una ca asta. În zilele noastre, puţini se mai gândesc la alţii.

Omuleţul cu faţa stacojie vorbise calm, blând, ca şi cum era un lucru absolut normal să-i ajute pe trădători să scape de *Feldpolizei* sau Abwehr.

Friedenbach îl privi sub o altă lumină.

— Oricine ai fi, îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc din tot sufletul.

— Ai armă?

Friedenbach clătină din cap.

— Bănuiesc că ţi-a trecut dorinţa să te sinucizi, continuă ucraineanul.

— Depinde. Depinde de cine va intra pe uşa asta.

— Mâine, vei gândi mai limpede, şi-ţi vei da seama că singura soluţie este să aştepţi liniştit aici sfârşitul măcelului. *Richtig*?

— *Ja,* răspunse maşinal Friedenbach care se întreba dacă totul nu era decât un vis. Mulţumesc, Viatskoie, mulţumesc mult.

— Ei, nu trebuie să-mi mulţumeşti mie.

Micuţul ucrainean se îndreptă spre uşă, o întredeschise şi se întoarse:

— Am îndeplinit un ordin.

— Un ordin?

— De la Katherina Wimpfen!

Friedenbach vru să-i răspundă, dar Viatskoie o luase la fugă. Ca să ajungă la adăpostul tunelurilor urât mirositoare sau, pur şi simplu, pentru ca lipsa lui să nu fie remarcată.

Friedenbach rămase încremenit. Fie din cauza gerului de afară, fie din cauza faptului că făcuse un asemenea efort fizic după mai multe zile de nemişcare, o simţi cum o durere insuportabilă îi sfâşia craniul.

Şi totul se petrecuse cu o asemenea rapiditate, iar lui îi fusese atât de frică! Şi iată că, acum, un bufon pentru care nu simţise nici cea mai mică simpatie îi spusese că *Frau* Wimpfen, femeia care-i aflase secretul şi jurase să-l denunţe, îl ajutase să scape de ofiţerul din Abwehr.

Totul i se părea o farsă, şi, dacă situaţia ar fi fost mai puţin sinistră, ar fi râs ca de o glumă.

Cuprins de ameţeală, Friedenbach se îndreptă clătinându-se spre grămada de haine uzate şi-şi sprijini capul în mâini:

— E o nebunie, este imposibil, am înnebunit, visez...

Se întrebă dacă nu avea un coşmar pe culcuşul lui din tunelul „postoperator” – în tunel, Otto Bühling se întoarse spre maior. Ahnenfeld, care-i interoga pe răniţii de pe un alt rând de tărgi, întrebă:

— Ce-ai aflat?

— A fost aici, *Herr Major,* a fost văzut de un genist.

— Cum *a fost aici*? exclamă cu răceală Ahnenfeld.

Tonul ofiţerului îi şterse celuilalt zâmbetul.

— Genistul spune...

— Du-mă la el.

Bühling îl conduse servil pe ofiţerul de la Informaţii până la o targă pe care nu se afla nimeni.

— Aici era când am început să-l căutăm, *Herr Major.*

— Cine?

Otto Bühling repetă întrebarea adresându-se unui rănit care tremura de febră sub o cuvertură maronie. Omul mormăi ceva de neînţeles de sub pătură.

— Zice că nu-l cunoaşte pe Friedenbach şi că-l doare-n c...

Ahnenfeld îl fulgeră pe Bühling cu unicul său ochi.

— Insistă.

Bühling vorbi îndelung cu rănitul.

— Zice că a venit cineva după el acum nici cinci minute şi că omul avea accent ucrainean.

— Ucrainean. Interesant!

— Mai zice că omul este mereu în preajma infirmierei pe care o ajută la treburile mărunte.

— *Gut gemacht*! exclamă Ahnenfeld. Câte infirmiere sunt aici?

— Doar... una, *Herr Major,* şi am aflat că...

— Puţin îmi pasă de ce-ai aflat tu, îl întrerupse Ahnenfeld care observă că Bühling mirosea a eter de la o poştă, vreau să ştiu doar...

— Una singură, se grăbi Bühling să răcnească, una singură, *Herr Major.* Voi porni imediat în căutarea ei, şi vă promit că voi scoate tot ce ştie.

Evită un grup de infirmieri, scoţându-şi burta înainte, şi se năpusti spre tunelul principal. Privi o clipă peste mulţimea răniţilor şi bolnavilor care gemeau, şi o zări pe Katherina, care se îndrepta spre sala de operaţii. Vru să repeadă spre ea, dar cineva îl apucă de braţ.

— *Langsam, mein Freund, langsam!* îl sfătui Ahnenfeld şoptit. Graba strică treaba. Nu ţi se pare ciudată conspiraţia dintre un trădător, un rus ucrainean şi o femeie?

Otto Bühling întoarse spre Ahnenfeld o privire uimită. Era evident că nu mai era atât de sigur pe sine. Era foarte simplu să se năpustească asupra femeiuştii şi s-o sperie până când avea să le spună unde-l puteau găsi pe omul de care avusese grijă cu atâta solicitudine.

Dar mintea lui Ahnenfeld era mai versată în jocul ipotezelor. La început, lucrurile păruseră extrem de simple: să-l execute pe unicul supravieţuitor al unui comando inamic. Dar, acum, descoperea că omul avea un complice, un ucrainean. Pură coincidenţă? Mai mult de atât, o avusese complice şi pe singura

femeie din Moghilev. Iar după arestarea lui Dubrovski şi a complicelui acestuia, tuberculosul Liubcin, fusese informat că mai avuseseră loc câteva crime inexplicabile. Se întreba dacă nu cumva existau şi alţi partizani.

Dacă avea dreptate, însemna că, dintr-o pură întâmplare, pusese mâna pe un fir care ducea la aceştia. Atâta timp cât descoperirea lui rămânea secretă.

— Vino, *Oberfeldwebel,* să mergem într-un loc unde să putem sta de vorbă între patru ochi, am ceva important să-ţi comunic.

Bühling îl conduse prin galeria principală, spre ieşirea din spital, lângă scara demolată de obuze.

— Aici, *Herr Major,* când nu ne bombardează ruşii, nu trece nimeni la ora asta. Sau poate doriţi să urcăm?

— *Nein,* este foarte bine aici. Ascultă-mă cu atenţie. Vrei o ţigară?

Bühling luă cu o mână tremurândă ţigara pe care i-o oferea Ahnenfeld. Înainte să-i poată mulţumi, ofiţerul şi aprinse bricheta.

— De fapt, cum te numeşti, *Oberfeldwebel?*

— Bühling, *Herr Major,* Otto Bühling. Sunt din Berlin.

— Acum, ascultă-mă cu atenţie. Nu vreau s-o arestezi pe femeie sau pe ucrainean. Înţeles?

— *Zum Befehl.*

— *Langsam, langsam.* Evident, femeia împreună cu ucraineanul l-a ajutat pe numitul Friedenbach, încă de când au văzut că am venit după el. Aşadar, trebuie să ştie unde se află acum.

— În mod sigur, *Herr Major.*

— Nu mă. Mai întrerupe. Îţi ordon să-i urmăreşti cu discreţie, cu foarte mare discreţie. Nu te vei arăta decât când vei fi absolut sigur că ai dat de urma lui Friedenbach.

— Şi... după aceea? întrebă Bühling cu un nod în gât.

— *Achtung, clas ist cin Ordnung*[10]. Îţi ordon să-l împuşti pe loc. În ce-i priveşte pe fată şi pe rus, pune mâna pe ei şi sună-mă la cartierul general. Înţeles?

— Înţeles, *Herr Major.*

— Trebuie să plec, altfel le voi trezi bănuieli, dar tu, care locuieşti aici şi care eşti însărcinat cu paza spitalului şi cu trierea „internărilor”, vei putea face ce ţi-am spus. Nu cred să dureze mai mult de două-trei zile. Pot să mă bazez pe tine?

---

[10] Este un ordin, (n. tr.).

— Desigur, urlă Bühling cu o discreţie care-l făcu pe Ahnenfeld să se îndoiască în legătură cu reuşita anchetei.

— *Sehr gut,* Bühling! Dacă-l ucizi pe acest om, repet, dacă-l ucizi, îţi promit personal să-ţi găsesc un loc la bordul unui tanc atunci când Generalleutnant Rotensperr va ordona atacul. *Verstanden?*

— *Das ist prima, Herr Major!*

Bühling îl privi recunoscător pe ofiţer pe când dispărea dincolo de gradenele dislocate. Peste câteva clipe, auzi zgomotul caracteristic al motorului unui Volkswagen şi scrâşnetul pneurilor.

La câţiva paşi de el, *Frau* Wimpfen întâlni peste masa de operaţii privirea neliniştită a anestezistului şi înţelese că, o dată în plus, operaţia durase prea mult. Dată fiind slăbiciunea generală a rănitului la abdomen, acesta n-avea să suporte şocul hemoragie.

— Grăbiţi-vă, *Herr Doktor,* îl imploră pe medic anestezistul.

Medicul mormăi ceva de sub mască şi mâinile sale înmănuşate se agitară cu repeziciune.

— O pensă, repede.

Katherina îi înmână pensa. Nici nu bănuia că, la câţiva metri distanţă, poliţistul care-i zâmbise uneori la începutul asediului n-o scăpa din priviri şi că-i dorea cu ardoare pierzania, fiind vorba de supravieţuirea lui.

Crezuse că era condamnat să-şi lase viaţa aici, în Moghilev, pentru că ruşii n-aveau mai multă milă de un *Feldpolizei* decât aveau nemţii când puneau mâna pe un comisar politic.

Şi iată că providenţa făcuse să vină un ofiţer care-i promitea un loc spre Plasnoie! Avea de ce să fie şi mai agresiv. Dar Bühling nu cunoştea mila.

După ce rănitul fu dus în cortul de reanimare, Katherina Wimpfen, cu ochii roşii de nesomn, părăsi sala de operaţii şi se refugie în cămăruţa ei.

Bühling era convins că Friedenbach era ascuns chiar acolo, în spital. Cine ar fi fost atât de nebun încât să iasă de aici, când exista riscul să fie nimerit în plin de katiuşe!

De aceea, fu surprins să constate, după ce-şi reluă postul de pază în josul scării şi se culcă iepureşte pe păturile sale, că tânăra femeie se furişa, fără cel mai mic zgomot, din subteran.

Bühling mai aşteptă câteva clipe fără să clipească şi, când fu sigur că infirmiera n-avea să se mai întoarcă, urcă şi el scara, ţinându-şi răsuflarea.

Afară era întuneric beznă, deşi se apropiau zorii, dar colina Mamai, care era înconjurată de o coroană de incendii, arunca o sinistră culoare roşiatică împrejur. Lui Otto Bühling nu-i fu greu să repereze silueta subţire învăluită într-o manta de *Panzergrenadier* prea lungă, care mergea cu repeziciune în labirintul dintre pereţii demolaţi.

— Ei, micuţo, stai tu, că vă arăt eu ţie şi amicului tău, murmură berlinezul fără să-şi dea seama.

Grăbi pasul ca să traverseze o stradă acoperită de zăpadă şi merse pe lângă o clădire ale cărei etaje inferioare fuseseră apărate de ruine.

Se ajungea aici traversând o intersecţie dintre două străzi, dar tânăra femeie preferă să meargă pe lângă clădiri cu paşi mici. Nu ştia ce-i părea mai ciudat, tăcerea, scrâşnetul paşilor ei pe zăpada afânată sau strania lucire roşiatică?

Katherina privi într-o parte şi cealaltă, apoi în spate. Nu, nu se vedea nimeni printre ruine, n-o urmărea nimeni. Dar cine ar fi fost atât de nesăbuit să se aventureze afară din adăpost pe un asemenea ger?

Mai privi o dată de jur-împrejur şi intră în clădire.

*

*   *

Când Friedenbach, care nu se mai putea opri din tremurat, reuşi, în sfârşit, să se cufunde într-un somn greu, auzi un zgomot uşor, un foşnet, dinspre uşa care separa camera de culoar.

Deschise ochii şi ascultă cu toate simţurile la pândă; i se păru că cineva păşea în încăpere cu mare atenţie. Din când în când, se auzea scârţâitul zăpezii sub paşii necunoscutului.

Sări în picioare, căutând din priviri o cale de scăpare. Vru să se năpustească spre fereastra care dădea în curtea interioară. Nici nu făcu doi paşi că auzi îngrozit cum se deschidea uşa.

Încremenit, cu ochii larg deschişi de spaimă, Friedenbach avu oribila senzaţie că, de data asta, era prins în capcană asemenea unui şobolan.

— T.. Tu?

Nu se auzi decât o şoaptă. Katherina închise uşa şi se sprijini de ea cu spatele. În penumbră, Friedenbach o recunoscuse după părul roşcat şi după marginea de jos a bluzei de infirmieră care ieşea în evidenţă pe paltonul închis la culoare.

— Am intrat încet pentru că mi-era teamă că o să sari asupra mea când vei vedea mantaua.

Friedenbach se îndreptă spre ea, ca hipnotizat, ca şi cum

trebuia s-o atingă ca să creadă că ea era într-adevăr.

— *Krankschwester...*

Infirmiera surâse slab şi scoase din buzunar un portmoneu din piele neagră.

— Am venit să-ţi dau astea. Sunt actele unui om care a fost operat acum o oră şi care... mă rog, care nu va avea nevoie de ele prea curând.

Bărbatul întinse mâna spre portmoneu şi simţi pielea rece a acestuia, apoi cea minunat de caldă a mâinii tinerei femei.

— De ce faci asta? şopti el ca şi cum se temea că, vorbind tare, ar fi întrerupt clipa de magie.

— Poate pentru că nu sunt pe deplin convinsă că eşti trădător. Sau poate că nu eşti doar un trădător.

Bărbatul înclină capul, auzind parcă şi acum vocea stridentă a infirmierei răsunând în tunel:

„Nu cred nimic din toate minciunile astea şi am să te denunţ...”

Părea să-şi fi schimbat părerea între timp.

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, *Frau* Wimpfen. (Arătă spre camera cu pereţi fisuraţi, acoperiţi de inscripţii în rusă şi germană, şi spre păturile de pe jos.) Nu dispun de nimic în momentul ăsta, nici măcar de dreptul la viaţă.

— Ba da, şuieră ea, ai cum să-mi mulţumeşti, vreau să ştiu (femeia părea că-şi caută cuvintele) numai... ei bine, să fiu sigură că nu m-ai minţit. M-aş simţi groaznic dacă aş şti că i-am salvat viaţa unui ticălos...

Bărbatul clătină din cap în timp ce trăsăturile sale obosite erau luminate de un surâs slab.

— Jur... tot ce ţi-am povestit despre lagărul de la Vorkuta, degradarea mea, despre SS-işti şi castel, totul este adevărat, toată această comedie care m-a obligat să accept misiunea asta este adevărul gol-goluţ.

Femeia suspină şi dădu din cap afirmativ. Cu un gest pe care nu şi-l putu explica, Friedenbach o trase brusc spre el şi o ţinu o clipă în braţe, strângând-o cu atâta putere că infirmierei i se tăie respiraţia.

În acele momente, nici unul dintre ei nu se gândea că un poliţist, a cărui viaţă depindea de executarea lor, îi căuta printre ruine.

Timpul părea că se oprise brusc. Ţinându-se strâns în braţe, departe de război şi de ruine, Friedenbach şi Katherina Wimpfen se ridicaseră deasupra realităţii cotidiene şi degustau fericirea

unei clipe de comuniune intimă.

Când ea ridică privirea, el se apleca deasupra ei şi buzele li se împreunară fără voia lor. Se sărutară cum rareori se sărută amanţii. Sărut care-i făcu să uite unde se aflau, ce erau şi ce soartă îi aştepta.

El o dădu dintr-odată la o parte, ca şi cum s-ar fi trezit brusc dintr-un vis pe care-l şi regreta.

— Katherina, murmură el, mângâindu-i părul de foc, numele tău este Katherina, nu-i aşa?

Tânăra femeie nu-i răspunse, ci îşi lăsă capul pe umărul lui, refuzând să-l asculte şi să se trezească.

Rămaseră astfel un timp, pierduţi în visul lor, ascultând poate urletul crivăţului care bătea printre ruine, ca şi cum ar fi fost pe altă lume, o lume în care nu exista nimic din grozăviile din viaţa lor actuală.

— Numele meu este Ulrich, Ulrich Friedenbach, şopti el.

Femeia nu se clinti, şi de aceea crezu că nu-l auzise. O strânse mai puternic în braţe. Friedenbach avea senzaţia că se înălţa tot mai mult deasupra existenţei terestre, că trăia în viitor. Auzea în urechi cum îi bătea pulsul, şi, cu fiecare bătaie, îşi dădea seama că nu mai era acelaşi.

Ţinea în braţe o femeie, fapt imposibil, la care nici nu îndrăznise să se gândească, aproape supranatural. Simţea pe sub ţesătura mantalei talia zveltă a Katherinei care se lipea de el şi avea senzaţia că radia tot mai multă căldură. Nici când era la Vorkuta, cu atât mai puţin la Moghilev, n-ar fi îndrăznit să spere că într-o zi va ţine în braţe o femeie.

Dintr-odată, se desprinse de ea şi o privi ţintă, ca şi cum n-o mai văzuse niciodată.

— Pleacă, Katherina, acum.

Tânăra femeie îl privi în ochi, uluită. Friedenbach părea să se fi transformat brusc. Şi, deodată, când el făcu un pas spre ea, infirmiera simţi că o sufocă neliniştea. Îşi pierduseră amândoi minţile, dar mai ales ea. Ce căcea acolo, de ce venise? Acum se va arunca asupra ei, da, se înşelase în privinţa lui, omul ăsta era un monstru, aşa cum gândise de la bun început. Un monstru şi un trădător.

O împinse cu o putere de nebănuit pentru un om rănit, de parcă femeia ar fi fost o jucărie.

— Nu, spuse ea, nu, lasă-mă, eşti nebun...

El îi strivi buzele cu un sărut apăsat, şi-o trânti pe spate pe culcuşul de pături. Friedenbach nu mai era cel de dinainte. Da,

devenise un monstru. Cu o mână tremurând de excitaţie îi ridică bluza şi puse stăpânire pe un sân.

Katherina se zvârcoli, gemu, îl muşcă de braţ atât de tare, încât dinţii i se înfipseră în mâna lui şi prin haina groasă apărură picături de sânge.

— Iartă-mă, Katherina, iartă-mă, gemu el, lipindu-se de ea, ştiu că... eu...

Ea încercă să-l zgârie pe faţă, dar el îi prinse încheietura şi i-o duse la spate cu o brutalitate care-o făcu să geamă. Katherina încercă să facă apel la raţiunea care-i mai rămăsese:

— Nu, nu face asta, te rog, n-ai dreptul, ştii că n-ai nici un drept...

— O să mor, răspunse el, o să crăpăm amândoi, aşa că asta este ultima noastră şansă să cunoaştem o clipă de dragoste.

— Dar nu asta înseamnă dragoste! hohoti ea. Nu asta este... Nnnnu.

O posedă cu o bucurie sălbatică pe care nu încercă să şi-o explice. De doi ani, Friedenbach nu cunoscuse nici o femeie, de doi ani îşi blestema logodnica pentru că-l abandonase neştiind câtă disperare semănase astfel în sufletul lui.

Se răzbuna pe ea? Sau se lăsa în voia simţurilor, într-un acces de nebunie? Sau poate era nevoia să se simtă în viaţă, în stare să mai facă dragoste sau chiar dorinţa de a se refugia în dragostea de care fusese lipsit în ultima vreme.

Katherina se zbătu sub el furioasă, dar nu reuşi decât să-i sporească dorinţa. Ţintuită sub greutatea lui, posedată cu sălbăticie, întâlni privirea lui Friedenbach şi rămase neclintită, dându-şi seama că mişcările ei nu făceau decât să exacerbeze dorinţa omului de deasupra ei.

— De ce, de ce, de ce... hohotea ea. N-ai dreptul...

Deodată, tânăra femeie deschise ochii, înclină capul într-o parte, în timp ce două lacrimi i se rostogoleau pe obraji. Lacrimi pe care el le sorbi cu nesaţ.

— Nu ştiu ce e cu mine... Mi-am pierdut controlul... Katherina, te implor...

Dar ea nu-l mai asculta şi, când bărbatul ajunse pe culmea extazului, ea nu făcu nici o mişcare, nu scoase nici un strigăt, nici un geamăt.

Bărbatul rămase mult timp, gâfâind, lipit de corpul femeii. Nu îndrăznea să se mişte. Femeia părea că doarme şi n-ar fi trezit-o pentru nimic în lume. Când se rostogoli în cele din urmă într-o parte, îi înconjură genunchii cu braţele.

— Sunt un ticălos, nu-i aşa? şopti el, zărind o rază de lumină slabă strecurându-se pe sub uşă.

Ea nu răspunse.

— Katherina, voiam să-ţi spun... ah, cât de idiot pare! Am făcut dragoste, da, ei bine, poate a fost ultima noastră şansă să cunoaştem dragostea, îţi dai seama ce ne aşteaptă? Îţi dai seama că în curând cerul se va prăbuşi peste noi?

Ea se ridică în şezut, trăgându-şi pe picioare poalele mantalei şi-l fulgeră pe Friedenbach cu o privire încărcată de ură.

— Ah, da, tu asta numeşti „dragoste”? Asta crezi tu că este adevărata dragoste? Te-ai purtat ca un vier în călduri. Cât aş fi vrut să vezi cum arătai în timp ce „făceai dragoste” cum spui tu.

— Nu-i adevărat... nu-i adevărat... Da, am avut o clipă de slăbiciune... Dar nici ţie nu ţi-a displăcut la sfârşit, nu?

Nu văzu venind palma care răsună sec în camera goală. Se clătină sub impact, pentru că şocul declanşă o serie de junghiuri sfâşietoare sub pansament. Strânse din dinţi, nevrând să lase să se vadă durerea provocată de palma ei şi se scotoci prin buzunare după o ţigară. O aprinse şi i-o oferi tinerei femei care-l surprinse acceptând-o.

Fumară amândoi un timp în tăcere, privind ivirea zorilor cenuşii. Zorii le amintiră că visul se sfârşise şi că se cufundau din nou, brutal, în realitatea dură. Realitatea din Moghilev...

— Îţi cer iertare, Katherina, şopti el.

— Ce copil eşti! O femeie nu-şi iartă violatorul! Nu ştiai că violul este pedepsit cu moartea?

— Ba da.

Katherina fumă cu nesaţ până când capătul aprins îi arse degetele. Aruncă ţigara într-un colţ al camerei, unde chiştocul se stinse, sfârâind pe podea.

— Nu e chiar aşa, Katherina. Nu e chiar atât de simplu.

— Da, ştiu... Acum urmează să-mi mai torni nişte poveşti de genul că eram aici şi...

Bărbatul o luă de după umeri. Tânăra femeie nu se putu împotrivi strânsorii lui. Ceva mai presus de ea, ceva pe care nu şi-l putea explica făcea ca ea să rămână fără vlagă în prezenţa lui Friedenbach.

— Dumnezeule...

Femeia sări în picioare, arătând spre raza de lumină de sub uşă:

— Priveşte.

— Ce-i? şopti el neliniştit.

— Se face ziuă. Trebuie... să plec.

— Mai vii?

— În nici un caz.

În timp ce se îndrepta spre uşă, el o prinse din urmă:

— Bine, acceptă el, dar să ştii că, oricum, sunt fericit.

— Da?

— Da, nici nu ştii cât de fericit sunt. Că am „făcut dragoste” cum spui tu, fericit că mi te-ai dăruit.

— Nu crezi că e cam mult spus „dăruit”? Nu crezi că exagerezi?

El o obligă să se oprească şi-i surâse:

— Este posibil, Katherina, dar să ştii că acum am poftă de viaţă, să trăiesc din nou. Nu mai sunt un animal care se ascunde. Vreau să trăiesc şi voi reuşi. Datorită ţie.

Katherina se ridică pe vârfuri şi-l sărută uşor pe buze, după care deschise uşa.

— Desearǎ, îţi aduc de mâncare.

— Nu mă mişc de aici, *liebling.*

Bărbatul o privi îndelung în timp ce se îndepărta şchiopătând uşor printre dărâmături. Niciodată nu mai simţise o emoţie atât de puternică. Îşi privi mâinile; degetele îi tremurau.

— *Gott verdamt,* uite-o pe căţea!

Otto Bühling se afundă printre ruine când Katherina Wimpfen îşi tăcuse apariţia în câmpul său vizual, în clipa în care, îngheţat până la măduva spinării, trecând prin suferinţe atroce, cu nasul şi picioarele amorţite de ger, înjura birjăreşte pentru că o scăpase din ochi pe infirmieră.

Fusese de ajuns s-o scape din priviri o clipă. Şi ea dispăruse brusc într-o piaţetă. Înaintea lui, la cincizeci de metri, se înălţa o clădire din care mai rămăseseră doar primele două etaje. Cincizeci de ferestre cel puţin şi douăzeci de uşi! Un labirint!

Pe unde intrase căţeaua asta?

Dar în acea noapte, poate din cauza frigului sau a abstinenţei de la alcool, Bühling era destul de lucid să nu se aventureze în *„no man’s land* acoperit de zăpadă şi să intre orbeşte în clădire. Era conştient de faptul că supravieţuirea lui depindea de moartea lui Friedenbach şi nu voia să-şi distrugă unica şansă care, trebuia să recunoască, era un miracol.

Atunci se ascunsese în umbra unei plăci de beton sprijinite de un stâlp demolat şi aşteptase neclintit ca o reptilă la pândă, simţind cum frigul îl cuprindea încetul cu încetul pe măsură ce trecea timpul.

Îi venea să urle de durere, dar reuşise sau, cel puţin, se apropiase de pradă. O văzuse pe Katherina apărând pe neaşteptate în faţa lui. Nu încăpea îndoială că ieşise din clădirea din faţă şi acum se îndrepta spre spital.

„Deseară nu va trebui decât să vin înaintea ei şi mă va conduce la ascunzătoarea trădătorului, mormăi el printre dinţii care nu se mai opreau din clănţănit din cauza frigului. O să-mi plătească ea, căţeaua!”

CAPITOLUL VIII

Proiectilul căzu atât de aproape, încât şoferul trase disperat de volan. Orbit de norul de praf care se ridică, îl auzi pe Ahnenfeld strigând ceva care se pierdu în suflul fierbinte al exploziei.

Prea târziu! Maşina se năpusti în trombă în grămada de pământ şi dărâmături. Şi, în mai puţin de o clipă, se lăsă întunericul. Pe capota autovehiculului, căzură cu zgomot cărămizi. Şoferul simţi o arsură în umăr şi se chirci peste volan.

Moment în care simţi o izbitură puternică în ceafa şi se cufundă în neant.

— Trage frâna, *Himmelgott!* Trage frâna! urlă Ahnenfeld ţinându-se strâns de scaun.

Dar şoferul îşi pierduse cunoştinţa, căzând peste frâne. Maşina urma o traiectorie oscilantă, prinzând viteză tot mai mare. Ahnenfeld văzu groapa făcută de o bombă trecând pe lângă ei, apoi zări peretele unui imobil îndreptându-se vertiginos spre el. Închise ochii, sări din autovehicul şi se rostogoli la pământ.

În ciuda mantalei groase şi a uniformei pentru anotimp rece, contactul cu solul fu mai dur decât se aşteptase. Avu senzaţia că se aruncase într-un rulou compresor uriaş, se lovi de ceva şi i se păru că aude vertebrele pocnind, se rostogoli într-o parte şi, în cele din urmă, rămase nemişcat cu braţele depărtate şi cu gura plină de pământ şi zăpadă.

În acea clipă, auzi explozia maşinii care bubui asemenea unui tunet.

Un alt obuz de mortier muşcă dintr-un colţ al străzii şi Ahnenfeld văzu cum un perete întreg se desprinde din clădire şi cum un colţ al acesteia se prăbuşeşte etaj cu etaj ca un castel de cărţi.

Ahnenfeld înţelese atunci că, dacă rămânea pe loc, moartea lui nu era decât o problema de câteva secunde. Reuşi să se ridice în picioare, şi constată cu uimire că picioarele îl mai ascultau încă. Se îndreptă clătinându-se spre rampa unde maşina trebuie să fi ajuns după ce fusese nimerită de obuz.

Ajunse la intrarea în tunel în clipa în care pământul se căscă sub impactul salvei următoare. În locul de unde plecase cu o clipă mai devreme, se căsca acum un crater peste care ploua un şuvoi de pietre şi zăpadă.

Văzându-l apărând ca o fantomă, un transmisionist deschise

larg ochii.

— Sunteţi rănit, *Herr Major?*

— Lasă-mă-n pace. *Herr Generalleutnant* este aici?

Figura soldatului se lungi vizibil.

— Da, *Herr Major,* trage la sorţi unităţile care vor încerca să iasă din încercuire.

Ahnenfeld făcu doi paşi simţind cum durerea începea să-i cuprindă piciorul lovit, după care se întoarse brusc încruntat:

— De unde ştii, *Gefreiter?*

Telefonistul îngăimă tulburat:

— A fost o indiscreţie, duceam un mesaj codificat la decriptare şi...

— Pentru asta meriţi să fii spânzurat. Pun pariu că, în clipa asta, toţi colegii tăi sunt la curent.

Omul făcu o figură care spunea multe. Ahnenfeld ridică din umeri şi se îndreptă şchiopătând spre cortina ce despărţea cartierul general operaţional al lui Rotensperr de fosta parcare a N.K.V.D.-ului.

Generalul cu o singură mână se afla în mijlocul a douăzeci de ofiţeri, aplecat deasupra unei hărţi desfăşurate pe o grămadă de emiţătoare goale:

— Ah, ai venit în sfârşit, Ahnenfeld! Dar... eşti rănit?

— O simplă lovitură, am fost nevoit să sar în grabă dintr-un Kübelwagen, *Herr Generalleutnant,* o nimica toată.

— Te ascult.

Ahnenfeld îşi căută instinctiv monoclul şi se scotoci prin buzunăraşul de pe piept, în care însă nu mai găsi decât o grămăjoară de cioburi în care se tăie.

— În urma interogării prizonierilor, s-a confirmat faptul că Ivan a adus ca întăriri trei divizii din Caucaz: Divizia 5, Divizia 123 şi, mai ales, Divizia 7 Gardă.

Pe figura brăzdată de riduri a lui Rotensperr trecu o undă de nelinişte. Generalul se frecă la ochii roşii de nesomn.

— Divizia din Kursk?

— Chiar ea, *Herr Generalleutnant.* Este evident că Ivan se pregăteşte să termine odată cu noi şi, cum tancurile lui nu sunt apte să facă faţă luptelor de stradă, s-a hotărât să-şi trimită infanteria.

Rotensperr arătă cu degetul spre tavanul care trepida din când în când.

— Tot mai trag?

— Trag din greu ca să ne împiedice să ne mişcăm... şi să le

recepţionăm transmisiunile radio.

— Dacă e să mă iau după ceasul meu, este ora optsprezece treizeci. Crezi că...

— Nu, *Generalleutnant,* refuză Ahnenfeld categoric, nu încă. Nu sunt gata de atac. Abia când vor intra în horă şi katiuşele, îşi vor trimite infanteriştii, nu înainte. Ce dracu', treizeci de mii de oameni nu se adună în formaţie de luptă în douăzeci şi patru de ore! Nici măcar ai lui Ivan!

— Îţi sângerează piciorul, Ahnenfeld.

Făcuse remarca pe un ton neutru, după care se aplecase din nou deasupra hărţii pe scară mare, unde Moghilevul era reprezentat ca o pată albă. Pată care ar fi trebuit să fie roşie.

— Prin est, nu?

— Este posibil, *Ubenvachungposten*[11] au auzit în noaptea asta de mai multe ori zgomot de şenile. După cum le este obiceiul, îşi vor trimite infanteria să deschidă o breşă şi, imediat ce vor pune stăpânire pe primele clădiri, îşi vor instala aici tunurile. După care...

După care avea să urmeze o suită de lupte corp-la-corp de o sălbăticie nemaiîntâlnită, în care adevăraţii şefi aveau să fie caporalii. Nu mai era nevoie de şiretenie, de inteligenţă sau de bravură. Nu mai conta decât numărul soldaţilor angajaţi în luptă.

Şi astăzi, numărul era de partea ruşilor.

— Herren, spuse Rotensperr, punând mâna pe harta Moghilevului ca şi cum ar fi vrut să arate că, astfel, oraşul era încă în stăpânirea lui, în ciuda faptului că apărătorii lui ajunseseră la capătul puterilor. Am decis să-l aşteptăm pe Ivan.

Din piepturile celor de faţă se ridică un strigăt unanim: cum să-i aştepte pe ruşi? Hoardele inamice aveau să se năpustească asupra ruinelor, val după val, înghiţind fără nici o dificultate companiile scheletice ale Wehrmachtului, oamenii ajunşi la capătul voinţei, la capătul puterilor, şi rămaşi fără muniţie. Ar fi însemnat sinucidere colectivă.

În privirea lui Rotensperr, se aprinse o luminiţă de mânie.

— Vă rog să-mi permiteţi să continuu. Ruşii îşi vor trimite forţele într-un anumit punct de ruptură. După informaţiile pe care le avem şi după direcţia în care se exercită presiunea lor, acest punct se află undeva în est. Îşi vor arunca toate forţele în luptă în acel punct ca să termine odată cu noi şi să se îndrepte apoi spre Regimentul 9, fapt evident până şi pentru un elev-ofiţer din

[11] Avanposturi.

primul an...

Privi rând pe rând spre fiecare dintre ofiţerii adunaţi împrejurul lui. Nici unul dintre ei nu îndrăzni să facă o mişcare. Toţi îşi dădeau seama că acum era momentul în care se decidea soarta tuturor şi, în particular, a lor.

— Ruşii îşi vor îndrepta toate garnizoanele de la periferia oraşului spre un singur punct şi vor împărţi oraşul în mai multe sectoare pe care le vor ataca rând pe rând ca la Stalingrad, Harkov sau Kalinin. Moment în care trupele noastre, care vor fi fost comasate în secret noaptea viitoare, vor porni pe rata Moghilev-Plasnoie. Treizeci de kilometri prin stepă. Vom înfrunta unităţile lăsate în ariergardă de ruşi. Odată ajunşi cât mai departe posibil de Moghilev, vom coti în unghi drept spre stânga şi ne vom îndrepta spre liniile alor noştri. Din acea clipă, fiecare va lupta pentru sine, fiecare om, fiecare tanc, fiecare unitate va duce propria bătălie. Ivan, care va avea prea multe trupe comasate în est, nu va mai putea reacţiona cu promptitudine. Ce părere aveţi, domnilor?

În încăpere se lăsă o tăcere apăsătoare. Fiecare dintre cei prezenţi era conştient de faptul că Rotensperr nu numai că decidea soarta tuturor, dar că generalul va aştepta cu răbdare clipa în care armata rusă va fi imobilizată printre ruine ca să dea semnalul de plecare.

Ahnenfeld se lăsă într-un genunchi şi începu să rupă pantalonul în dreptul rănii de la picior. Nu-l atinsese o schijă aşa cum crezuse, probabil se lovise în cădere de o bucată de fier-beton. Îşi înnodă deasupra rănii batista şi-i privi pe ofiţerii strânşi împrejurul mesei.

Erau reprezentate toate armele, fiecare dintre cei prezenţi avea sub comandă fie un sector al „frontului”, fie o unitate de intervenţie în rezervă ce avea misiunea să astupe breşele. În privirile tuturor, lucea neliniştea provocată nu de aşteptarea îndelungată a ieşirii din încercuire, ci de epuizare. Chipurile slabe erau martori muţi ai oboselii, neliniştii şi, în acelaşi timp, ai unei sfârşeli incredibile. Care fuseseră determinate de prea multe frustrări, bombardamente, oboseală, frică şi foame.

— Ei bine, domnilor, v-am întrebat care este părerea voastră.

Un tânăr *Hauptmann,* care comanda o unitate de pontonieri şi care avea „Crucea de Fier”, făcu un pas în faţă:

— *Hauptmann* Vandenberg. *Herr Generalleutnant,* dacă am înţeles bine, ar trebui să aşteptăm până când sovieticii îşi vor fi comasat majoritatea trupelor în sectorul estic, în Kurgan, ca să

facem cea mai mică mişcare pentru a nu le trezi bănuielile.

Din tavan, se desprinse o bucată de tencuială care se aşternu într-o ploaie fină deasupra hărţii.

— Este exact ce am vrut să spun, căpitane. Altceva?

— Atunci, reluă omul, mângâindu-şi bărbia pe care crescuse o barbă deasă, se pune problema unităţilor de sacrificiu, pentru că, dacă vrem ca Ivan să-şi aducă aici toate rezervele, trebuie să-i opunem rezistenţă.

Vandenberg ridicase problema despre care nimeni nu îndrăznise să aducă vorba. Ceilalţi ofiţeri se mai aflau încă în jurul hărţii şi unii dintre ei, care comandau unităţi „de contact”, păliră pentru că erau slabe şansele să fie retraşi de pe front şi să fie lăsaţi să se năpustească orbeşte spre nord.

Aceştia înţeleseseră că ei vor fi primii pioni sacrificaţi şi tăceau cu fălcile încleştate.

Pe neaşteptate, îşi făcu apariţia un soldat de planton care salută, îi întinse un mesaj generalului, care-l puse în buzunar după ce aruncase o privire asupra lui, şi se retrase.

— *Richtig*! Ai dreptate, Vandenberg, anumite unităţi vor trebui sacrificate. Acestea vor asigura spatele celor ce vor pleca şi vor avea misiunea să lupte până la ultimul glonţ.

Rotensperr tăcu o clipă, după care adăugă:

— Pentru ca şansele să fie într-adevăr egale pentru toţi, vom trage la sorţi toate unităţile care vor rămâne. Nu trebuie decât să reziste pe poziţii o oră. Doar o oră, nici mai mult, nici mai puţin. Ivan nu este prost şi, chiar dacă crede că suntem mai slabi decât suntem în realitate... I se va părea ciudat. Ce crezi Ahnenfeld?

Ofiţerul din Abwehr termină de legat batista deasupra rănii şi se ridică, strâmbându-se de durere:

— O oră mi se pare necesară şi suficientă, *Herr Generalleutnant,* spuse el încet, ca şi cum cântărea fiecare cuvânt, dar totuşi cred că trebuie să comasăm unităţile ce vor pleca în cel mai mare secret într-un singur cartier din oraş, altfel...

— Altfel?

— Cine va mai rămâne în tranşee să lupte ştiind că tovarăşii lor de arme o şterg? Se va crea panică printre soldaţii noştri şi, în cele din urmă, ruşii ne vor face praf lovind din plin într-o debandadă de oameni, materiale, dezertori şi resturi de unităţi rămase fără şef.

Ahnenfeld, care participase la retragerea din Cermipetsk, ştia foarte bine ce spunea, pentru ca fusese şi el unul dintre cei care

trecuseră Volkovul în fugă...

— Are dreptate, spuse un ofiţer de infanterie cu uniforma neagră murdară de pete de ulei de maşină şi de noroi.

— Am luat notă. Altceva?

Un căpitan, care comanda ceea ce mai rămăsese din Regimentul 25 Infanterie, făcu un pas în faţă:

— Dar cei izolaţi? Cei care nu mai au nici şef, nici camarazi? Transmisioniştii, cei care ni s-au alăturat ori s-au refugiat la Moghilev în toamnă?

Răspunsul nemilos fu rostit de Rotensperr asemenea unei sentinţe la moarte:

— Nu vor ieşi din încercuire decât unităţile aflate sub comanda unui ofiţer. Doar acestea vor urca la bordul vehiculelor în stare de funcţionare.

Cuvintele generalului avură efectul unui duş rece. Garnizoana era constituită pe trei sferturi din rămăşiţele altor unităţi mânate aici de vântul toamnei şi împuţinate în cursul zilelor şi nopţilor de asediu.

— Dar cu spitalul cum rămâne? întrebă timid doctorul Kraft care fusese şi el convocat împreună cu ceilalţi ofiţeri.

— Nu-i putem salva pe toţi. Din rândul personalului medical, îi vom salva doar pe medici, dacă îşi vor putea găsi un loc într-un vehicul. Voi lua măsurile necesare. Repet: doar medicii. Înţelegeţi-mă, singura noastră şansă este viteza. VITEZA!

— Oh, înţeleg, surâse amar Kraft.

— Medicii sovietici vor avea grijă de răniţi. Acestea sunt uzanţele în materie de război stabilite de Carta drepturilor omului. Au auzit şi ei de convenţia de la Haga.

— Sper că au avut timp s-o citească până la capăt.

Fără să acorde atenţie ironiei, Rotensperr se întoarse spre un grup de ofiţeri care discutau deoparte.

— Întrebări, domnilor?

— *Jawohl*, *Herr Generalleutnant,* răspunse un maior uriaş care avea cel puţin doi metri, deşi era de o slăbiciune cadaverică. La ora H, adică la o oră după declanşarea asediului sovieticilor, veţi da ordinul de pornire, moment în care unităţile trase la sorţi se vor năpusti înainte, dar aţi spus că spre nord, adică paralel cu frontul?

— Da, din cauza cotului Niprului.

— După care va trebui să cotim la stânga.

— Exact ce am spus. Ai fi auzit dacă ai fi fost atent.

— Am auzit, dar m-a surprins, pentru că, la stânga, sunt

mlaştinile din Plasnoie şi niciodată, chiar îngheţate, acestea nu vor suporta greutatea tancurilor noastre.

— Echipajele vor ieşi din tancuri şi se vor împrăştia în mlaştinile împădurite. Înţelegi de ce?

Omul clătină stupefiat din cap.

— Simplu, pentru că ruşii, între timp, vor fi înţeles că le-am jucat o festă. Şi ce vor face atunci? Îşi vor trimite toate tancurile după maşinile noastre uzate. Să rămânem în tancuri, ar însemna să ne lăsăm făcuţi bucăţi, or nici blindatele lor nu se vor putea aventura în mlaştini, după noi. Iar ca să-şi adune infanteria şi s-o trimită în urmărirea noastră, vor avea nevoie de mult timp.

Ahnenfeld zâmbi. Era dat naibii acest omuleţ cu păr alb ca neaua!

— Vom avea mult de furcă, monologă cineva.

— *Ja,* spuse un alt glas uluit, mai sunt şi partizanii din Plasnoie, fapt pentru care puţini dintre noi vor ajunge la ai noştri.

Ca înţepat de o viespe, congestionat la faţă de mânie, Rotensperr îl înjură pe defetist.

— *Oberleutnant* Weibling, chiar dacă ajunge la ţintă unul dintre noi, am spus UN SINGUR *PANZERGRENADIER* oarecare, încercarea noastră tot va fi avut succes.

Cel apostrofat nu spuse nimic, şi rămase privindu-şi vârfurile cizmelor. Nu-i scăpase faptul că generalul se înfuriase, dar nu-i păsa. Certitudinea că avea să fie printre cei care nu vor pleca îl izbise pe neaşteptate.

— Domnilor, să tragem la sorţi unităţile care vor rămâne să acopere plecarea celorlalţi. Pliegen?

Intră un locotenent de stat-major aducând o cască plină cu bucăţi de carton.

Tăcerea se lăsă mai apăsătoare ca oricând. Compactă. Nimeni nu îndrăznea să scoată un cuvânt, dar se auzea zgomotul respiraţiilor precipitate.

Rotensperr luă un carton din cască şi-l despături.

— Compania 25 de pontonieri genişti.

Ofiţerul aflat la comanda respectivei companii se înverzi la faţă şi rămase privind în gol, nevenindu-i să creadă că fusese condamnat la moarte. Cineva îl bătu pe umăr într-un gest de încurajare.

— 234 *Abteilungen* din Regimentul 5 Infanterie.

Toate privirile se îndreptară spre căpitanul care ceruse mai devreme explicaţii în privinţa mecanismului atacului. Gura acestuia fu cuprinsă de spasme, dând impresia că omul era pe

punctul să izbucnească în plâns.

— Compania de protecţie a cartierului general din Regimentul 25 Infanterie.

— Ah, *Donnerwetter,* e nedrept, noi am apărat Kurganul de unsprezece zile.

Cu faţa acoperită de transpiraţie, Rotensperr se prefăcu că n-a auzit remarca ofiţerului, dar toţi văzură că mâna generalului tremura când alese un alt cartonaş.

— Batalionul 312 de comandament şi intendenţă.

Comandantul unităţii menţionate făcu un pas înainte şi-şi ciocni călcâiele.

— *Herr Generalleutnant,* vreau să vă spun că... De la începutul asediului, am pierdut două treimi din efectiv, declară el cu voce răguşită, două treimi din cei două sute cincizeci de oameni, *Herr Generalleutnant.* Acum, unităţile sunt comandate de sergenţi, iar companiile, de adjutanţi!

— Taci, Zimmermann, taci, suflă generalul. Taci, Zimmermann.

— Dar cum o să le spun asta oamenilor mei? Cum? Sunt pe baricade de...

— Ieşi, Zimmermann, urlă deodată Rotensperr cu vocea total schimbată. Ieşi acum, *los!*

Privind cu încăpăţânare în jos, aşteptând următorul nume, următoarea sentinţă de condamnare la moarte, nici unul dintre ofiţerii prezenţi nu-l privi pe Zimmermann când ieşi din încăpere. Nimeni nu vru să-l privească. Acesta n-avusese noroc, şi, dacă l-ar fi privit, poate că ar fi avut şi ei aceeaşi soartă.

Mâna destinului alese un alt bilet.

— Compania 12 de avangardă.

Un ofiţer păru că îmbătrâneşte brusc.

— Îi vei încredinţa autovehiculele companiei divizionare 5 care le-a pierdut pe ale ei în cursul celeilalte încercări de străpungere a frontului, spuse în încheiere Rotensperr implacabil.

Ahnenfeld părăsi dezgustat, pe furiş, camera, nemaiputând suporta, nici o clipă în plus, sinistra tragere la sorţi.

Transmise un mesaj cerând ca aghiotantul său, Altenmeier, să-i fie trimis pe dată.

Acum, când comandoul sovietic fusese neutralizat, îi putea explica acestuia de ce-l îndepărtase.

— E adevărat că se va încerca din nou străpungerea frontului inamic? întrebă timid transmisionistul în timp ce transmitea mesajul.

— Nu ştiu nimic, *Obergefreiter,* şi fă bine şi recepţionează răspunsul, pentru că mă grăbesc.

Omul lăsă capul în piept şi degetele sale începură să alerge pe blocnotes, de îndată ce auzi pocnetul celuilalt emiţător. Ahnenfeld luă pagina din blocnotes:

— *Oberlent* Altenmeier a fost ucis astăzi, la zece seara, de un glonţ. Haupt. Kleist.

Şchiopătând pe piciorul rănit, Ahnenfeld se îndepărtă fără un cuvânt, adus de spate.

CAPITOLUL IX

În mijlocul toropelii care o cuprinsese din cauza epuizării fizice şi nervoase, Katherina simţi că cineva ridică prelata care-i despărţea „camera” de restul sălii. Clipi, se scutură şi văzu chipul lui Viatskoie.

— Mi-aţi spus să vă trezesc la ora douăzeci şi unu, *Krankschwester,* spuse ucraineanul cu un zâmbet care lăsă să i se vadă colţii negri.

— Ora douăzeci şi unu, repetă ea cu voce nesigură, douăzeci şi unu...

Făcu un efort uriaş să-şi reamintească ce însemna ora respectivă pentru ea, apoi îşi trase picioarele şi le lăsă peste marginea patului, şi-şi trecu mâna prin părul de foc.

— *Danke,* Viatskoie, am crezut că mă chemi pentru vreo urgenţă.

— Cred că vă simţiţi mult mai bine, aţi dormit zece ore la rând, spuse ucraineanul cu acelaşi zâmbet.

Tânăra femeie ridică din sprâncene, mirată, se gândi o clipă şi, în cele din urmă, admise:

— Aşa este, n-am mai dormit atât de când am coborât în afurisitul ăsta de tunel, zece ore la rând, o noapte de somn, îţi dai seama?... Dar intră, Viatskoie, nu sta acolo, în momentele astea, pudoarea şi intimitatea sunt două concepte pentru cei de la „suprafaţă”, însă noi nu suntem decât nişte „şobolani” care trăiesc în subteran.

Micuţul ucrainean tuşi stânjenit şi se aşeză pe o ladă unde se afla un lighean pe care îl împinse uşor deoparte.

— N-au mai venit răniţi?

— Doar doi, dintre care unul n-a rezistat nici măcar până pe masa de operaţie. Celălalt avea femurul sfâşiat pentru că a fost aruncat în aer de explozia unui Nebelwerfer. O să-l opereze Kraft.

Frau Wimpfen trase ligheanul spre ea şi se spălă pe faţă. Doar apa rece o mai putea ajuta să-şi recapete luciditatea în mijlocul tensiunii care domnea în spital.

Şi, deodată, îşi aduse aminte de tot, de aventura ei nocturnă, de Friedenbach care o posedase cu o frenezie disperată, Friedenbach căruia îi făcuse rost de acte false din motive pe care nu îndrăznea să le recunoască.

La amintirea clipelor trăite cu o noapte în urmă, îşi strânse

picioarele sub ea, simţind cum este cuprinsă de un val de bucurie. Friedenbach! De ce sosise atât de târziu în viaţa ei? Şi într-un fel atât de ciudat?

— Nu e corect.

— Poftim?

— Nimic, Viatskoie, vorbeam singură. Ştii, cred că încep să-mi pierd minţile...

Dintr-odată realiză că prezenţa ucraineanului în camera ei era neobişnuită. De obicei, acesta se rezuma să bată din palme dincolo de perdea strigând: „Treziţi-vă, Krankschwester!” până când îl auzea. De ce astăzi stătuse privind-o până când se trezise?

— Ce s-a întâmplat, Viatskoie? întrebă ea pe neaşteptate, încheindu-şi bluza de infirmieră.

— V-am adus asta... Poftim.

Bărbatul se scotoci în buzunarele hainei, de unde scoase un pachet enorm învelit într-o cârpă maronie şi murdară, pe care îl dezveli cu gesturi tandre.

— Ce este?

— Două tablete de ciocolată şi o conservă de carne de vită, e tot ce am putut găsi.

— Dar nu mi-e foame, Viatskoie, gulaşul de la spital îmi este de ajuns. Păstrează asta pentru tine, refuză ea pachetul.

— Dar nu este pentru dumneavoastră, *Krankschwester.* Ştiu că nu vă e foame.

Tânăra femeie se încruntă şi privi atent în ochii ca de cărbune ai ucraineanului.

— Atunci, pentru cine este?

— Pentru Friedenbach, desigur. Lui îi este frig, lui îi este foame. Noi suntem nişte privilegiaţi, spuse el cu amărăciune.

— Ştiai?

Ucraineanul zâmbi misterios:

— Când eşti bolnav, nu ai ce face, aşa că priveşti şi asculţi cu mai mare atenţie ce se întâmplă împrejur. V-am văzut când aţi ieşit noaptea trecută şi mi-am spus că...

— I-ai spus cuiva?

— La dracu’, nu! exclamă el, privind-o înspăimântat. Nu sunt nebun şi nici nu sunt convins că omul este un trădător. În nici un caz.

— Nici eu nu sunt convinsă, murmură ea, ca pentru sine, nici eu. Este la fel ca noi toţi – un simplu pion pe eşichierul morţii. La fel ca mine şi ca tine, Viatskoie, la fel ca toţi cei de aici, încheie

ea, arătând spre perdeaua care ascundea tunelul transformat în sală comună.

— Dar mai este ceva, mult mai important, *Fraülein,* spuse el enigmatic, am aflat ceva nemaipomenit trăgând cu urechea la ce vorbea un brancardier cu unul dintre foştii lui superiori. Ştiţi ce am aflat?

Katherina se ridică şi se îmbrăcă cu mantaua gri aşa cum făcea de ori de câte ori ieşea. Făcu un gest nerăbdător în faţa aerului misterios al bărbatului.

— Haide, spune odată! Ce e asta, o ghicitoare?

Celălalt îşi duse un deget la buze:

— Se zvoneşte că *Generalleutnant* Rotensperr a decis să capituleze.

— Să capituleze? exclamă ea. Să ca-pi-tu-le-ze! Să predea Moghilevul?

— Nu i-a fost greu să aleagă între a fi împuşcat de SS sau de ruşi.

— Eşti sigur?

— L-am auzit pe un brancardier de afară care...

— Am înţeles asta, dar când? Ştii când a decis să capituleze?

— Da, la noapte. Aşa a spus, la noapte. La miezul nopţii.

— O, Dumnezeule, Viatskoie, cât îmi doresc să fie adevărat ce ai auzit. În sfârşit, Rotensperr a hotărât să pună capăt măcelului ăstuia fără rost. Sute de oameni vor scăpa astfel de la o moarte sigură. Mâine, ruşii vor trimite aici personalul lor medical.

Viatskoie se ridică de pe ladă şi dădu din umeri:

— Asta e altă poveste, *Fraülein.* Cu totul altă poveste.

— Dar... dar tu? Tu nu eşti ucrainean?

Omuleţul fu cuprins de un acces scurt de râs care-i transformă radical faţa. Un râs disperat.

— O, eu...

Şi ieşi pe neaşteptate din cameră, lăsând perdeaua să cadă în urma lui.

Katherina Wimpfen privi îndelung perdeaua, după care îşi încheie mantaua şi-şi înfăşură părul cu un fular gri, refuzând să se gândească la ce va urma a doua zi. Doar prezentul conta, iar prezentul se numea Ulrich Friedenbach. Ce importanţă avea că-l vedea pentru ultima dată? Conta că avea să-l vadă din nou, pentru că aici, la Moghilev, iubirea era un lux, un ideal de neatins. Va şterge, într-o zi, iubirea amintirea a tot ce văzuse, trăise şi cunoscuse printre ruinele astea?

Puse tabletele de ciocolată într-un buzunar şi străbătu sala.

Înţelese imediat că ştirea capitulării nu mai era un secret. Disciplina fusese dată uitării, iar mulţi răniţi fumau întinşi pe tărgi – lucru interzis din cauza lipsei posibilităţii de aerisire. Peste câteva ore, sala avea să fie învăluită într-un fum gros să-l tai cu cuţitul.

Numeroşi oameni dintre cei deplasabili se adunaseră şi discutau cu aprindere. Dar încetară să vorbească atunci când se apropie de ei.

Nu puteau discuta decât despre un singur lucru – captivitatea.

Cu toate problemele pe care le ridica: cum se vor purta ruşii, le vor ordona să pornească în marş forţat? Spre ce lagăr? Spre un lagăr de muncă silnică? Un lucru era sigur: orice era de preferat în locul tunelului încărcat de miasme, de miros de antiseptic, de urină şi transpiraţie. Orice, dar să scape de bombe, de obuze. Lumina soarelui, chiar şi a soarelui siberian, era de preferat în locul bolţii de beton care semăna izbitor de mult cu un mormânt.

— *Fraülein,* „Ciungul” a decis să capituleze. Aţi aflat?

Katherina nu se întoarse. Oamenii erau beţi. (Dumnezeu ştie cu ce se putuseră îmbăta.) Râdeau şi vorbeau cu glas tare, aşezaţi pe jos în cerc.

Tânăra femeie se simţi uşurată când ajunse la parapetul de saci cu pământ ce servea drept apărătoare împotriva exploziilor la intrarea în subteran. Aruncă o privire furişă în stânga; ca printr-o minune, burduhănosul *Feldpolizei* nu era acolo. Probabil căuta băutură în dulăpiorul medical. Acum, toţi ştiau că el fura. Dar toţi ştiau şi că este *Feldpolizei* şi că putea să trimită pe oricine „la suprafaţă”.

Frau Katherina se repezi pe scară, ca să profite de absenţa poliţaiului.

Ningea şi fu învăluită imediat ce puse piciorul afară de vârtejuri de fulgi mari. Îşi spuse că, astfel, urmele ei aveau să se şteargă pe dată şi că va putea sta cu Friedenbach – cine ştie? — până în zori.

Ultima lor noapte împreună! Doar două nopţi împreună, dar Katherina îşi spuse că puţine cupluri se puteau lăuda că simţiseră sentimente atât de intense, o asemenea pasiune.

Lângă o piaţă, privi de jur-împrejur, se ascunse în spatele unui perete demolat şi aşteptă câteva clipe privind atent în jur – nu, n-o urmărea nimeni.

Îşi reluă liniştită drumul prin stratul de zăpadă. Nici prin gând nu-i trecea că Bühling, căruia teama de a fi abandonat în mâinile

lui Ivan îi dădea aripi, se postase în locul în care, cu o noapte în urmă, o pierduse din vedere. Nu trebuia decât s-o pândească să apară şi s-o urmărească pe ultima porţiune a drumului. Odată câinele de Friedenbach executat, îi va da telefon maiorului Ahnenfeld. Şi va scăpa cu viaţă...

Katherina se îndrepta fără să ştie spre el, cu paşi repezi, cu capul în piept, încercând să scape de frig. Pe drum, se întâlni cu un convoi lung de maşini pe şenile care se îndrepta spre nordul oraşului. Toate vehiculele erau înţesate de oameni somnoroşi. Deasupra acoperişului blindatelor, se vedeau din când în când căşti clătinându-se.

În timp ce mergea, Katherina se întrebă ce însemna mişcarea asta de blindate din moment ce aveau să capituleze... Probabil că voiau să distrugă toate blindatele şi armamentul.

După care nu se mai gândi la asta, şi aşteptă să treacă încă un şir de tancuri care păreau gata să-şi dea ultima suflare chiar acolo.

Ce să-i spună lui Friedenbach? Cum să-l anunţe despre capitulare? Ce va face, va înclina spre un lagăr nemţesc sau spre unul siberian? Îşi dădu seama că bărbatul avea să fie pus în faţa unei dileme, după care-şi spuse că nimic nu conta decât faptul că acea noapte avea să fie a lor.

Printre fulgi, încetul cu încetul, se contură clădirea în care se adăpostea Friedenbach. Ferestrele fără geam păreau nişte ochi morţi care-o scrutau. Tânăra femeie privi înapoi de mai multe ori, dar, din cauza ninsorii, nu distinse nimic.

Brusc, se simţi înspăimântată de tăcere. De ce nu se mai trăgea? De ce încetase artileria sovietică bombardamentul? Din cauza capitulării?

Dar nu conta, în curând vor fi împreună. Noaptea aceasta avea să fie a lor, doar a lor. Vor da totul uitării pentru o clipă. I se va dărui din nou, de data asta, cu recunoştinţă. Şi, după ce trupurile lor se vor fi bucurat unul de celălalt, vor sta mult timp înlănţuiţi, vorbind despre ce le va trece prin minte, dar cu gravitatea caracteristică amanţilor.

Cu sufletul încărcat de bucuria apropiatei revederi, Katherina intră în culoarul de la intrare. Se scutură de zăpadă, îşi smulse fularul de pe păr care-i căzu în cascade pe umeri.

Trebuia să fie frumoasă, foarte frumoasă, pentru el, pentru noaptea lor împreună.

— Ulrich!... Ulrich!... Ulrich!...

Numele lui răsuna deja ca un sunet de clopot în mintea ei.

Mai făcu doi paşi. Simţi o mână pe umeri.

— O, Ulrich... m-ai făcut...

Dar cuvintele îi îngheţară pe buze. Nu era Ulrich, ci Bühling. Oribilul, sinistrul Bühling. Nu era beat şi rânjea în timp ce-o ţinea strâns lipită de el.

— Aşa, deci, porumbiţo, veneai pe ascuns aici ca să-i ridici moralul unui trădător?

— Dar... dar...

Bărbatul o strânse de gât cu brutalitate şi o împinse în zid, ţintuind-o cu corpul lui şi împiedicând-o să se zbată.

— Deci, aici se ascundea, nu? scrâşni el, arătând cu bărbia spre uşă.

Înspăimântată, Katherina văzu că bărbatul avea un Schmeisser. Probabil c-o urmărise şi că intrase în clădire după ea.

— A, să nu te prind că strigi, că voi fi nevoit să... să... Cred că-ţi închipui ce va urma, nu?

Bühling ciuli urechile. Ţintuită de greutatea poliţistului, Katherina încerca cu disperare să-şi pună ordine în gânduri. Dar gândurile fugeau haotic în toate părţile şi dinţii îi clănţăneau. Cum să facă să-l salveze, să-l avertizeze în legătură cu primejdia ce-l pândea?

Deodată, îşi înfipse dinţii în mâna care-i strângea gâtul.

— *Donnerwetter,* o să mi-o plăteşti, mormăi Bühling, slăbind strânsoarea.

— Ulrich! Ulrich! urlă Katherina înnebunită, Ulrich, fugi, au venit poliţiştii după tine, Ulrich... Ul...

— Căţea!

Atunci, totul se derulă rapid. În ciuda corpolenţei, Bühling avea reflexe bune. Era adevărat că avea şi o motivaţie puternică.

Scoase cuiul unei grenade, deschise uşa cu vârful cizmei, ca să nu se expună pericolului de a sări şi el în aer, şi o aruncă înăuntru.

— Nu! Nu! Nu-l ucide, nu ţi-a...

Un bubuit asurzitor. Uşa, smulsă de o mână invizibilă, fu aruncată în cea de la intrare. Prin deschizătură, se iviră nori groşi de praf şi fum.

Ca să fie sigur că trădătorul nu avea să scape, Bühling goli două încărcătoare în interiorul camerei, după care o apucă pe Katherina de mijloc, şi intră în urma ei. În cameră, nu era nimeni.

PARTEA A TREIA

CAPITOLUL I

Ninse toată noaptea, aşternând peste oraşul mort un linţoliu alb. În acest haos, te-ai fi putut crede la Polul Nord. Nimic nu amintea de război. Nu se auzea nici zgomotul şenilelor, nici o împuşcătură, nici un strigăt.

Uriaşa maşinărie de ucis îşi oprise răsuflarea.

Invizibili în tranşeele lor, peste care se aşternuse zăpada, soldaţii de pe ambele fronturi fumau, dormeau sau se gândeau la ce-i aştepta în clipele următoare. Nimeni nu îndrăznea să vorbească, şi fulgii se depuneau în straturi-straturi pe pragul adăposturilor.

Atât ruşii cât şi germanii renunţaseră să se mai pândească peste parapet.

În timpul nopţii, o vrajă malefică îşi întinsese tentaculele deasupra oraşului-fantomă şi, în zori, nici un om nu îndrăznise să tulbure straniul calm, de teamă să nu declanşeze un cataclism.

Dar ştiau cu toţii foarte bine că, pentru mulţi dintre ei, noaptea care urma avea să fie şi ultima.

Dincolo de Jiotr, ruşii comasaseră în mare secret două divizii blindate. Unităţile de atac îşi ocupau acum poziţia, la doi kilometri în faţa lor. Mulţi dintre ei aveau ochi oblici şi vorbeau ruseşte cu un accent ciudat, gutural. Mulţi purtau câte o sabie încovoiată la brâu.

Pe celălalt mal al Niprului, în oraşul-mormânt, cele treizeci de Panzer care reuşiseră să ajungă în nord se camuflaseră în interiorul clădirilor demolate. Lungi şiruri de fantome în uniforme albe se perindaseră toată noaptea pe colina Mamai sau în Kurgan. Unele se îndreptau spre nord, altele, spre est.

Şi nimeni nu ştia de ce mergea spre nord sau est.

Fantomele albe ştiau doar un lucru, că tăcerea ce domnea – pentru prima dată după patruzeci şi trei de zile şi patruzeci şi trei de nopţi – era preludiul Apocalipsei, lor revenindu-le rolul de „îngeri decăzuţi”.

Spre orele amiezii, când continua să ningă abundent, orice

mişcare printre ruine încetă, şi unităţile sovietice porniră de-a lungul stepei. Cu ardoare de o parte, şi fatalism de cealaltă.

Doar ofiţerii germani mai încercau să insufle curaj oamenilor lor, care ştiau însă că până şi zăpada care cădea abundent era rusească, la fel ca iarna friguroasă şi primăvara noroioasă. Zăpada potrivnică lor îi ascundea pe atacanţi, soldaţii neputându-i zări decât când erau prea aproape.

Adică prea târziu.

La ora patru, ofiţerii dispărură – atât de o parte, cât şi de cealaltă – pentru convorbiri misterioase, şi din adăposturile în care se reuniseră nu răzbătu nimic. Doar cei mai fini observatori ar fi putut zări că pe feţele unora radia bucuria neţărmurită, în timp ce trăsăturile altora erau transformate de o disperare adâncă.

Cei bucuroşi erau cei din nord, iar cei disperaţi, cei din est.

Astfel, în cel mai mare secret, la ora la care capitularea nu mai putea schimba nimic, ordinele ajunseseră deja până la ultimul soldat.

Spre ora şase, zăpada pierdu treptat din strălucire şi, în curând, imensul voal al nopţii devoră oraşul stradă cu stradă.

În tranşee, mii de suflete băteau la unison, aşteptând. Uniţi de acelaşi sentiment.

Frica.

Din cauza frigului aprig care fusese în ultimele două nopţi, Niprul îngheţase şi încărcăturile explozive pe care pontonierii genişti le foloseau ca să spargă gheaţa deveniseră ineficiente. Aşa că aşteptau şi ei.

Iminenţa catastrofei îngheţase orice gând al oamenilor din tranşee, din cazemate sau vehicule, care rămaseră privind lung zăpada în timp ce se gândeau la ţara lor.

Rata sinuciderilor din garnizoană nu mai atinsese până atunci un nivel atât de ridicat. Era vorba de „disciplinari”, transfugii sovietici care făcuseră greşeala să creadă în „Noua Ordine Mondială” şi în „pax germanica”, precum şi de cei din *Feldpolizei* care nici nu voiau să se gândească la lagărele de muncă silnică.

Ruşii ştiau că, în aceste momente de cumpănă din apropierea capitulării, ei impuneau modul de conduită al armatei Wehrmachtului.

— Haideţi odată, *Krankschwester,* o să vă arăt ceva ce n-aţi mai văzut!

Katherina îşi lăsase capul pe braţe pe masa de operaţii, părând că doarme.

— Ce mai e, Viatskoie? Ce vrei să-mi arăţi? întrebă ea obosită.

Ucraineanului nu-i pierise zâmbetul de pe buze, lucru straniu acum, când orele care-i mai rămâneau de trăit se puteau număra pe degetele de la o mână. Veselia lui avea ceva iraţional şi chiar jignitor la adresa celorlalţi răniţi.

Katherina Wimpfen se ridică şi-l urmă fără să întrebe nimic. Era posibil ca Friedenbach să fi dat un semn de viaţă? Era posibil s-o aştepte afară?

Străbătură tunelul central şi trecură peste parapetul de la intrare. Din Bühling, nu mai rămăsese decât amintirea, banca şi grămada de pături vechi.

După explozie, după ce văzuse că Friedenbach dispăruse, acesta voise s-o ucidă pe Katherina, dar văzuse convoaiele care se îndreptau spre nord. Atunci, lăsase totul baltă, înţelegând că totul era pierdut. Acum rătăcea probabil din post în post printre ruine, cu altă uniformă sau îşi trăsese un glonţ în cap. Puţin probabil, având în vedere cât era de laş.

Fapt era că nu mai apăruse la spital şi nici n-avea să mai apară acum, când ivirea ruşilor era doar o problemă de câteva ore.

Viatskoie nu privi spre grămada de vechituri şi începu să urce scara. Ieşiră pe ceea ce altădată fusese o stradă. Ninsoarea nu contenise şi formele contorsionate ale clădirilor afectate de bombardamente dispăruseră sub linţoliul alb.

— Priviţi, *Fraülein,* nu vi se pare extraordinar?

Tânăra femeie se simţi dezamăgită. Sperase din tot sufletul că Viatskoie, care trăgea cu urechea în toate părţile, aflase ceva despre Friedenbach. Dar nu, imbecilul se extazia în faţa zăpezii ştiind că, înainte de miezul nopţii, va fi executat.

Îi venea să plângă de furie!

— Pentru asta m-ai adus până aici?!

— Da. Pentru asta. Doar pentru asta. Merită cu prisosinţă. Pentru prima dată de la începutul asediului, putem privi cerul fără să ne temem de obuze. Nu vi se pare extraordinar?

Katherina privi în adâncul ochilor ucraineanului şi, în cele din urmă, încuviinţă, în timp ce trăsăturile îi erau luminate de umbra unui zâmbet trist.

— Da, ai dreptate, nu se mai aude nimic...

Cuvintele infirmierei păreau înăbuşite de zăpada proaspătă. Peste tot, se vedeau grupuri de soldaţi dintre care mulţi purtau pansamente, privind cerul sau sporovăind între ei. Când vorbeau, din gură le ieşeau norişori de aburi, dar nu se auzea nici un

sunet.

— Tăcerea asta este înspăimântătoare, şopti Katherina impresionată. Mi-e frică... E mai rău decât orice.

— Uitasem cum este să priveşti spre cer, bâigui Viatskoie cu subînţeles.

Katherina nu-şi putu ascunde un gest de nerăbdare ce nu-i scăpă bărbatului care-şi aprindea o ţigară rusească pe care o cumpărase Dumnezeu ştie de unde.

— Friedenbach, nu? murmură el printre dinţi.

Ea făcu semn că da.

Bineînţeles, simţise o imensă uşurare atunci când, odată risipit fumul provocat de explozie, văzuse că încăperea era goală. Dar, mai târziu, când nu mai exista nici un risc, când tăcerea rău prevestitoare se abătuse deasupra ruinelor, înţelesese că el se folosise de ea ajungând până la a o viola, după care plecase, uitând ce riscuri îşi asumase ea ca să fie cu el.

Dar ceea ce-o frământa nu era dragostea pentru omul care intrase pe neaşteptate în viaţa ei, nici decepţia, ci gândul că fusese înşelată.

Ajunsă în acest punct cu reflexiile, îşi dădu seama că, dacă ar fi fost în faţa ei, ar fi fost în stare să-i scoată ochii.

— Un trădător, şuieră ea printre dinţii încleştaţi de mânie, nu e nimic altceva decât un trădător...

— Cam pripită concluzia...

— Destul, Viatskoie, vezi-ţi de treburile tale! Ştiu unde este în clipa asta. Datorită mie, a reuşit să iasă din spital şi cine ştie ce inventează pe marginea actelor pe care i le-am dat. Doar se pricepe atât de bine la asta!

— Nu poate fi atât de rău. În plus, în haosul ăsta, oricine este gata să-şi vândă şi mama ca să-şi salveze viaţa lui mizerabilă. Aşa e, suntem toţi nişte trădători.

— De douăzeci de zile sunt nevoită să-ţi ascult gândurile filosofice, spuse ea cu răceală, mi-a ajuns până peste cap.

Ucraineanul tăcu, privind drept înainte. Pe zăpadă, se conturase o umbră uriaşă. Omul care se contura încetul cu încetul printre fulgii de zăpadă părea imens. Pe piept, avea un Sturmgewehr, şi încărcătorul curbat se ciocnea la fiecare pas cu un clinchet de centironul pe care era gravat „Gott mit uns”.

— Doctorul Kraft? întrebă omul cu glas aspru.

Viatskoie arătă spre gura tunelului în care era instalat spitalul de campanie.

— Ce treabă ai cu el?

— *Generalleutnant* Rotensperr vrea să-l vadă chiar acum.

— Da, înţeleg...

Omul dispăru. Peste câteva minute, apăru Kraft, împreună cu Ackermann şi doi asistenţi. Când o văzură pe Katherina, întoarseră toţi capul. În curând, dispărură în mijlocul ninsorii, unul după altul.

Tânăra femeie se gândea doar la Friedenbach şi nici prin minte nu-i trecu că aceşti oameni alergau spre tancurile chemate în secret de Rotensperr, conform planului.

Doar subtilul Viatskoie înţelesese.

— Vezi tu, Viatskoie, aş fi vrut să fie aici înainte de final, să ne revedem pentru o ultimă oară, doar atât, murmură Katherina.

— Toţi iubiţii care se despart spun asta, *Fraülein.*

— Aş fi vrut să nu fie un ticălos care şi-a bătut joc de mine.

— Dar acum e prea târziu, nu-i aşa că nu va mai veni?

Viatskoie clătină din cap, înfiorat:

— Nu, nu se va mai întoarce, spuse el pe un ton sumbru. Se lasă noaptea; se apropie sfârşitul.

— Totul se va sfârşi în noaptea asta, nu-i aşa?

— Cine ştie? spuse el enigmatic. Cine ştie? Să revenim cu picioarele pe pământ. Am auzit că în lagărele de muncă silnică, sovieticii nu au mijloace să îngrijească bolnavii de pneumonie, să intrăm ca să nu ne îmbolnăvim.

Ca prin vis, tânăra femeie se întoarse în tunelul întunecat, înfiorător. Pe masa de operaţie, nu mai era nici un rănit acum.

Iar prin preajmă, nu se mai vedea nici un medic.

CAPITOLUL II

Maiorul Ahnenfeld bătea darabana pe binoclu cu un aer dezgustat. Orele treceau şi nici vorbă să zărească odată cotul Niprului apărând în mijlocul întinderii de zăpadă. Nu putea şti ce făcea Ivan, şi nici dacă mai era acolo.

Făcu cale întoarsă şi coborî prudent treptele vechii clopotniţe pe care un obuz o decapitase cu o lună în urmă.

Tancul Stechenwagen ocupa întreg centrul naosului fostei sinagogi. Avea să iasă de aici abia când se va da semnalul de pornire.

Şi nu se va opri decât lângă mlaştinile din Plasnoie, dacă nu cumva un obuz PAK n-avea să curme înainte suferinţa echipajului din blindat.

Şoferul fuma nervos, sprijinit de uşa sinagogii. Ahnenfeld se apropie de el pe vârfuri, temându-se să nu se audă pocnetul cizmelor pe dale. Observă că degetele celuilalt tremurau.

— Ţi-e frică?

— Mai rău, *Herr Major,* se bâlbâi şoferul cu voce albă. Am impresia că am şi murit.

— Ce prostie! *Mein Freund, o* să scăpăm toţi, spuse pe ton profetic Ahnenfeld, bătându-l cu familiaritate pe spate pe tanchist.

— Este... din cauza liniştii. Liniştea asta mă scoate din minţi. Patru ore, şi ruşii n-au tras nici un foc de armă. Este... îngrozitor!

Şi gândurile lui o luaseră razna, făcându-l să trăiască un adevărat coşmar. Deşi era un luptător experimentat, Ahnenfeld ştia că acţiunea avea să le alunge aceste gânduri, dar şi că, după un anumit prag, frica putea avea efect paralizant. Era tocmai ce i se întâmpla şoferului tancului.

— Uite, bea asta, este nişte votcă slabă pe care am găsit-o la un rus capturat, dar o să-ţi mai dea curaj. Şi apoi, o să te mai facă să uiţi de gândurile negre.

Omul se strădui să zâmbească şi bău cu lăcomie din sticlă.

— Peste o oră, vei regreta liniştea de acum.

Pe chipul tanchistului se vedea că nu credea o iotă din spusele maiorului.

Ahnenfeld se îndreptă spre un grup de ofiţeri care se adăpostiseră într-un colţ al sinagogii. Peste tot, răsunau pocnetele emiţătoarelor radio.

— A, Ahnenfeld, ce ai să ne spui?

— Nu se vede nimic, *Herr Generalleutnant,* n-am idee ce se întâmplă afară. Ar fi trebuit să punem patrule.

— *Nein,* atât le-ar trebui ca să le dăm de bănuit, respinse Rotensperr propunerea maiorului, şi aşa ne-a fost greu să concentrăm forţele blindate în nordul oraşului fără să trezim artileria lui Ivan.

Ahnenfeld ştia ce dilemă avea Rotensperr. Minaseră ruşii terenul dintre Moghilev şi Plasnoie?... Asta ar fi fost singura explicaţie, pentru că în stepă nu se vedea nici o mişcare.

Dacă nu cumva se gândiseră că garnizoana, într-un ultim efort, se va arunca orbeşte spre acel punct unde era cel mai puţin probabil c-o vor face.

Lângă tanc, ieşind pe jumătate dintr-o trapă, mecanicul regla câteva sisteme şi clinchetul unei chei franceze răsuna asurzitor în mijlocul tăcerii mormântale.

Cu fiecare clinchet, nervii fiecăruia dintre cei prezenţi erau tot mai încordaţi.

Un ofiţer de transmisiuni în vârstă, îmbrăcat într-o haină îmblănită sovietică, pe care cususe însemnele *Gebergdivision*, şi pe cele ale Wehrmachtului, stătea cu ochii închişi. Faţa lui părea o mască.

În realitate, din cauza oboselii, omul era la capătul nervilor, pe marginea depresiei nervoase.

Mereu aceeaşi linişte...

*

*   *

Deasupra tunelului în care fusese instalat spitalul de campanie, răniţii, care erau în stare să se ţină pe picioare, priveau ninsoarea care cădea, trăgând cu nesaţ în plămâni aerul rece care-i ameţea, după ce zile şi nopţi întregi nu respiraseră decât miasmele din sala comună.

Din când în când, câte unul dintre ei spunea ceva, dar sunetul era repede înăbuşit, iar liniştea se lăsa din nou, sporindu-le teama.

— *Donnerwetter,* ce naiba tot fac!... Ce-or aştepta?

În labirintul complicat al tranşeelor, plantoanele se străduiau să distingă ceva printre fulgii deşi de zăpadă. Câţiva comandanţi de unităţi, temându-se să nu fie luaţi prin surprindere, postaseră „voluntari” la o sută de metri de gardul de sârmă ghimpată ca să dea alarma.

Culcaţi în zăpada care-i acoperea încetul cu încetul, chirciţi în

tranşee sau în adăposturi încercând să se apere de frig, fiecare om aştepta dârdâind de frig şi teamă potopul de foc şi oţel care avea să se abată nu peste mult timp peste oraş.

Nu toate unităţile „sacrificate” ştiau ce soartă le aştepta şi sperau că vor putea pleca la timp. Şi toţi ştiau că cei care vor apuca să vadă lumina zorilor vor fi siguri că vor rămâne în viaţă pentru că totul avea să se joace în acea noapte.

Adică în orele următoare.

— Îmi pierd minţile, mormăi un soldat bătrân, cuprinzându-şi capul cu mâinile, n-am mai simţit niciodată aşa ceva. Nimeni nu trage, ai crede că am murit deja.

— Taci, *Obergefreiter* Knepp, ce prostii îndrugi?

— Scuzaţi-mă, *Oberfeldwebel,* dar... uneori am impresia că sunt câtă frunză şi iarbă. Că sunt milioane de ruşi care se târăsc prin zăpadă ca nişte reptile şi că...

Patul armei îl lovi pe soldat în plină figură, trimiţându-l pe tărâmul viselor.

— Heinz, du-te în locul lui Schultz la mitralieră, *schnell,* şi încearcă să nu-ţi pierzi minţile.

Un tânăr imberb, cu nu pansament pe frunte, se duse înapoia crenelului ocupat de Me...... Privi şi el în zare cu îndoială, în punctul în care cerul se contopea cu zăpada.

Şi, ca şi cel de dinaintea lui, începu să aibă vedenii.

Frau Wimpfen, ajunsă la capătul nervilor, hohotea molcom pe patul ei. Dăduse uitării mânia pe care o simţise când înţelesese că Friedenbach se folosise de ea ca să-şi salveze pielea. Câştigase pe toate fronturile şi, în prezent, stătea fără îndoială ascuns pe undeva printre ruine, aşteptând să fie eliberat de camarazii lui din Armata Roşie.

Şi ea, care-şi imaginase că va trăi ceva unic împreună cu el, un sentiment atât de frumos şi de pur ca o dragoste imposibilă!...

De fapt, în naivitatea ei, îl ajutase să facă rost de acte false şi să scape de pedeapsa cu moartea.

De asta plângea Katherina – doar din cauza asta – şi nu din cauza tensiunii dinaintea potopului.

Linişte... Linişte... LINIŞTE...

Culcaţi în zăpadă, la nici o sută de metri înaintea gardului de sârmă ghimpată, Stepan Makoviak şi Heydrich Borms scrutau continuu miriadele de fulgi de nea care se roteau înaintea ochilor lor obosiţi. De o oră de când stăteau aici la pândă, zăpada îi acoperise cu totul, făcându-i invizibili.

Erau prea încordaţi ca să le fie teamă, pentru că ştiau că, orice avea să se întâmple, ei vor afla primii când porneau ruşii la atac. Fie şi după primele bombe ce aveau să cadă.

Şi acest fapt avea darul să-i liniştească într-o anumită măsură.

Un fulg căzu în ochiul lui Stepan care mişcă imperceptibil din cap, observând că arma care fusese acoperită de nea părea ţeava monstruoasă a unui tun.

— Hei!... Heydrich, mă auzi? strigă el şoptit.

Auzi un mormăit slab venind din dreapta, pe care o consideră o afirmaţie.

— Ei, Heydrich, cât timp a mai rămas?

— Vreo zece minute.

— Am să cer să mi se acorde încă un cart.

După o clipă, numitul Heydrich mormăi:

— E imposibil, eşti ţicnit.

— *Nein,* Ivan o să atace şi primul lucru pe care-l va face va fi să atace primele linii; nu ştii ce prăpăd face artileria lor când vor să termine cu noi.

— Şi ce dacă?

— Păi, nu vor lăsa nimic la voia întâmplării, ne vor bombarda până la miezul nopţii cu toată muniţia pe care o au, şi abia după aceea vor trimite primul mongol. Condiţii în care prefer să fiu aici.

— Aşa este, aprobă Stepan cu voce surdă. Mai întâi, trag cu tot ce au şi abia apoi îşi trimit trupele.

— Noi nu facem aşa.

— Da, dar ei au câtă muniţie vor.

— Nu contează; fapt e că nu dau doi bani pe viaţa celor din primele linii. Nici măcar pe a celor din subteran.

Tăcu brusc, cu ochii larg deschişi şi gura căscată de uimire. În nici o fracţiune de secundă, întinderea de zăpadă se populase cu circa cincizeci de fantome albe. Care alergau, urmate de altele şi altele care veneau în valuri ce păreau să nu se mai termine.

— Stepan... Stepan... Uite, sunt...

Dar Heydrich n-avu timp să termine fraza. Nu era o unitate sau o companie, ci o mulţime în dezordine, o hoardă, o maree de fiinţe umane. Nici unul dintre ruşi nu scotea o vorbă, alergând cu paşi mici şi repezi, cu arma lăsată în jos, având evident consemn să nu tragă cu nici un chip.

Stepan, care dădu să fugă, văzu cum o duzină de baionete se înfig în el şi căzu fără un strigăt în zăpada care, de data asta, avea să acopere un cadavru.

Înspăimântat, prea îngrozit ca să poată striga, să se poată ridica sau să folosească arma, Heydrich văzu cum un uriaş aleargă spre el, păşeşte peste el fără să încetinească şi dispare fără ca el să fi simţit muşcătura mortală a baionetei siberianului. Mareea de inamici îl învălui şi, apoi, îl lăsă în urmă. Acum, cei din primul val ajunseseră probabil la gardul de sârmă ghimpată.

Cu ochii larg deschişi, așteptându-se ca, dintr-o clipă în alta, să fie străpuns de o baionetă, având certitudinea că fiecare clipă era ultima pentru el, Heydrich fu primul martor al atacului sovieticilor.

Undeva, trosni o mitralieră care însă tăcu imediat. Prima linie fusese deja cucerită de atacul cu baioneta fără ca apărătorii ei să fi avut timp să-şi folosească armele. De data asta, ruşii nu recurseseră la artilerie, şi nici nu porniseră la atac cu teribilul „Ura!” care înspăimânta şi trupele cele mai experimentate.

Surpriza era absolută. Undeva, se auzi soneria unui telefon. Ofiţerul care dădea la manivelă ca să întrebe cine trăsese în prima linie avu imensa surpriză să vadă că în adăpost îşi face apariţia un rus.

Explodă o grenadă, însoţită de strigăte, apoi un şuierat, câteva rafale şi trosnetul molcom al armelor Kalaşnikov.

Din acea clipă, se dădu alarma din unitate în unitate, de la avanpost printre ruine.

URA! URA! URA!

Atunci se declanşă invazia ruşilor. Urlând cât îi ţineau plămânii, siberienii şi oamenii din diviziile caucaziene, îmbrăcaţi cu caftane lungi, se aruncară ca nişte păsări de pradă asupra tranşeelor germane.

În câteva secunde, detunăturile atinseră apogeul. Inamicul trăgea continuu înainte, având un singur gând: să înainteze. Nemţii se împuşcau între ei, fiind imitaţi îndeaproape de siberieni, care ajunseseră din urmă un val de asalt caucazian. Rătăcite în mijlocul zăpezii, unităţile se abătură de la linia de atac şi se încurcară în gardul de sârmă ghimpată încă intact.

Şi totuşi, elementul-surpriză avusese succes; în nici un sfert de oră, trupele inamice puseseră stăpânire pe un întreg subsector german.

Atunci, în mijlocul detunăturilor, bubui glasul gros al obuzelor de 155 care fu în curând susţinut de tirul katiuşelor.

— *Ach,* a intrat în horă şi artileria. În sfârşit! bubui glasul lui Rotensperr care se temuse până în ultima clipă de un atac de diversiune. De data asta, este sigur că atacă.

— *Herr Generalleutnant,* compania 155 a anunţat că ruşii au cucerit silozul de la Kurgan.

Rotensperr se aplecă deasupra hărţii desfăşurate pe vechiul altar, de pe care icoanele dispăruseră.

— Nu e posibil, cum au ajuns atât de departe? Transmisionist, cere confirmarea. Este o greşeală în coordonatele transmise.

Căderea în apropierea adăpostului a unui obuz produse un curent de aer puternic. Harta rămase o clipă suspendată în aer, deasupra altarului, ca prin efectul unei neaşteptate şi diabolice levitaţii.

— *Herr Generalleutnant,* strigă un ofiţer de legătură cu răsuflarea tăiată, Ivan a cucerit punctul K.

— Punctul K, medită Rotensperr, adică sectorul dintre bulevardul Kalinin şi Jitomir?

— Exact, *Herr Generalleutnant.*

Ahnenfeld se apropie şi el:

— Vor să taie oraşul în două, *Herr Generalleutnant.*

— Crezi că n-am bănuit asta?

Rotensperr dădu din mâna validă şi se întoarse spre ofiţerii de legătură:

— Domnilor, trebuie să-i oprim cu orice preţ, nu-mi dau seama cum au reuşit să ajungă atât de departe şi atât de repede, dar, dacă mai înaintează mult, un lucru e sigur, nu vom mai ieşi din Moghilev.

— Am lăsat prea puţine trupe acolo, *Herr Generalleutnant.*

Rotensperr îi aruncă o privire glacială colonelului care vorbise.

— Sunt întru totul de acord cu tine. Colonel Kunstler, te numesc ofiţer adjunct la brigada a treia. Du-te imediat la oamenii tăi.

— Am legătura cu compania divizionară 25, spuse un telefonist.

Toţi tăcură când Kunstler, alb la faţă, salută şi se duse în întâmpinarea morţii pentru că vorbise prea mult.

Printre pocnetele emiţătorului şi zgomotul salvelor de afară, se auziră frânturi dintr-un dialog:

— Adler, Adler... Ivan ne atacă... A cucerit etajele inferioare... Răspunde, Adler... Adler, mă auzi?

După o clipă, o voce necunoscută continuă:

— Aici Panther II, unde este Adler? Cine-mi poate comunica poziţia lui Adler? Panther II către toate posturile din Kommando 4, unde este Adler? Au incendiat clădirea, suntem învăluiţi de fum.

— Evacuaţi clădirea şi retrageţi-vă spre mine, Panther II, ordonă un nou glas.

— Imposibil, eu şi oamenii mei suntem la etajul patru.

— Fă-l să tacă! Fă-l să tacă o dată, Schweinkopf, te crezi la spectacol? urlă pe neaşteptate Rotensperr. Cine este acest Adler?...

— *Achtung, Herr Generallent...*

După un şuierat din ce în ce mai ascuţit, racheta căzu lângă clopotniţă şi învălui fosta sinagogă într-o uriaşă flacără galbenă. Instantaneu, ţiglele de pe acoperişul distrus în mare parte se prăbuşiră în naos. Mai mulţi oameni care-şi pierduseră cunoştinţa fură traşi în Stechenwagen.

— Cine este Adler? repetă Rotensperr care fusese azvârlit la pământ de suflul exploziei.

Din arcada stângă, îi curgea un firicel de sânge.

— *Hauptmann* Wunberg, Kommando 6.

— *Himmelgott,* dar Kommando 6 trebuia parcă să apere intersecţia din cartierul Kurgan.

— Aşa este, aprobă şeful de stat-major, dar ruşii au ajuns până acolo, *Herr Generalleutnant.*

— Trebuie să contraatacăm, exclamă generalul, să contraatacăm imediat, altfel vor cuceri întreg oraşul, este imposibil...

— Cu ce?

Întrebarea avu asupra tuturor efectul unui duş rece. Cu ce? Da, cu ce? Toate vehiculele pe şenile încă în stare să se deplaseze fuseseră concentrate în nord, în pivniţe, îndreptate spre Plasnoie.

— Se aude zgomot de tancuri cumva? Este semnalată prezenţa tancurilor undeva? întrebă Rotensperr pe un ton rugător.

Telefoniştii se înverşunară asupra emiţătoarelor lor, dar puţini comandanţi de unităţi le acordară atenţie, fiind preocupaţi să ţină inamicul la respect.

— Nu se aude zgomot de tancuri? Nicăieri?

Rotensperr clătină din cap şi se întoarse spre ofiţerii care-l priveau consternaţi.

— Ne-au tras pe sfoară. Ne-au tras pe sfoară, repetă el, scandând şi subliniind cuvintele dând din mâna validă.

Se întoarse spre Ahnenfeld, furios:

— Şi ei ştiu să ne furnizeze informaţii false.

— Atunci, nu vă mai rămâne decât să daţi semnalul de

plecare, *Herr Generalleutnant,* sugeră comandantului unui regiment de blindate. După ritmul în care se desfăşoară atacul inamic, peste douăzeci de minute, va fi prea târziu, Ivan va ajunge aici.

— *Nein.* Ne aşteaptă în stepă cu tancurile lor. Simt asta. Nu aşteaptă decât asta...

Într-o cascadă de praf, de zăpadă şi de bolovani, ultimele rămăşiţe ale fostei clopotniţe se prăbuşiră... Ofiţeri şi transmisionişti se aruncară la pământ.

— *Achtung,* inamicul vine pe strada Poesti. Priviţi, sunt siberieni... Mitraliori, ce naiba aşteptaţi? Nu vedeţi...

Un transmisionist se târî printre dărâmături şi închise aparatul care se stricase.

— Imposibil, imposibil, n-aveau cum să înainteze atât de repede şi atât de mult, mormăi Rotensperr, stupefiat. Probabil că s-au infiltrat prin reţeaua de canale.

— *Herr General,* strigă un ofiţer din compania 23 de tanchişti, cred că...

— Puţin îmi pasă de ce crezi tu. Puţin îmi pasă de ce gândeşti, auzi?

Omul care stătea ca toată lumea în patru labe adoptă o atitudine rugătoare.

— Daţi-mi ordinul de plecare. Totul s-a terminat, *Herr Generalleutnant,* oraşul a căzut.

— *Ach, nein!* urlă Rotensperr care încercă să se ridice clătinându-se, fiind însă aruncat la pământ de explozia unui mortier.

Se ridică într-un cot şi toţi văzură că faţa îi era scăldată în sânge.

Colonelul unităţii de blindate sări în picioare şi strigă:

— Generalul este scos din luptă. Preiau eu comanda. Domnilor, la tancuri!

Învălmăşeala celor prezenţi fu oprită brusc de un pocnet sec. Ofiţerii transmisionişti şi agenţii de legătură care se pregăteau să fugă se întoarseră şi-l văzură pe colonelul Weib chircindu-se şi prăbuşindu-se pe podea.

Ahnenfeld puse la loc Lüger-ul în toc şi-l ajută pe Rotensperr să se ridice.

— Transmisionişti, vreau situaţia sectorului estic, strigă el. Apel general pe frecvenţa de urgenţă către toate unităţile.

Ignorând cadavrul, un soldat întinse harta ruptă pe altar. Deodată, un bubuit înspăimântător sfâşie cerul. Toţi crezură că

pământul se va deschide şi-i va înghiţi cu totul. Dar nu, grupul alăturat de case căzu pradă salvei de Morser.

— *Herr Generalleutnant,* Regimentul 23 a semnalat că ruşii înaintează prin pivniţele clădirilor.

— Prin pivniţe?

— Da, iar Batalionul 5 Vânători de Munte s-a predat.

— Este sfârşitul, *Herr Generalleutnant.*

— Ajunge, Ahnenfeld, chiar crezi că sunt orb?

— Am spus asta...

— Întreabă dacă se aude zgomot de tancuri...

Din cauza exploziilor, din răspunsul care le sosi peste câteva minute, abia înţeleseră că nu se auzea zgomot de tancuri.

— Ne aşteaptă afară ca să ne facă praf, nu-i aşa, Ahnenfeld?

— Mă tem că aşa este.

— *Herr Generalleutnant,* Postul de supraveghere 24 a fost aruncat în aer.

— ... şi Unitatea 6 de genişti s-a predat.

— Se aud apeluri de ajutor din partea unei unităţi de rezervă din cartierul central... în Njarskoie, nu se mai trage...

Dar Rotensperr nu mai spuse nimic. Rămăsese nemişcat, privind cerul alb prin gaura pe care suflul katiuşelor o făcuse în acoperişul sinagogii. Jucase şi mizase absolut totul pe această ultimă bătălie.

Şi acum ştia că pierduse totul.

Pierduse pentru că nu ştiuse când să se oprească.

Că nu-şi dăduse seama că era o nebunie să spere că fantomele care rătăceau printre ruinele Moghilevului vor putea face altceva decât să lupte în mod simbolic cu ruşii. Să lupte ca să-şi salveze onoarea.

— ... şenile, pe drumul spre Belgorod... Ba nu, tir de mortiere mai scurt, tir de baraj la intersecţia lui Vitebsk 4 cu Tiger. Cu obuze cu fumigen roşiatic...

Rotensperr se îndreptă spre postul de radio care emitea neregulat.

— Aţi auzit? Aţi auzit? întrebă el cu privirea rătăcită. A spus şenile... Ce unitate este asta care încă-şi mai reglează tirul mortierelor?

Telefonistul se aplecă deasupra microfonului şi chemă disperat cu o regularitate uimitoare prin zgomotul luptelor.

— Sunt rămăşiţele unor trupe conduse de un maior. De maiorul Flaschen.

— Întreabă-l dacă vede tancuri.

— Aici, Flaschen, spuse o voce stridentă. Tancuri? Întrebaţi dacă văd tancuri? La naiba, sunt câtă frunză şi iarbă. Cine este smintitul care întreabă una ca asta?

Cu o vioiciune de care nimeni nu l-ar fi crezut în stare, Rotensperr se aruncă asupra microfonului:

— Aici, *Generallentnant* Rotensperr, strigă el, uitând să menţioneze indicativul propriu. Flaschen unde eşti? Ce tancuri vezi? Vreau coordonatele tale.

După o clipă de tăcere întreruptă doar de trosnetul armelor infanteriştilor, glasul reluă:

— *Herr Generalleutnant,* s-a terminat, mi-au luat prizonieri toţi oamenii, o să mă...

Vorbele maiorului fură întrerupte brusc de o împuşcătură care izbucni violent în receptoare.

— Flaschen, Flaschen, răspunde...

— ...

— Flaschen, Flaschen, răspunde, repetă cu încăpăţânare Rotensperr.

Pe neaşteptate, spre uimirea generală, acelaşi glas de mai devreme spuse:

— *Ach, mein lieber Gott,* ăsta nu mai prezintă nici un pericol, a fost cât pe-aci să mă ucidă şi...

— Flaschen, spune-mi ce este cu tancurile Panzer? Care sunt coordonatele tale?

— În sectorul 14. Cartierul Kurgan... Dar nu mai e cine să le ţină piept ruşilor... Tancurile noastre? Dar sunt tancuri sovietice, o mulţime care se îndreaptă spre cotul Niprului. Înaintează foarte încet în formaţie compactă. Ca... un roi de viespi.

Rotensperr dădu drumul microfonului care sări ca un arc la capătul firului. Un zâmbet de o veselie diabolică îi lumina trăsăturile.

— Au intrat... în labirint... exultă el. Acum n-au cum să mai scape...

Ridică mâna:

— *Achtung,* toată lumea la tancuri! La drum!

Se iscă o învălmăşeală generală. Ofiţerii de stat-major, aghiotanţi, transmisionişti, agenţi de legătură, toţi se grăbeau spre tancuri, rugându-se cu glas tare să nu fie nimeriţi de vreun proiectil înainte să fi ajuns la adăpostul tancurilor.

— Ajută-mă, Ahnenfeld... Ajută-mă, mai am nevoie de cap...

Ofiţerul Abwehr-ului îl sprijini pe Rotensperr până la maşina Stechenwagen al cărui motor porni îndată, scoţând un jet de fum

albastru pe ţeava de eşapament.

Portierele blindate se închiseră cu un pocnet înăbuşit în urma celor doi.

— Fiţi gata! anunţă comandantul de tanc.

— Şi ceilalţi?

— Toată lumea la drum, anunţă radiotelefonistul.

— *Vorwärts!* strigă Rotensperr ca să se facă auzit peste zgomotul motorului care era amplificat de pereţii metalici.

Invizibili în furtuna de zăpadă, cu zgomotul şenilelor acoperit de vacarmul bombardamentului sovieticilor, fugarii din garnizoana germană se năpustiră în stepa pustie în întâmpinarea destinului lor.

Sub privirile înmărmurite ale trupelor ruse din sectorul nordic, cele şapte tancuri Panzer din plutonul de străpungere a frontului inamic îşi făcură apariţia unul după altul din furtună.

Nu mai avură timp să dea alarma şi preferară să se ascundă...

CAPITOLUL III

În Moghilevul zguduit din temelii, începu exodul garnizoanei. Orice autovehicul în stare de funcţionare era folosit în acest scop, de la tancul de douăzeci şi cinci de tone, până la maşinile Volkswagen reparate, ai căror şoferi sperau să poată merge pe urmele lăsate de şenile, ca să poată depăşi camioanele Benz.

În nordul oraşului, se formă o coloană lungă alcătuită din vehiculele cele mai diverse de care se agăţau cu energia disperării o mulţime compactă de soldaţi din ale căror uniforme nu mai rămăseseră decât zdrenţe şi dintre care cei mai mulţi îşi lăsaseră armele ca să aibă mâinile libere şi să alerge mai repede.

Drumul era deschis de maşini de transport de trupe de care erau agăţaţi oamenii, apoi veneau blindate încă intacte. Şi apoi, ceilalţi. Toţi ceilalţi. Unităţile care avuseseră norocul să nu fie trase la sorţi, dar şi dezertorii, fugarii, cei care nu mai aveau nici o speranţă şi cei care mai sperau, totuşi, să trăiască. Cei care nu mai aveau nici şef, nici unitate, care supravieţuiau din jaf, temându-se mereu să nu fie prinşi de *Feldpolizei* şi înrolaţi fără drept de apel într-o unitate reconstituită din rămăşiţele altor unităţi.

Toată această cohortă pestriţă cobora acum colina Mamai în grabă. Aproape instantaneu, tancurile din capătul coloanei dădură peste o reţea densă de tranşee bine camuflate, dar, în furtuna de zăpadă, ruşii luaţi prin surprindere nu putură decât să asiste la năpustirea monştrilor pe deasupra lor. Cu atât mai mult cu cât nici un neamţ nu se gândea să deschidă focul asupra lor. Exista un singur cuvânt de ordine, un singur gând îi însufleţea: SĂ FUGĂ!...

Nu mai conta nimic, nici tancurile care avuseseră ghinionul să facă pană şi să se împotmolească în troiene, nici echipajele rămase pe jos care agitau frenetic braţele ca să atragă atenţia celorlalţi. Nici gând să oprească, trebuia să scape odată din infern!

Uneori, câte un tun PAK rusesc se trezea şi atunci, în mijlocul furtunii albe, se auzea bubuitul lui înăbuşit. Pe nimeni nu interesa cine trăgea sau cine era rănit. N-aveau decât un singur gând: SĂ FUGĂ! SĂ FUGĂ! SĂ FUGĂ!

Unele autovehicule nu mai putură ieşi dintre ruine şi echipajele lor, ajunse la capătul nervilor, gata de orice, începură

să ridice baricade ca să oprească un camion cu mai mult noroc decât tancul lor. Se succedară scene de revoltă, de rebeliune şi gesturi de disperare. *Feldpolizei* dispăruse şi, odată cu ea, şi disciplina. Nu toate gloanţele ucigaşe care căzură în acea noapte erau ruseşti.

Unele tancuri nu ezitară să-şi deschidă drum cu ajutorul tunului printre vehiculele în pană împinse pe drum de oameni care încercau să-i încetinească şi să le permită altor fugari să se agaţe de carapacea lor de oţel.

În timp ce combatanţii din estul oraşului se băteau cu un eroism atât mai demn de laudă cu cât ştiau că era zadarnic, în nord, se desfăşurau scene de o laşitate nemaiîntâlnită.

Aici, nu mai exista nici măcar noţiunea de uniformă, de grad, de armată, de patrie. Aplicau cu toţii deviza fiecare pentru sine şi Dumnezeu pentru toţi.

Dar până şi Dumnezeu îi abandonase în acele momente.

SĂ FUGĂ!

Deodată, pe la şase treizeci, adică la două ore după declanşarea atacului sovietic asupra Moghilevului, străzile se goliră ca prin farmec. Încetul cu încetul, zăpada acoperi urmele amestecate de roţi şi şenile de pe străzile pustii.

În cartierul pe care ruşii nu-l bombardau ca să le permită trupelor de asalt să înainteze mai repede ca să separe oraşul în două, o linişte stranie se aşternu peste ruine.

Din spatele parapetului, apărură câteva capete. Câţiva soldaţi îndrăzniră să iasă din adăposturi, în aşteptarea inevitabilului.

Uneori, crivăţul care începuse să sufle aducea cu sine zgomotul împuşcăturilor susţinute, astfel că toţi îşi dădeau seama că centrul teatrului de bătaie se deplasa tot mai repede spre fluviu. Ceea ce însemna că oraşul era deja aproape separat în două.

Şi toţi remarcau, de asemenea, că împuşcăturile deveneau tot mai sporadice şi până şi cei mai naivi înţelegeau că unităţi întregi se predau fără să opună cea mai mică rezistenţă.

Iar singurul gând al acestora nu era „să fugă”, ci „la ce bun”.

Lângă ruinele clopotniţei din Kurgan, unde cotul fluviului forma un fel de triunghi mărginit pe o latură de silozul de grâne, apăru, spre uimirea generală, un Stechenwagen descoperit.

Acolo unde aştepta un tanc sovietic T-34 cu ţeava fumegând încă, apăru un vehicul cu blindaj slab care servea transportării trupelor. Motorul acestuia încerca zadarnic să pornească şi ţeava de eşapament scotea lungi volute de fum gri.

Nici nu apăru bine din sufrageria devastată a unui apartament demolat, că blocă o şenilă, se roti pe loc şi se năpusti şi el spre nord.

Era ultimul autovehicul german care avea să părăsească Moghilevul...

La bordul acestuia, se aflau zece oameni care, în ajun, nici nu se cunoşteau. Zece oameni care aveau însă în comun dorinţa să supravieţuiască şi solide cunoştinţe de mecanică.

Aceşti oameni se înverşunaseră toată ziua şi noaptea care trecuseră ca să recupereze, uneori cu preţul sângelui, piese de pe epave (şi de pe blindatele care nu erau epave), reuşind să repare vechiul automobil Stechenwagen pe care o lovitură de Morser aproape că-l făcuse praf.

Blindatul escaladă cu greu o grămadă de dărâmături şi, ajuns în vârf, rămase o clipă în cumpănă, după care îşi continuă drumul pe cealaltă parte, stârnind o avalanşă de cărămizi în urma sa.

În interior, oamenii se ţineau de braţ unii de ceilalţi, aşa cum învăţaseră să facă pentru a amortiza şocurile, chiar şi pe cele mai dure.

— Mai repede, *Himmelgott,* mai repede, Ivan este pe urmele noastre.

Şoferul ridică din umeri şi aruncă o privire scurtă spre omul care se ţinea de scaunul de lângă el.

Cei doi şoferi văzură doar în ultima clipă uriaşul crater ce se căsca pe şosea. Li se părea că trăiesc un coşmar. Obstacolele păreau că se înmulţesc pe măsură ce înaintau spre oraş. Ca şi cum soarta voia cu orice preţ să-i împiedice să scape împreună cu ceilalţi.

— Înapoi! Mai repede! Mai repede! Aici o să ne împotmolim!

Dacă se împotmoleau, ar fi însemnat sfârşitul. Şi aşa le fusese greu să pornească motorul cârpit – de unde şi întârzierea periculoasă pe care o aveau faţă de restul fugarilor – şi, dacă se oprea, nu era sigur că avea să repornească curând la drum.

Copilotul ambreie încet, foarte încet, în ciuda enervării care-l cuprindea tot mai mult pe măsură ce auzea rafalele scurte ale armelor sovieticilor care acum dominau ripostele mitralierelor Schmeisser.

— *Langsam! Langsam!* Blochează şenila stângă acum. Cutia de viteze. *Gut,* acum, mergi încet. Accelerează! Mai mult! *Donnerwetter,* autovehiculul ăsta trebuie să cântărească zece tone!

Şoferul asuda abundent şi-şi simţea cămaşa lipindu-i-se de piele. Demult uitase noţiunea de frig.

Deodată, o hoardă de oameni care urlau se năpusti dintr-o pivniţă spre maşina care, după ce reuşise să treacă de obstacol, prindea încet viteză.

— *Achtung*!

Nu fusese decât un strigăt şi se ridicară toţi în picioare.

— Luaţi-ne şi pe noi, camarazi!

— Duceţi-vă dr... urlă un om, îndreptând Schmeisser-ul spre fugari.

Unul dintre ei, un bătrân pontonier, ridică spre ei pumnul.

— Dumnezeu să vă pedepsească pentru laşitatea voastră!

— N-ai grijă, neică, nu e departe pedeapsa cerului!

Motorul acoperi insultele care ţâşniră în urma vehiculului.

— Acum, întoarce la stânga. La stânga.

— Dar suntem în cartierul Mamai.

— Cunosc drumul, o să ieşim în bulevardul Korgolski.

Şoferul acţionă pârghiile şi, cu o uşoară oscilare, tancul se îndreptă spre o stradă care urca spre vârful colinei Mamai.

Un om din interiorul maşinii, blindate se ridică brusc şi se îndreptă clătinându-se spre postul de pilotaj.

— V-aţi ţicnit, unde mergeţi? Ne îndreptăm spre est!

Nimeni nu răspunse. Omul urlă şi mai tare în spatele celor doi şoferi:

— Sunteţi nebuni, ne îndreptăm spre est, vă spun că mergem spre est. O să dăm peste tancurile sovietice!

Tancurile sovietice erau sfârşitul. Autovehiculul blindat şi ocupanţii lui ar fi fost făcuţi una cu pământul. N-ar mai fi rămas nimic din ei.

— Opriţi-vă! Opriţi-vă! Doar n-aveţi de gând să cuceriţi voi singuri oraşul!

— El ştie drumul.

— Ce ştie el? Vă spun că mergem spre est. Ne-am înţeles să... Atins de o torpilă aeriană, lansată probabil de un Nebelwerfer, faţada unei clădiri deja avariate se prăbuşi cu zgomot asurzitor chiar înaintea automobilului care abia avu timp să frâneze. Omul care uriaşe furios mai devreme, şi care stătea ghemuit între cei doi piloţi, fu azvârlit înainte şi puţin lipsi să nu-şi spargă capul de tabloul de bord.

— Înainte! Treci peste dărâmăturile astea!

Cu regret parcă, dar temându-se să nu rămână blocat aici, copilotul ambreie cele două şenile şi, asemenea unei broaşte

ţestoase gigantice, blindatul trecu peste obstacol cu jerbe de scântei.

— *Schnell! Schnell!*

— Mai taci odată. Unde naiba este şi strada asta Kuli... gorgol, drumul care duce spre nord?

Pilotul recunoscu clădirea înaltă cu ferestre fără geamuri şi se redresă pe scaun.

— La dreapta. Am spus la dreapta.

— Dar acolo nu este nimic.

— Mai repede.

Când zări ţeava Lüger-ului lipită de burta lui, copilotul înţelese că n-avea de ales. Pe chipul său scăldat de transpiraţie, se aşternu expresia unei stupefacţii intense, care făcu apoi loc terorii.

— Aşa, deci, ticăloşule, ne-ai tras pe sfoară.

— Nu e ce crezi tu, fă la stânga. Aici, opreşte!

Tancul derapă violent, după care se ciocni de un stâlp de beton pe care-l secţionă în trei.

— Ascultă-mă bine, camarade, printre cei de aici se află un prieten de-al meu. Unul singur. Are o grenadă în buzunar. Dacă pleci, se sinucide şi vă ucide şi pe voi. *Verstanden?*

— Ce naiba facem aici? se auziră proteste din spate. Ivan e peste tot.

— Auzi, continuă omul fără să ridice tonul, o singură apăsare pe acceleraţie cât lipsesc, şi ajungi direct în cer.

— Ce vrei să faci?

— Nu e treaba ta. Nu durează mai mult de două minute. *Verstanden*?

— E o păcăleală.

— N-ai decât să demarezi. Şi vei vedea tu.

Omul de pe scaunul copilotului deschise brusc portiera de oţel şi sări afară.

— Ei? Ce se întâmplă? întrebă cineva.

— Dă-i drumul sau trag! strigă un glas isteric din spatele maşinii.

Cel care sărise din blindat, alergă printre pereţii demolaţi şi dispăru pe treptele unei scări invizibile. Coborî scara şi o porni printr-un tunel lung.

Spitalul de campanie XIII era înţesat de răniţi, dar şi de oameni fără nici o rană, fugari, dezertori, de toţi care pierduseră orice speranţă şi se refugiaseră sub oblăduirea Crucii Roşii.

Omul se strecură prin această mulţime, ajunse gâfâind în

tunelul principal, pe care-l cuprinse dintr-o privire, şi se năpusti printre tărgile înghesuite unele în altele.

Katherina Wimpfen care dezlega un garou simţi c-o cuprinde cineva în braţe:

— Ce... Ulrich! Ulrich!...

— N-avem timp de pierdut, strigă Friedenbach, urmează-mă.

Tânăra femeie arătă spre sala înţesată de oameni.

— Nu, Ivan nu va face decât...

— Ajunge.

De data asta, aproape se răstise la ea. Friedenbach ştia că minciuna pe care i-o spusese pilotului n-avea să ţină mult timp. Se va găsi cineva care să-l ameninţe că-i trage un glonţ în ceafa dacă nu porneşte. Poate că asta se şi întâmplase între timp.

O apucă pe infirmieră de braţ şi o împinse fără menajamente spre ieşirea din tunel. Mulţimea „refugiaţilor” se dădu la o parte din calea lor fără un cuvânt, neînţelegând ce se întâmplă.

Oamenii văzuseră cum camioanele şi tancurile se năpustesc spre nord. De aceea, nici nu le trecuse prin minte că cei doi, soldatul bandajat la cap şi infirmiera, ar putea avea cea mai mică şansă să scape de unii singuri.

— Pe scară, repede. Mai repede, Katherina.

— Lasă-mă.

— Nu.

— Dar mă împiedici să alerg.

Îşi dădu seama că, în surescitarea care-l cuprinsese, aproape o luase pe sus pe tânăra femeie şi că aceasta mergea clătinându-se. O împinse înainte, urcând treptele scării în urma ei. Ajunşi „la suprafaţă”, auzi zumzetul motorului blindatului în acelaşi timp cu cel al cutiei de viteză.

Se repezi afară, parcurse ultimii metri din câteva salturi şi sări pe scaunul din faţă pe care un om era pe cale să se caţere.

— Cară-te!

Fie din cauza privirii lui Friedenbach, fie din cauza Lüger-ului, omul se dădu înapoi.

— Ajutaţi-o să urce înăuntru.

Mâinile celor din blindat se aplecară grăbite, gata să facă orice numai să plece odată.

— Dă-i drumul.

Pilotul călcă nervos acceleraţia. Motorul se înăbuşi, porni cu câteva rateuri şi, în sfârşit, atinse turaţia normală.

— Dar eu? Luaţi-mă şi pe mine?

Prin fanta de ţintire, Friedenbach îl recunoscu pe micuţul

Viatskoie care alerga printre ruine. Chipul congestionat şi urât al acestuia era atât de desfigurat de teroare, încât se identifica cu clădirile în ruine.

— Un rus!

Strigătul izbucnise din interiorul maşinii. Toţi se ridicaseră în picioare. Dar nu, nu era un cercetaş siberian gata să radă faţada unei clădiri, ci, mai rău, lunga ţeavă bombată la mijloc de frână a unui tanc T-34. Monstrul părea că iese direct din ruinele unui imobil pe care-l străbătuse dintr-o parte în cealaltă.

Pe blindajul său, rămăseseră agăţate cărămizi şi ţigle.

Automobilul Stechenwagen mergea cu zgomot pe stradă, cu o încetineală exasperantă. Părea că fiecare bucată de caldarâm, fiecare piatră şi bucată de metal de pe jos constituiau o piedică.

— S-a oprit! O să tragă!

Trei dintre ocupanţii blindatului săriră pe dată afară şi alergară să se adăpostească în spatele primului perete dărâmat care le ieşi în cale. Friedenbach numără secundele. Închise ochii şi se strădui să alunge orice gând din minte. Sau poate că mintea lui, încremenită de frică, nu mai era capabilă să reacţioneze.

— Turela se roteşte spre noi!

Tancul în care se aflau se clătina stângaci pe amortizoare, forţând la maximum motorul cârpit. Dar şoseaua se deschidea larg, fără nici un obstacol, înaintea lui, şi inamicul n-avea să-i lase nici cea mai mică şansă. Cuprinşi de panică la vederea ţevii care se îndrepta spre ei, alţi doi oameni săriră printre ruine şi se împrăştiară urlând.

— Zidul! Zidul! Blochează şenila stângă. Am spus STÂNGĂ, strigă Friedenbach în urechea şoferului.

Blindatul pivotă cu o zdruncinătură şi dărâmă faţada unei clădiri, antrenând după el o avalanşă de cărămizi. În aceeaşi clipă, se auzi şuieratul caracteristic al unui tun de tanc. Un fulger albăstrui decupă faţada unei clădiri nu foarte înalte. Zidul păru că se prăbuşeşte cu încetinitorul.

În mod inexplicabil, blindatul german reuşi să ajungă pe teren deschis. După ce trecuse peste câteva garduri fără nici o greutate, străpunsese zidul unui apartament şi, acum, ieşise pe o stradă paralelă.

— La dreapta... La dreapta, acum. Cu toată viteza.

Nu era nevoie să repete. Şoferul înţelesese şi el instinctiv ce trebuia să facă. Îndreptă tancul pe lângă colina Mamai, făcând slalom printre ruine şi gropile de pe şosea cu o îndemânare incredibilă. Friedenbach se întoarse. În spatele maşinii blindate,

se aflau şapte oameni. Micuţul Viatskoie nu se număra printre ei... Toţi erau ocupaţi să arunce afară pietrele şi cărămizile care căzuseră grămezi în maşină.

Peste zece minute, după un slalom care părea să nu se mai sfârşească, timp în care inevitabilul fusese pe punctul să se producă de sute de ori, maşina ajunse, în sfârşit, în afara zonei bombardate. Acum, terenul era presărat cu sârmă ghimpată, tranşee şi case transformate în cazemate. Şi era acoperit de zăpadă. Nu lipseau însă soldaţii care alergau cu mâinile ridicate spre ei.

Blindatul îşi continuă drumul fără să încetinească, trecu de ultimele case, strivi sub şenile un câmp de sârmă ghimpată devenit inutil şi ajunse, în sfârşit, în întinsa stepă care se deschidea înaintea lor. În nici zece secunde, oraşul cu ruinele sale, cu flăcările şi zgomotul morţii fu înghiţit de zăpadă.

Friedenbach şi pilotul încercau să privească dincolo de vârtejul de zăpadă, nevenindu-le să creadă că ieşiseră din iad. Avură amândoi impresia neclară că oameni îmbrăcaţi în uniforme albe se îndepărtau fugind la apropierea lor, fapt de care însă nu erau siguri.

— Nu trebuie decât să ne luăm după urme, spuse Friedenbach.

— Care dintre ele?

— Cele mai mari, imbecilule!

Friedenbach încălecă spătarul scaunului şi se duse spre fundul maşinii. Oamenii priveau în tăcere peste peretele blindat cum se derulau curbele domoale ale stepei îmbrăcate în alb. Toţi pândeau cu nelinişte rateurile tot mai dese ale motorului ajuns la capătul puterilor.

Friedenbach se aplecă spre Katherina, simţind aţintite asupra lui privirile celorlalţi. Tânăra femeie stătea ghemuită lângă soclul postului de radio care dispăruse şi, la fiecare hârtop, se lovea de metal.

O atinse cu familiaritate pe umăr, ceea ce o făcu să tresară ca arsă.

— O să vezi, sunt doar treizeci de kilometri, *liebling.* Treizeci de kilometri, şi peste o oră o să ajungem la Plasnoie.

Nimic nu arăta că infirmiera înţelesese ce-i spusese, pentru că rămase în continuare legănându-şi capul, cu ochii larg deschişi, ca şi cum retrăia coşmarul infernalei evadări.

— Acolo... drept înainte!

Toţi fură cuprinşi de panică. Toţi deschiseră larg ochii, dar nu

văzură decât o masă întunecată pe întinderea albă. Abia după un timp înţeleseră că autovehiculul se deplasa cu aceeaşi viteză ca şi ei. În cele din urmă, un mecanic de la genişti îl identifică:

— Este un Horsch vechi cu opt roţi...

Maşina Stechenwagen se apropie de celălalt autovehicul în ciuda problemelor mecanice. Cealaltă maşină mergea cu greu pe zăpada pe care şenilele tancurilor dinaintea lor o neteziseră. Din Horsch, un om agită un receptor din ebonită negru.

După un timp, Friedenbach reuşi să-i dea de înţeles omului că nu aveau nici un aparat de radio.

— Nu-i depăşi, îi ordonă el pilotului. Ei sunt urechile şi ochii noştri, lasă-i în faţa noastră.

După nici douăzeci de minute, cealaltă maşină se opri brusc cu un derapaj violent. Tancul evită în ultima clipă să n-o lovească şi opri lângă Horsch.

— Ce se întâmplă? strigă Friedenbach ca să se facă auzit peste vacarmul făcut de cele două motoare.

Şeful de bord din celălalt autovehicul îşi scoase căştile şi strigă la rândul lui:

— *Die Angriffsgruppen* a dat de belea, adică de tancuri inamice şi de unităţi de atac. Se pare că se dau lupte acolo.

— Şi atunci ce facem?

— Atunci, ne îndreptăm spre vest cu zece kilometri mai devreme decât trebuia.

— Dar... mlaştinile?

Celălalt ridică din umeri.

— Ai de ales... mlaştinile sau duşmanul. Veniţi?

Maşina demară cu un curios zgomot de turbină, fără ca omul să aştepte răspunsul lui Friedenbach.

— Dă-i drumul, mergem după ei, îi ordonă el pilotului.

— Ce se întâmplă? întrebă unul dintre mecanicii din spatele maşinii.

— Am aflat că Ivan nu e chiar atât de prost cum am crezut. *Donnerwetter,* dă-i bătaie, altfel îi pierdem din vedere.

CAPITOLUL IV

Contrar negrelor presimţiri ale tuturor la auzul rateurilor motorului tancului, automobilul Horsch fu cel care-şi dădu ultima suflare peste zece minute, după ce se împotmolise cu roţile din faţă într-un troian de zăpadă.

Tancul care abia mai mergea ajunse lângă Horsch, opri şi-i luă pe cei cinci oameni care se grăbiră să se îngrămădească în interiorul blindatului.

După care-şi continuară drumul, cu nelinişte crescândă.

În postul de pilotaj, Friedenbach şi şoferul încercau pe cât posibil să menţină motorul în funcţiune şi manevrau pârghiile de blocaj al şenilelor atunci când, din furtuna de zăpadă, îşi făcea brusc apariţia un copac sau un bolovan.

Din cauza încordării cu care privea printre fulgii deşi de nea, lui Friedenbach începuseră să-i lăcrimeze ochii, şi lacrimile îi îngheţaseră pe obraji, dând impresia că purta o mască. Dar era de ajuns o secundă de neatenţie, o eroare de calcul sau o clipă de ezitare pentru ca greoiul autovehicul să se ciocnească de un copac sau un pietroi.

— Cred că am ajuns deja în mlaştinile de la Plasnoie.

Friedenbach întoarse capul spre şofer.

— De unde ştii?

— După plăcile pe care nu se depune zăpadă... Sunt apele îngheţate.

Friedenbach simţi că-i îngheaţă sângele în vene; tancul avea şapte tone. Şi nici o crustă de gheaţă n-ar fi suportat o asemenea greutate repartizată pe suprafaţa redusă a două şenile.

— Deci, e de aşteptat că gheaţa se va sparge sub noi.

Omul ridică din umeri.

— Nici chiar aşa, cât timp mergem...

Friedenbach aruncă o privire peste umăr după ce-l avertizase pe şofer să ocolească un brad uriaş.

Nemaiputând suporta gerul, Katherina îşi înfăşurase capul într-o eşarfa şi se lăsa în voia zdruncinăturilor blindatului.

— *Achtung!* Am ajuns în mlaştini, fiţi gata să săriţi!

Ameţiţi de nesomn, de oboseală, de foame şi frig, nimeni nu dădu de înţeles că ar fi recepţionat mesajul.

Tancul mai merse un sfert de oră, urmând un drum sinuos, printre bolovani. Şenilele lăsau urme tot mai adânci.

Dintr-odată, când ajunseră în vârful unei ridicături, se auzi un trosnet. Peste o fracţiune de secundă, capota blindatului se cufundă un metru şi Friedenbach văzu îngrozit cum apa neagră ajunge sub tălpile lor.

— Ieşiţi! Toată lumea afară! strigă el, încercând să deschidă portiera blindată.

Dar portiera era blocată de gheaţa care ajungea acum până la partea superioară a şenilelor. Pentru o clipă, fu cuprins de panică, într-o străfulgerare, se văzu prizonier în sicriul de oţel, lovind zadarnic cu pumnii în blindaj.

Se urcă pe scaun, deschise turela de tragere şi ieşi chiar în momentul în care blindatul se scufundă.

Friedenbach ieşi prin trapă şi se aruncă cât mai departe posibil. Ateriză în mijlocul însoţitorilor lui în timp ce tancul se cufunda cu un trosnet sinistru în apa neagră. Turela mai pluti câteva clipe la suprafaţă, în mijlocul apei învolburate, apoi dispăru în urma blindajului.

Friedenbach se întoarse palid spre ceilalţi:

— Au ieşit toţi? Katherina! Unde eşti, Katherina?

Privi dintr-o parte în cealaltă, dar nu zări decât chipuri bărboase. Îi întoarse înnebunit pe toţi în căutarea tinerei femei, încercând să nu se gândească la ce era mai rău.

— Katherina! Katherina! Cine a văzut-o pe *Krank*... Ah, aici erai!

Tremurând din toate încheieturile, tânăra femeie îl privea fără să spună nimic, şi ochii ei păreau şi mai mari şi mai limpezi decât de obicei. Dinţii îi clănţăneau fără încetare.

Mulţi dintre cei din tanc îşi dădură seama abia atunci că printre ei era o femeie.

— Asta n-a fost tot, mormăi o voce. Ruşii sunt pe urmele noastre aşa că ar trebui să ne grăbim s-o luăm la fugă.

Cel care vorbise era un *Oberschutz*[12] uriaş care avea o carabină Dejtgarev rusească.

— Câţi suntem? întrebă cineva.

— Zece. Doi au rămas în tanc.

— Pilotul? întrebă Friedenbach, dând drumul Katherinei pe care o prinsese de mijloc.

— N-a putut ieşi... Nu puteaţi ieşi amândoi, nu-i aşa?

Omul vorbise cu ranchiună în glas, ca şi cum era supărat că scăpase el şi nu pilotul. Friedenbach îşi spuse că, probabil,

---

[12] Soldat fruntaş.

şoferul era prietenul lui.

— Cine are idee în ce loc suntem? întrebă un caporal de artificieri care avea drept armă doar o grenadă la centiron şi pe care o ţinea probabil pentru el.

Bărbaţii discutară între ei, după care spuseră că merseseră spre vest circa douăzeci de minute cu o viteză de cincisprezece-douăzeci la oră. Altfel spus, că se aflau în mijlocul temutelor mlaştini de la Plasnoie.

— Mai avem, deci, douăzeci de borne kilometrice până la ai noştri, evaluă uriaşul.

— Ai noştri? Ce vorbeşti! îl persiflă cineva... N-au ridicat un deget pentru noi patruzeci şi şase de zile...

— Gura! Cei care au arme să treacă în faţă, ceilalţi, în urmă. Fiţi cu ochii-n patru, mai spuse uriaşul care, deşi nu purta însemnele vreunui grad, părea dornic să preia comanda. Am auzit că prin mlaştinile astea mişună partizanii.

Partizanii! Omul reuşise să dea glas temerii tuturor. Toţi soldaţii de pe front cunoşteau cruzimea acestora. Nu cunoşteau mila, nici de o parte, nici de cealaltă a frontului. Unii pentru că nici nu se gândeau să hrănească un *Kriegsgefangenen* neamţ, iar ceilalţi pentru că se temeau de minele pe care partizanii le plantau mişeleşte noaptea, de asasinarea ofiţerilor sau de sabotajele care rupeau legăturile dintre unităţile germane şi baza lor.

„Partizani”, ce cuvânt detestabil!

Cu un reflex comun, toţi priviră scrutător troienele din jur, trunchiurile verticale ale mestecenilor pe care zăpada îi acoperea doar pe o parte, aşteptându-se să vadă năpustindu-se asupra lor o hoardă întreagă de siberieni cu cuţitul între dinţi.

Mulţi regretară în acele momente că-şi abandonaseră armele.

— *Gut,* încolonarea. Tu, cum te numeşti? întrebă uriaşul cu voce de bas.

— Radek.

— Deci, Radek, treci în capătul coloanei pentru zece minute, ca să deschizi drumul. Daţi-i un Schmeisser.

Soldatul smulse, fără să mai aştepte să-i fie dată, arma din mâinile unui caporal care nu îndrăzni să protesteze.

— Să ne grăbim, în următoarele patru ore trebuie să ajungem la ai noştri. Nu vom face nici o oprire. Cei care nu vor putea ţine pasul vor fi abandonaţi. Nimeni nu este obligat să mă urmeze.

Şi începu să meargă singur cu paşi mari prin zăpada afânată, şi toţi se grăbiră să-l urmeze. Friedenbach o strânse de umăr pe

Katherina şi-o împinse cu blândeţe înaintea lui. Rămăsese spre coada coloanei, pentru ca cei dinainte să taseze zăpada şi să le permită să-şi cruţe forţele.

Fugarii se îndepărtară fără un cuvânt de sinistra groapă unde-şi găsiseră mormântul camarazii lor, remarcând în treacăt că gheaţa începuse deja să se formeze la suprafaţă. Peste câteva ore, zăpada va fi acoperit totul, şi nu avea să mai rămână nici o urmă din drama care avusese loc.

Amorţiţi de frig, oamenii porniră la drum fără zăbavă. Uriaşul, al cărui nume nu-l ştia nimeni, le impunea un ritm infernal, şi-l ameninţase pe cel din capul coloanei că-l va ucide dacă reuşea să-l ajungă. După ce merseră vreo jumătate de oră, muşchii începură să li se dezmorţească, ceea ce le permise să înainteze mai uşor prin zăpada afânată.

Nimeni n-avea raniţă la el. Dar, şi aşa, le era greu să-şi ducă propria greutate pe picioare.

Zăpada se depusese în strat gros, dar gerul din ultimele zile nu reuşise s-o îngheţe, fapt pentru care picioarele li se afundau în troiene.

După o oră de mers, oamenii care nu mai mâncaseră bine de săptămâni întregi, doborâţi de oboseală, începură să se simtă la capătul puterilor. Coloana începu să se lungească peste măsură. În curând, ultimii din coloană nu mai putură fi zăriţi de ceilalţi. Unii dintre ei strigau. Alţii se lăsau, pur şi simplu, să cadă la pământ, plângând. Dar uriaşul continua să meargă impasibil cu paşi egali, surd la gâfâielile, rugăminţile sau înjurăturile care plouau asupra lui.

După două ore, coloana nu mai era formată decât din şapte oameni. Ceilalţi se împrăştiaseră pe o distanţă de câţiva kilometri, în urma lor, aşteptând ca gloanţele partizanilor să-i elibereze de suferinţe.

Dinspre Plasnoie, împuşcăturile se auzeau doar din când în când. Probabil că toate tancurile fuseseră abandonate.

Katherina se prăbuşi la două ore după căderea nopţii. Friedenbach, care încheia coloana, şi care se văzu nevoit s-o susţină tot mai des, o apucă de gulerul mantalei şi-o forţă să se ridice. Tânăra femeie mergea ca o somnambulă, clătinându-se tot mai mult.

— Haide, curaj, îi suflă el la ureche, ce-a fost mai greu a trecut.

— Ştii bine că mlaştina asta nu se va sfârşi niciodată.

— Ba da, *der Oberschütz* are o hartă şi l-am văzut privind-o

mai devreme.

— Partizanii au să ne ia prin surprindere.

— Un motiv în plus să rămânem grupaţi.

— Este o iluzie că vom putea scăpa...

— Gata, continuă să mergi! o împinse el brutal.

Cel mai descurajant dintre toate era pădurea de mesteceni care părea să nu se mai sfârşească. Cu mintea golită de orice gânduri, oamenii pierduseră în cele din urmă noţiunea timpului. Aveau impresia că mergeau prin zăpadă de luni de zile şi că nu cunoscuseră nimic altceva în afara pădurii prin care treceau.

Erau conştienţi însă că monotonia cu care se perindau copacii îi scotea din minţi.

Pe la unsprezece seara, uriaşul se opri brusc, fără să-i avertizeze, şi cel care venea în spatele lui, se lovi de el şi căzu la pământ.

Colosul scrută furtuna de zăpadă, după care privi înapoi. La capătul dârei, nu mai rămăseseră decât cinci bărbaţi şi Katherina. Dădu din cap, furios, şi se aşeză pe un troian de nea, înfigând arma în zăpadă.

— Cred că am parcurs o treime. În zori, ajungem la ai noştri. O treime! Cât de descurajant! Şi ei, care aşteptau să audă din clipă în clipă somaţia primei santinele germane!

Cei pe care doar voinţa îi mai ţinea pe picioare capitulară. Cei care nu mai sperau nimic, se gândiră să se sinucidă.

Învăluită de o perdea de zăpadă ce căzuse dintr-un brad, Katherina ridică privirea spre Friedenbach care preferase să rămână în picioare, temându-se că nu va mai fi în stare să pornească la drum.

— Ai auzit ce a spus?...

— N-am auzit nimic, mormăi el, şi, oricum, nu ştie ce spune. Nu se mai gândeşte la nimic altceva decât să meargă, să meargă.

— Ascultă-mă, îl rugă ea.

Se aplecă spre ea, încruntat, ştiind că făcea o imensă greşeală psihologică lăsând-o să-şi exprime teama.

— Ştii... mă tem că nu mă voi putea ridica de aici.

Bărbatul dădu din umeri, liniştit, pentru că se aşteptase că tânăra femeie îi va spune că nu mai pleacă de acolo.

— Am spus şi eu asta cândva: refuz să plec de aici! Şi vezi unde am ajuns din cauza asta!

Răsună o împuşcătură. Pe neaşteptate, în liniştea îngheţată. Fugarii se ridicară, ciulind urechile, încercând să-şi dea seama

dincotro venea.
— A fost un Mauser, fu de părere cineva.
— Aş vrea să fiu sigur că aşa este.
— Şi partizanii nu pot avea asemenea arme? Asta nu înseamnă nimic. *Der Oberschütz* smulse brusc arma din zăpadă.
— Sus, şi la drum!
— Cum, deja? Dar nici n-au trecut...
— N-ai auzit? Haide, în picioare!
Friedenbach o ajută pe Katherina să se ridice. Tânăra femeie arăta de parcă ajunsese la capătul forţelor, şi cearcăne mari de sub ochii ei arătau că era epuizată.
Fugarii se ridicară gemând rând pe rând. La fel ca înainte, uriaşul trimise un om înainte să deschidă drumul şi porni şi el imediat ce omul dispăru. Ajuta şi el la trasarea unui drum încă de la începutul marşului forţat, dar nu părea deloc obosit.
Friedenbach privi cu ură drumul pe care-l lăsau în urmă, după care o împinse pe Katherina.
— Doar n-am mers atât şi n-am trecut prin atâtea ca să abandonăm aproape de capăt! îi şopti el femeii la ureche.
Katherina nu-i răspunse, ci strânse din dinţi şi făcu un pas, încă unul, concentrându-se să pună un picior înaintea celuilalt şi tot aşa la infinit.
La miezul nopţii, trebuiră să facă un ocol larg ca să evite un lac îngheţat, pentru că, pe suprafaţa plată şi întinsă a acestuia, ar fi putut fi zăriţi uşor.
În timp ce mergeau pe malul lacului, Katherina se prăbuşi. Căzu dintr-odată fără nici un strigăt, fără să încerce să se agaţe de cineva, se prăbuşi într-o parte şi se ghemui cu picioarele la piept.
Friedenbach o scutură violent:
— În picioare, repede, şopti el, trebuie să mergi.
Dar tânăra femeie părea că-şi pierduse cunoştinţa cum stătea cu capul îngropat în zăpadă.
— Haide, sus, ceilalţi se îndepărtează, aproape am ajuns.
— Ba nu, n-am ajuns nicidecum.
— Ce se petrece acolo?
În timp ce stătea îngenuncheat lângă Katherina, Friedenbach îl văzu pe uriaş îndreptându-se spre ei cu paşi mari.
— Nu mai poate, mărturisi el.
— Atunci, las-o aici, camarade. E vorba de viaţa ta.
— Nici nu mă gândesc.
— „Nici nu mă gândesc”, ca să vezi. Ca să vorbeşti aşa,

trebuie să fii cel puţin ofiţer. Cred că domnul şi-a aruncat galoanele ca să poată fugi mai repede.

— Gura! Domnul a reparat tancul ca să poţi ajunge tu aici, fiu de căţea!

— Aşa o fi, dar acum blindatul s-a dus. Iar eu am nevoie de tine pentru că n-am mai rămas decât cinci. Dacă ne atacă partizanii, nu ne vom putea apăra şi ne vor face fărâme.

— Şi ce-i cu asta?

— O să mergi cu noi.

Înainte să poată deschide gura, Friedenbach avu surpriza să vadă ochiul negru al armei colosului înfipt între ochi.

— Ai înnebunit?

— Nu, urlă celălalt, tu ai înnebunit riscându-ţi viaţa pentru o femeie.

— Ticălosule!

— Fă ce-ţi spune, gemu Katherina, are dreptate.

Friedenbach se ridică dintr-un salt, înfruntându-l pe uriaş care se dădu repede înapoi pentru ca celălalt să nu poată pune mâna pe armă.

— Am scos-o din încercuire cu atâta greutate, doar n-am s-o las aici. Rămân cu ea.

O clipă, avu convingerea că celălalt va trage. Să fi fost o iluzie? Văzuse degetul celuilalt albindu-se pe trăgaci.

— Katherina, strigă el îngrozit.

În clipa în care strigă, omul îl lovi violent în faţă cu patul armei, aruncându-l la doi metri.

Înainte ca Friedenbach să fi avut timp să ridice capul, celălalt se sprijinise deja cu piciorul pe pieptul lui.

— Deci? Ce mai zici?

Din cauza loviturii, pansamentul se deplasase, pentru că îşi simţi capul sfâşiat de junghiuri. Un timp, îl văzu pe uriaş ca prin ceaţă.

— Ei? întrebă nerăbdător celălalt cu voce groasă.

Friedenbach mai mult ghici că tânăra femeie venise în genunchi lângă el.

— Te implor, du-te, vin şi eu mai târziu, îţi promit. Lasă-mă doar să mă odihnesc puţin, doar atât îţi cer.

— Haide, sus!

Uriaşul îl apucă de guler şi-l luă efectiv pe sus. Friedenbach se trezi mergând clătinându-se pe urmele lăsate de ceilalţi, în timp ce restul coloanei, care profitase de oprirea neaşteptată ca să se odihnească, se ridica pe rând.

Merse un timp singur, între omul care deschidea drumul şi uriaş. Când îşi reveni în fire şi-şi aduse aminte ce se întâmplase mai devreme, privi înapoi, dar Katherina dispăruse deja. În spatele lor nu se mai vedea decât nemiloasele troiene de nea şi pădurea de mesteceni care se închidea în spatele lor pe măsură ce înaintau.

— Nu te întoarce, mergi înainte!

Omul nu cunoştea mila. Nu-i scăpa nimic. Friedenbach strânse din dinţi, refuzând să se gândească la tânăra femeie pe care-o lăsase în urmă, încercând doar să-l urmeze pe cel din faţa lui care se clătina de somn şi oboseală.

În spatele lor, destul de departe, izbucni deodată o împuşcătură urmată de o rafală.

— Mai repede, mai repede, spuse colosul.

Calvarul continuă, şi fugarii ajunseră să se caţere pe troiene în patru labe după care se lăsau să alunece pe cealaltă parte. Toţi erau însufleţiţi de încăpăţânarea de a supravieţui; doar animalele erau în stare să lupte astfel din instinct. Doar instinctul îi mai conducea, pentru că, de mult timp, renunţaseră la orice speranţă. Oamenii intraseră într-un fel de transă, mergând doar pentru că cineva le poruncise să meargă. Dacă li s-ar fi ordonat să cânte, ar fi cântat.

Cineva din spate căzu, înjurându-l pe uriaşul care făcu rapid cale întoarsă. Friedenbach era pe cale să treacă peste un troian în care se afundă până la brâu, pe urmele celui din faţă, când auzi o lovitură înfundată urmată de un strigăt înăbuşit. Când ajunse în vârful colinei de zăpadă, aruncă o privire înapoi. Colosul îi depăşea pe ceilalţi din coloană, împingând înaintea lui un caporal de cavalerie cu faţa scăldată de sânge.

Friedenbach se lovi de omul care deschidea drumul. Acesta se lăsase pe vine şi nu se mai mişca.

— Renunţi?

— Nu mai pot, nu mai văd bine... Ia-mi tu locul, camarade, doar un minut, te implor.

— Ştii că „ei” sunt în spatele nostru, mai mult ca sigur că au dat de urmele noastre, trebuie... începu Friedenbach, amintindu-şi detunăturile de mai devreme.

Dar omul clătină din cap fără să-l audă, fără să încerce măcar să înţeleagă. Nu ştia decât că, după troianul de zăpadă, avea să urmeze un altul, şi altul, şi tot aşa până când avea să cadă pentru totdeauna. Sau îl aştepta un glonţ de la uriaş. Dar era mai bine să termine acum.

— Să-ţi spun... şopti el cu glas abia perceptibil în ciuda liniştii ce domnea peste pădurea împietrită.

— Nu vorbi, înaintează, se răsti la el Friedenbach.

— Vreau să-ţi spun că ne-au împuiat capul cu prostii: „Regimentul 9 este la patruzeci de kilometri, la Plasnoie”... îşi continuă omul gândul. Nu-ţi dai seama că am trecut de patruzeci de borne demult. Asta nu înseamnă decât că ai noştri au şters-o. Nu se află la patruzeci de kilometri, ci la optzeci, la o sută, două sute de borne de aici – şi cu Ivan pe urme ca şi noi, ha, ha, ha!

— Ce se întâmplă acolo, cine v-a spus să vă opriţi? Cine v-a permis să vă aşezaţi, urlă *der Oberschütz.* În picioare! În picioare! *Schnell!*

Că erau convinşi că nu vor mai scăpa, sau din cauza împuşcăturilor, sau a adevărului spuselor colosului care le deschisese ochii, Friedenbach realiză deodată că era mai laş decât toţi ceilalţi la un loc. Făcuse o infamie lăsând-o pe Katherina să moară în timp ce el fugea împreună cu ceilalţi.

Atunci înţelese mai bine ce era cu împuşcăturile pe care le auziseră din spate, da, partizanii le dăduseră de urmă.

— Sus! Sus! urlă uriaşul, ajungând în vârful troianului.

Friedenbach se ridică încet şi-l înfruntă pe celălalt:

— Eu mă întorc, *Oberschütz,* şi nu mă poţi împiedica.

— Poftim? Pun pariu c-o faci pentru căţeaua aia!

— Da, „pentru căţeaua aia”. Nu merită să crape singură.

— Parcă în compania ta o să-i fie mai uşor! Şi apoi, dac-o găsesc...

— Da, ştiu, au şi dat de ea.

— Haide, mormăi omul, subliniind ordinul cu o mişcare clară a ţevii armei, gata cu prostiile, mergi!

Friedenbach se conformă: începu să coboare.

— Nu pe acolo, *Schweinkopf.*

Friedenbach se împiedică şi se rostogoli până jos, se ridică şi urcă încet un alt troian, făcând în sens invers drumul pe care-l străbătuse până acolo.

— Nu mai face pe prostul, camarade! mai strigă colosul.

Dar Friedenbach nu se opri din mers, asudând şi gâfâind, văzând stele înaintea ochilor şi simţind junghiuri cumplite sfâşiindu-i craniul. Nu-l mai interesa nimic, nici glonţul pe care uriaşul promisese să i-l tragă în ceafa, nici frigul, nici partizanii. Friedenbach nu se mai gândea decât la Katherina şi, ca şi cum abia atunci îşi revenea în fire după un somn îndelungat, se întrebă cum putuse s-o abandoneze.

Dintr-odată, fără să ştie de ce, fu convins că uriaşul n-avea să-l ucidă. Aşteptase prea mult. Şi apoi ar fi însemnat să atragă atenţia asupra lui. (Cum de nu se gândise la asta mai devreme? Da, cum nu se gândise mai devreme?).

Grăbi şi mai mult pasul. Cât timp trecuse de când o părăsise? Două minute? Zece minute? Ce-o fi păţit? Dar, la naiba, de ce-i spusese chiar ea să plece? De ce capitulase? De parcă nu-i era şi aşa destul de greu... Şi ce era cu rafala care se auzise din spatele lor?

Încă un deal de zăpadă, şi apoi altul. Mereu aceeaşi linişte. Faimoasa linişte care te face să-ţi pierzi minţile. Se gândi la camarazii lui o clipă. Probabil că uriaşul îi forţase să-şi reia drumul rapid, într-un ritm infernal, în mijlocul insultelor colosului care, astfel, le salva viaţa. Probabil şi ajunseseră departe.

Dar lui Friedenbach nu-i păsa; altceva conta pentru el. Să găsească corpul Katherinei şi să-i spună că o iubise, că se purtase mişeleşte cu ea, dar nu era vina lui, ci a liniştii de aici şi din Moghilev care-l scosese din minţi. Ea îi salvase viaţa în Moghilev şi el... o abandonase în chip atât de laş aici.

Deodată, înapoia unui troian, în mijlocul unui crater de gheaţă pe unde trecuseră în urmă cu o oră, o zări.

Katherina era întinsă în zăpadă, cu braţele în lături, nemişcată. Era deja acoperită de fulgii care se cerneau deasupra ei.

— Katherina! Katherina!

Coborî urlând panta. Cu o forţă nebănuită, se apropie de tânăra femeie, înspăimântat de neclintirea acesteia.

— Ştiam că ai să te întorci, Ulrich.

Vorbise încet, dar, la auzul glasului ei, bărbatul simţi o uşurare profundă. O luă în braţe şi o obligă să se aşeze, scuturând cu gesturi stângace zăpada de pe faţa ei.

— Katherina, eu... ce prost... Nu puteam să merg mai departe, am auzit împuşcături şi...

O rafală din apropiere îl făcu să tresară. Se aşeză lângă ea şi-i înlănţui umerii ca şi cum ar fi vrut s-o încălzească. Îşi afundă faţa în buclele roşcate, cu senzaţia fericirii supreme. Era ceva incredibil şi teribil de violent. Cât ar fi încercat, nu-şi putea aminti să mai fi simţit vreodată un sentiment de o atât de intensă împlinire, nici măcar alături de Ileana, logodnica lui, cea cu care fusese pe punctul să se căsătorească, dar care înţelesese repede că nu voia să se căsătorească cu un soldat oarecare.

— Ştii, şopti el, cred că n-ar fi trebuit să te scot niciodată din spitalul ăla. Ţi-am purtat ghinion până în ultima clipă.

Katherina dădu din umeri şi ridică privirea spre el. Pe cât de neverosimil părea, ochii ei mari şi limpezi surâdeau:

— Nu, nu, Ulrich... răspunse ea înăbuşit. Nu ştiu de ce, dar mai bine îmi găsesc sfârşitul aici, aşa, decât în mizerie şi josnicie într-un lagăr. Prefer să fiu... cu tine.

Friedenbach o sărută şi rămaseră îmbrăţişaţi, cu ochii închişi. Li se părea că nu veniseră pe lume decât ca să trăiască acea clipă care, deşi era scurtă, răscumpăra, prin intensitatea trăirilor, viaţa pe care ar fi putut s-o trăiască împreună.

În privirea lor se oglindea o asemenea fericire, era atâta bucurie în sufletele lor, că nu auziră primele lătrături.

Katherina îi luă mâna şi-o strânse într-a sa:

— Poate nu mai avem decât o oră, dar este a noastră şi suntem singuri. Ştiu, am fi putut avea o viaţă împreună, copii... dar acum ştiu că doar tu contezi, că m-am născut doar pentru clipa în care te-am întâlnit printre ruine. Nu sunt nefericită, Ulrich. Să nu te gândeşti că sunt nefericită.

Bărbatul îi sărută mâna, privind cum fulgii le acopereau treptat picioarele. Dar acum nu mai simţea frigul, nu mai simţea decât o iubire intensă la care doar gândindu-se se simţea fericit.

Curios, el, care venise s-o ia pe Katherina, nici nu se mai gândea să pornească după ceilalţi pe drumul care părea interminabil. Era inutil. La ce bun? Să-i ajungă din urmă pe ceilalţi? De ce? Ca să ajungă la liniile alor lor? Era doar o utopie cu care Rotensperr încercase să le dea curaj. Nu, mai bine să-i mângâie părul Katherinei, să-i sărute buzele pe care frigul nu le învineţise, să-i privească ochii albaştri-verzui. Da, era mult mai important decât să meargă ore întregi fără să ajungă nicăieri.

Katherina se înfioră.

— Ţi-e frig? o întrebă el, acoperindu-i picioarele cu pulpana mantalei sale.

Dar ea clătină din cap şi se ghemui la pieptul lui:

— Nu, cred că am auzit pe cineva...

— Partizanii?

Katherina se cutremură din cap până-n picioare.

— Da... partizanii.

Bărbatul ridică cu teamă privirea şi văzu că ninsoarea continua să cadă din abundenţă, dar auzi şi el câinii. Acum lătratul lor suna diferit. Probabil că dăduseră de urmele lor.

— Nu, nu e nici un partizan, nu suntem decât noi doi, asta e tot ce contează acum.

— Asta e tot ce contează acum, repetă ea, ca hipnotizată de

tonul lui convingător. Aşa este, Ulrich, nici la spital n-am cunoscut nimic decât ură şi violenţă. Aici, suntem doar noi doi şi tu eşti atât de blând... atât de tandru.

Friedenbach auzi o exclamaţie în spatele său. Omul anunţa probabil pe altcineva că le găsise urma. Acum, avea să dea drumul câinilor. O privi pe Katherina şi văzu că pălise.

— Nu-i nimic... suntem doar noi doi, repetă el.

Tânăra femeie îi strânse mai puternic mâna.

— Mi-e frică, Ulrich, mi-e atât de frică... e o prostie, nu?

O sărută din nou, îi cuprinse capul între mâini şi-o privi drept în ochi. Voia oare ca, astfel, să măsoare dragostea ei pentru el? Oricât de extraordinar ar fi părut, pe buzele tinerei femei se contură încet un zâmbet. Un zâmbet care spunea că-şi accepta soarta, destinul spre care-i condusese dragostea lor.

— Acum nu-ţi mai e frică, acum nu-ţi mai e frică, şopti el, luptând împotriva panicii pe care o simţea urcând în el.

— Nu... nu, te asigur... să ne gândim la altceva... să ne gândim... la noi doi şi...

Zăpada scârţâi exact în spatele lor. Omul ajunsese în dreptul lor. Paşii se opriră. Acum puteau auzi respiraţia uşor gâfâită a celuilalt.

— Katherina... Katherina, zise el, suntem... Acum nu vom mai fi decât noi doi...

Timpul părea că încremenise. Zăpada cădea tot mai deasă. În spatele lor, omul respira ca şi cum nu-i venea să-şi creadă ochilor. Probabil că acum ridica arma spre ei ca să-i execute cu o singură rafală pe amândoi.

— Da, doar noi doi, pentru totdeauna, bolborosi Katherina.

Friedenbach îi cuprinse capul tinerei femei cu braţul ca să nu poată vedea moartea venind. În acelaşi timp, plecă şi el capul în piept.

— Adio, iubirea mea... Marea mea dragoste...

În câmpul său vizual, îşi tăcură apariţia două cizme negre ameninţătoare, nemiloase. Atunci, într-un gest de sfidare, ridică privirea spre om. Acesta era îmbrăcat cu o haină îmblănită albă şi o mască pentru zăpadă care-l făcea şi mai înfricoşător.

— *Ach, mein Gott,* am văzut multe în Rusia, dar aşa ceva, niciodată! Hei, ia veniţi aici să vedeţi ce am găsit!

Din zăpadă, apărură pe neaşteptate o mulţime de fantome albe. Cu un foşnet mătăsos, o sabie trasă de câini se opri în faţa lor.

— Suntem plantoane de la Falkenhorst şi am fost trimişi în

căutarea voastră. De la căderea nopţii, am recuperat peste o sută dintre ai noştri, afirmă un *Oberfeldwebel,* sprijinindu-se în beţele de schi. Vă vom duce în liniile noastre. Însoţitorii voştri ne-au anunţat despre prezenţa voastră. Puteţi spune că le sunteţi datori vânduţi!

Friedenbach se gândi la uriaşul cu arma Dejtgarev. „Da, datori vânduţi...”

— Vino, Katherina, vino cu mine...

CUPRINS

Încremeniţi de spaimă, uluiţi, cei trei soldaţi luaţi prin surprindere de japonezi ridicară mâinile deasupra capului şi îi lăsară pe inamici să le ia armele, fără cel mai mic gest de împotrivire.

Se întrebau uimiţi cum li se putuse întâmpla una ca asta. Japonezii ţâşniseră din tufişuri, cu baionetele înainte, încercuindu-i.

Hall tremura. Lui îi era cel mai mult teamă. Will se gândea la sergent şi blestema neşansa de a nu-l mai avea cu ei.

Cât despre Kane, care părea cel mai liniştit dintre cei trei, îşi închipuia cu o nelinişte crescândă torturile la care îi vor supune japonezii. Un zgomot de paşi îi făcu să întoarcă privirile. Se apropia un sergent nipon. Se opri în faţa lor şi îi privi fioros pe cei trei americani.

PREŢ: 10 RON EDITURA BOGDANA ISBN: 973-9127-35-3